

Huỳnh Dị

Lăng Độ Vũ Hệ Liệt 5 - Thú Tính Hồi Quy

MỤC LỤC

1. Sắc dục cuồng ma
2. Long tranh hổ đấu
3. Thân thể kinh người
4. Ma tung tái hiện
5. Sắp thành lại bại
6. Hiểm tử bất ngờ
7. Thiên la địa võng
8. Súc sinh khó thuần phục
9. Liễu ám hoa minh
10. Diệt vong

Chương 1

Sắc dục cuồng ma

Vào năm thứ 40 của thế kỷ này, vùng băng dày miền cực bắc (Arctic Circle) gần Tây Bá Lợi Á (Siberia), người ta đào lên được một loài thú tích dịch (thần lẩn) còn đông cứng như đá, loài thú này đã tuyệt chủng hơn từ năm ngàn năm trước đây; nói một cách khác, loài tích dịch này đã chôn mình trong đồng băng dày từ hơn năm ngàn năm nay".

Có hơn trăm viên thí sinh chăm chú lắng nghe giáo sư Carlingtons giảng, giáo sư không chỉ là nhà "cấp đông học" (hibernation technology) nổi tiếng, mà còn có một trí tưởng tượng rất phong phú, lớp của ông rất lôi cuốn các thí sinh, luôn mở rộng thêm kiến văn cho họ.

giáo sư Carlingtons giảng tiếp: "Sau khi thú tích dịch được đào lên, sức ấm của mặt trời đã làm cho con thú khôi phục lại sự sống, nhưng chỉ sống vồn vẹn được thêm hai ngày. Xin nói cho các anh chị biết, giá như có một môi trường nào đó thích hợp, nó rất có thể sống được thêm nhiều năm, thậm chí sống cho đến lúc già cũng không biết chừng; thú tưởng tượng xem, nếu là nhân loại sẽ rất có thể đi đến Vô Thượng Pháp Môn

của cõi vị lai!".

Các thí sinh nhón nháo lên, Trác Sở Viên người ngồi ở dãy cuối lớp cùng không kèm nổi tự chủ vì lời nói khá hấp dẫn này.

Cặp mắt tinh ranh của giáo sư Carlingtons quét nhìn cả lớp rồi nói: "Đừng nghĩ đây chỉ làm một dã sử, rất có thể còn có nhiều dã sử khác nữa, tỷ dụ như vào tháng bảy năm một ngàn chín trăm bốn mươi sáu, một quặng mỏ sâu đến hai dặm ở Mỹ Tây Cơ, đào lên được một chú ếch sống cách đây khoảng hai trăm vạn năm, sau khi được sưởi ấm lại cũng chỉ sống thêm có hai ngày. Này các anh chị! Nên nhớ, đây không phải là năm ngàn năm về trước, mà là hai trăm vạn năm về trước...".

Các thí sinh lại nhón nháo lên, tinh thần trở nên kích động.

giáo sư Carlingtons nhấn mạnh thêm: "Trong phòng thí nghiệm của tôi, đã nhiều lần thành công phục hồi lại được những chú vi khuẩn đã sống trước đây hơn một vạn năm. Nếu như có thể lợi dụng triệt để, trường sinh bất tử thật không còn phải là câu chuyện thần thoại nữa".

"Vô luận là sinh mệnh của động vật hay sinh mệnh của nhân loại, đều có thể vận dụng phương pháp nhiệt độ cực đoan liên tục đều đặn. Khoa 'Sinh mệnh lạnh đông học' này sẽ trở thành một môn khoa học kỹ thuật tổng hợp tính, ảnh hưởng sâu xa đến lịch sử văn hóa sản sinh lớn lao của nhân loại".

Mọi người nghe đến đây đều há hốc mồm nhìn nhau, nếu như một người được nghỉ đông (hibernate) một vạn năm rồi làm thức tỉnh trở lại, hẳn sẽ thấy được thế giới lúc bấy giờ như thế nào?

Tiếng chuông tan lớp vang lên, sau khi giáo sư Carlingtons nhấn lại cùng các thí sinh về bài vở của lớp học tới, liền rời khỏi lớp.

giáo sư đi về văn phòng, Trác Sở Viên đuổi theo tới, nói: "giáo sư! Xin lỗi làm phiền tí thời gian quý báu của ngài".

giáo sư Carlingtons quay đầu lại, lẩy làm ngạc nhiên nói: "Xin lỗi cô, hình như tôi chưa bao giờ gặp qua cô!".

Trác Sở Viên đáp lại: "Vừa được nghe qua giáo sư rao giảng, như vậy có thể coi như là một thí sinh được chứ!". Nàng chia tay ra, nói tiếp: "Trác Sở Viên! Thuộc đặc cảnh quốc tế".

giáo sư Carlingtons hơi do dự giây lát rồi đưa tay bắt tay Trác Sở Viên, nói: "Đặc cảnh quốc tế không phải vì việc tôi phóng xe sáng nay mà đến đây chăng?".

Trác Sở Viên cười nói: Với một người dày dặn kinh nghiệm về sự sống, đua xe tuy rằng hơi nguy hiểm một tí, nhưng vẫn còn có thể tha thứ được".

Năm phút sau, hai người đến văn phòng giáo sư Carlingtons, giáo sư bắt gặp ánh mắt tò mò của Trác Sở Viên chú ý đến kệ sách của mình.

giáo sư Carlingtons dặng háng lên một tiếng, nói: "Trác tiểu thư, cô không phải đến đây là để nhìn kệ sách của tôi có sách gì chăng?".

Trác Sở Viên thu hồi lại nhân quang: "giáo sư đúng là nhà quyền huy 'Cấp đông học', nhưng mà về phương diện trừ tác sao chỉ vụn vụn mười mấy quyển...". Nhìn thấy mặt giáo sư Carlingtons hơi có chút sắc giận, nàng mỉm cười nói: "Ồ! Xin lỗi giáo sư". Nàng bèn đem bức ảnh digital từ trong cặp mình đưa ra trước mặt giáo sư Carlingtons: "Thưa giáo sư! Đối với người trong bức ảnh này, ngài có ấn tượng gì không?".

giáo sư Carlingtons lạnh lùng liếc nhìn bức ảnh ấy, trầm giọng hỏi: "Vì có gì lại hỏi tôi?".

Trác Sở Viên thấy thái độ giáo sư hời hợt như vậy, bèn nghiêm giọng nói: "Là một tội phạm hiếp dâm cực kỳ hung ác, chưa ai từng biết được lai lịch xuất thân của hắn, và

cũng chưa có ai có phạm vi gây tội ác rộng rãi khắp nơi trên thế giới như hắn. Đã có chứng cứ hơn tám mươi bảy mạng thiếu nữ chết về tay hắn, đó là còn chưa kể đến số người mất tích. Chúng tôi đặt danh cho hắn là 'Jack', danh tự này lấy từ bên nước Anh vào thế kỷ thứ mười chín, hăm hiếp không biết bao nhiêu phụ nữ, có ác danh là 'tay bẻ hoa' vang vọng khắp nơi, chúng tôi cũng đổi lại danh xưng hắn là 'súc mục', vì hành vi của hắn không giống như người kể trên".

Giáo sư Carlingtons nhìn kỹ lại người trong bức ảnh đó, là một thanh niên rất anh tuấn, tuổi khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, giống như là một nho sinh, có cặp mắt rất là kỳ lạ, tựa như phí đi rất nhiều khí lực mới giữ được trạng thái tỉnh táo, thần sắc mơ mơ huyền huyền lạ kỳ mang đầy vẻ ưu phiền.

giáo sư Carlingtons cười nói: "Cô nói tên 'Jack' này tựa như là tên 'hái hoa đao thủ Jack' [Jack the Reaper] làm rung sợ cả nước Anh? Xin cũng đừng quên rằng cái tên Jack đó vẫn còn sống ngoài vòng pháp luật. Trước đó cô cũng đặt cái tên hái hoa này bằng danh tự đó, sợ không phải là quá phóng đại chăng".

Trác Sở Viên đổi giọng nói: "Hy vọng lịch sử không tái diễn, tôi chỉ muốn hỏi giáo sư có gặp qua người này hay chăng?".

Carlingtons lắc đầu nói: "Xin lỗi, tôi chưa từng gặp người này".

Trác Sở Viên nói: "Lần cuối cùng hắn gây ra án mạng tại giữa ranh giới Canada và Hoa Kỳ ở trong một tiểu trấn, ba thiếu nữ chung cư bị vùi dập hăm hiếp cho đến chết. Hoàng gia Gia Nã Đại đã bủa lưới truy lùng khắp mọi nơi, nhưng tên 'Jack' này đã trốn sang Mỹ".

Carlingtons nói: "Nếu là như vậy, sao không đăng hình tên tội phạm đó lên TV, còn hơn là tìm người vô tội như tôi".

Trác Sở Viên nói: "Chuyên này còn chưa khẳng định, cho nên sở FBI chỉ âm thầm truy lùng để tránh hoang mang cho quần chúng... Hơn nữa, theo tội phạm tâm lý học mà nói, mỗi khi tội danh được lan truyền đi, sẽ làm cho mọi người chú ý và đồn ầm ĩ lên, cho nên chưa đến lúc...".

Carlingtons cắt ngang lời nói của nàng: "Thôi được! Đối với tội phạm tâm lý học, tôi không có hứng thú, tôi chỉ muốn biết vì có gì cô lại đi kiếm tôi?".

Trác Sở Viên nghiêng tấm thân thon thả của mình nhìn vào mắt giáo sư Carlingtons, nghiêm trọng hỏi: "Chiều hôm qua khoảng bảy giờ bốn mươi phút, hai viên tuần cảnh phát hiện một gã đàn ông từ trong phòng thí nghiệm của ngài leo tường ra ngoài viện nghiên cứu vật lý cấp đồng Nữ Ớc, đáng tiếc là đã để hắn chạy mất".

giáo sư Carlingtons cảm thấy người nhẹ hẫng ra, nói: "Thì ra là chuyên này, thật cảm ơn cô đã báo cho tôi biết, nếu như tôi thấy hắn lần nữa đến phòng thí nghiệm của tôi làm thí nghiệm, tôi nhất định sẽ báo cáo cho cô biết". Kể đó giáo sư cười rất thần bí: "Hay là đem hắn đi đông đi!".

Sau khi Trác Sở Viên rời khỏi văn phòng giáo sư Carlingtons, trong lòng vẫn còn đôi chút giận, nàng cảm thấy dường như giáo sư Carlingtons có việc gì đó giấu giếm mình, nhưng lại nghĩ mãi không ra, là một học giả nổi danh trên thế giới sao lại phải là một tên hung đồ.

Nàng đi ngang qua sân cỏ xanh tươi của trường, tiến đến băng ghế gần đó.

Một chiếc xe van từ trước mặt mình chạy đến, gã đàn ông ngồi bên tay lái hướng về phía nàng làm bộ mặt quỷ quái.

Nàng sừng sờ một hồi mới nhớ ra người đó là chủ quán Kemptons, người Đức phân bộ hình cảnh quốc tế ở Nữ Ớc, định lên tiếng, nhưng xe đã chạy khá xa. Nàng không hiểu tại sao Kemptons lại xuất hiện, từ khi qua việc "Quang Thần" (xin đọc giả xem lại truyện Quang Thần), hai người đã trở thành đôi bạn thân, gã không lý do gì gặp lại nàng mà không đến chào hỏi.

Đang băng ngang suy nghĩ thì có một người đi đến từ phía sau mình. Nàng quay người lại nhìn thấy người mà mình hằng mong nhớ " Lãng Độ Vũ.

Nàng không thể kèm chế lòng mình vội ngã vào lòng chàng.

Tựa vào đôi vai rộng của Lăng Độ Vũ, nàng trách yêu: "Vì sao anh lại đến đây? Em cứ đinh ninh rằng anh sẽ không còn xuất hiện trong đời em nữa".

Lăng Độ Vũ vuốt nhẹ lên đôi vai mềm mại của nàng nói: "Xin lỗi em, anh..."

Trác Sở Viên ngược mặt cắt ngang lời nói đó: "Không cần phải xin lỗi, nói không không cũng vô dụng thôi, nếu như anh mời em đi ăn buổi cơm trưa này, thì coi như em tha cho anh đó".

Lăng Độ Vũ ôm chặt chiếc eo thon thả của nàng vào lòng mình, vừa cười vừa nói: "Nếu có thể giải quyết được lần thất hứa trước anh không thể đến Nữ Ước gặp em được, thì thật phải cảm tạ trời đất đó, nhưng em cũng nên lưu ý, rất có thể vì tranh giành cơ hội cùng em ăn trưa, lần sau anh cố ý thất hứa đó".

Trác Sở Viên cười vang lên, nói: "Anh đúng là người thích đem sự thật đảo lộn lên, à nè sao anh biết em ở đây? Ô! Em biết rồi, là Kemptons nói cho anh biết, không lạ gì gã đã làm mặt quỷ quái trước mặt em".

Hai người đang đi, đột nhiên Lăng Độ Vũ chau mày, liền ngừng lại, quay người lại nhìn.

Trác Sở Viên ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì vậy?".

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: "Có thể là anh cảm giác sai".

Ngồi trong quán ăn, sau khi chọn xong món ăn, mặt Trác Sở Viên chợt ửng đỏ lên, cúi người xuống làm mặt giận nói: "Sao nhìn người ta dữ như vậy, giống như muốn ăn thịt người ta vậy".

Lăng Độ Vũ ung dung cười nói: "Không phải ăn, mà là nuốt đấy, hẳn là món ăn tuyệt mỹ nhất trên thế gian này".

Mặt Trác Sở Viên càng đỏ gấc lên, nhưng trong lòng sung sướng vô hạn, hai người đã xa nhau một thời gian khá lâu, nhớ nhung muôn phần, nghĩ đến đây, đều thở dài ra nói: "Anh thật là, tới không đúng lúc, đang lúc người ta bận thế này thì anh lại xuất".

Lăng Độ Vũ đổi giọng nói: "Như vậy mới gọi là lãng mạn".

Thấy mặt Trác Sở Viên lại đỏ lên, chàng liền thay đổi đề tài nói: "Tên quỷ sống Kemptons nói em có một vụ án rất gay go trong tay, là vụ gì vậy? Có thể dùng được tiểu đệ đây trong phương diện nào chăng?".

Trác Sở Viên đưa tấm ảnh hung thủ ra đưa cho Lăng Độ Vũ xem, sau đó đem hết câu chuyện thuật lại cho chàng nghe. Lăng Độ Vũ cẩn thận xem xét bức ảnh trên tay mình, thở dài nói: "Nếu là đàn bà lớn tuổi sẽ nhận hẳn làm con nuôi, còn thanh thiếu nữ thì sẽ sẵn sàng dâng hiến cho tên đẹp trai này cường gian. Hời ời! Trừ cặp mắt của hắn ra, hắn là người rất đặc biệt".

Trác Sở Viên nói: "Đúng vậy, ai mà gặp qua hắn, ấn tượng sâu xa nhất là cặp mắt của hắn, nhìn thấy mà khó quên, mang đầy tuyệt vọng và bi đát".

Tiếng điện thoại cầm tay reo lên.

Trác Sở Viên giở phone ra, mặt đột nhiên biến sắc, vội đứng lên nói: "Chúng ta sợ nhất là chuyện này sẽ xảy ra, trong công viên thành phố lại phát hiện một tử thi nữ bị cường gian chết".

Tử thi lửa thối, nằm trong đám cỏ rậm, nhìn cũng biết là bị người cường gian, xương đầu bị vỡ, vớ mỏng đàn bà thất cổ, khiến cho người ta cảm thấy rất khủng bố, toàn thân đầy vết tích, có chỗ thịt bị cắn đứt ra.

Khi Trác Sở Viên và Lăng Độ Vũ đến thì hiện trường thì đã bị phong tỏa bởi nhà cầm quyền, sở cảnh sát đang tiến hành cuộc điều tra.

Một vị cảnh sát thân hình cao lớn đang chỉ huy tại hiện trường, khi nhìn thấy Trác Sở Viên liền lớn tiếng chào: "Thưa Trác chủ nhiệm, ngài coi, tên súc sinh đó lại làm càn nữa rồi!". Tiếp theo đó trừng mắt nhìn Lăng Độ Vũ đứng đằng sau Trác Sở Viên, trầm mặt nói: "Người là ai? Người không phận sự không được vào trong khu cấm này".

Trác Sở Viên vội giải thích: "Cảnh sát viên Roberts, vị này là Lăng Độ Vũ... là... hình cảnh quốc tế". Nàng vốn định nói là bạn của nàng, nhưng khi nhìn thấy cặp mắt cú vọ ghen tuông của Robert, liền lạnh trí đổi lời. Robert đã từng đôi lần rủ nàng ra ngoài, nhưng đều bị cự tuyệt.

Robert cũng chưa chịu buông tha: "Bạn của bất cứ ai cũng không được".

Mặt Trác Sở Viên lúc đó cũng đã đổi sắc, lạnh lùng nói: "Lăng Độ Vũ tiên sinh từng cùng tôi hợp tác, là... là... cố vấn của chúng ta... không tin thì...". Tay chỉ về phía Kemptons đang đi đến bọn họ, nói: "Không tin thì hỏi Kemptons đi!".

Roberts nhìn Kemptons nói: "Thế nào! Mr. Kemptons, vị Lăng tiên sinh này có phải là cố vấn của các người chăng?".

Kemptons chưng hửng lên, nhìn thấy đôi mắt nháy của Trác Sở Viên, liền hiểu ý nói: "Đương nhiên là phải rồi! là do chúng tôi đặc biệt mời ông ta đến đây, để truy tầm hung đồ".

Roberts càng nóng giận lên, nói: "Việc này bắt đầu từ lúc nào? Sao không có ai nhắc đến?".

Kemptons nói: "Việc này mới quyết định đấy thôi, bảo đảm không quá một giờ sau sẽ thông báo cho các người bằng giấy trắng mực đen". Tiếp theo đó gã cười lên một tiếng, không thiết đến Robert còn đang âm ức, gã hướng về Lăng Độ Vũ cười khò nói: "Huynh đệ! Xin lỗi nhé, lần này lại kéo huynh vào cuộc rồi".

Tại phòng khám nghiệm tử thi, nhà khảo nghiệm Khắc Nhã Luân hướng về phía Lăng Độ Vũ, Trác Sở Viên, Kemptons và Roberts phân giải: "Hồi trưa này khi tử thi được đưa đến đây, tôi liền khám nghiệm sơ qua, mặc dầu trên mình người chết có rất nhiều vết thương, nhưng đại khái có thể khẳng định cô ta bị nghẹt thở mà chết, điều này có thể chứng minh qua sắc hồng ở răng của người chết. Vì khi người bị siết cổ, khiến cho máu lưu thông vào não bộ, kể cả những mạch máu trong tủy răng cũng bị vỡ, cho nên răng mới có sắc hồng như vậy".

Roberts nói: "Tôi rất hy vọng có một bản báo cáo tường tận thật sớm, và hiện giờ tôi muốn biết đã tìm ra được chứng cứ gì ở hiện trường để có thể xác nhận rằng hung thủ đúng là Sát nhân vương Jack đang bị cơ quan hình cảnh quốc tế truy nã?".

Khắc Nhã Luân nói: "Trong móng tay người chết còn dính lại chút máu và da người, và ở hiện trường hung thủ đã để lại dấu chân đang được đúc thành khuôn, tinh dịch trong tuwr cung, luôn cả tài liệu về kỷ lục phạm pháp của tên Jack để lại đều được xác nhận, có thể khẳng định là hần làm". Khi nói xong, ngay đến viên khảo nghiệm này cũng phải nghiêng răng nổi giận.

Roberts quay lại nói với Kemptons: "không biết chúng ta có nên đem hình tên nghi phạm này vào database không để cảnh cáo công chúng".

Kemptons lẳng lặng giây lát rồi nói: "Nên hoãn lại, chờ sau khi lão Khắc hoàn tất việc lấy dấu tay và dấu ấn răng, và sau đó xác nhận can phạm rồi hãy hay". Kế đến hần vỗ vai Roberts, nói: "Này anh bạn! Trong bốn năm nay chúng ta đã không tìm thấy tông tích của hần, lần này hành sự phải rất cẩn thận".

Roberts cười lạnh nói: "Chỉ cần hần còn ở Nữ ư Ước này, tôi sẽ có biện pháp lôi hần ra"

Lăng Độ Vũ từ lúc đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng: "Anh dùng phương pháp gì?".

Roberts hơi bất bình nhìn hần, giọng như muốn nuốt sống: "Anh là một chuyên gia hình cảnh quốc tế được mời đến, sao lại hỏi câu như vậy?".

Kemptons cười lên nói: "Roberts, anh là nhân viên FBI, người đặc trách về việc hung án lần này, Lăng tiên sinh đây là nhân vật nổi danh quốc tế, chỉ cần các người hợp tác với nhau, nhất định có thể...".

Roberts cắt ngang lời hắn, nói: "Nếu vậy nên nghe cao kiến của Lãng tiên sinh

Lãng Độ Vũ vẫn điềm đạm nói: "Đôi với việc này tôi vẫn còn chưa hiểu thấu..."

Roberts cướp lời: "Vậy thì xin mời ngài về tra thêm tài liệu, rồi hãy cho biết cao kiến".

Trác Sở Viên giận nói: "Roberts! Cái quan trọng hiện thời là không phải đấu khẩu, mà phải làm thế nào ngăn chặn tên sát đồ đó giết thêm người".

Kemptions làm dịu lại đôi bên, nói: "Lãng huynh còn chưa nói hết".

Roberts vẫn nể nang Kemptions, định lên tiếng trả đũa nhưng liền bỏ qua.

Lãng Độ Vũ nói: "Chỗ gây án mạng của tên súc sinh này đều có ở khắp mọi nơi trên thế giới, và ở mỗi địa phương, cảnh sát đều tung hết nhân lực để truy nã hắn, nhưng đáng tiếc hắn vẫn gây thêm tội ác, không coi cảnh sát ra gì".

"Căn cứ theo tài liệu, hắn là người da trắng, cao ráo đẹp trai, người như vậy có thể nói rất dễ nhận ra khi gây ra án mạng, đặc biệt là các vùng Á châu, Phi châu, và Trung Đông, bởi vì hắn là người ngoại quốc, cũng theo tài liệu cho biết, trong những lần gây ra án mạng, hắn từng bị qua thương tích không nhẹ, lưu lại không ít huyết tích ở hiện trường, nhưng cho đến giờ hắn vẫn sống ngoài vòng pháp luật..."

Roberts trầm giọng nói: "Anh nói hết chưa?"

Lãng Độ Vũ nói tiếp: "Hắn không phải là tội phạm thông thường, hay nói rõ hơn, hắn không phải là người bình thường như chúng ta, có thể là một thiên tài, cũng có thể là... Ôi! tôi cần phải có thêm dữ kiện mới có thể xác định được".

Mọi người im lặng một hồi lâu, Roberts cũng tỏ ra trầm tư. Sự suy luận của Lãng Độ Vũ rất hợp lý, nhưng cái tên Sát nhân vương này là ai?

Lãng Độ Vũ nói: "Cho nên sự kết luận của tôi là: 'phương pháp điều tra của sở cảnh sát đối với hắn đều vô dụng'".

Roberts không nhịn được nữa, lạnh lùng nhạo báng: "Lời anh dường như muốn nói hắn là người sói, hay giống ma cà rồng không bằng, vậy chúng ta cũng nên mời các nhà trừ tà trừ ma, hay những người tinh thông tâm linh truyền cảm, hoặc là những nhà tử vi tướng số đến giúp chúng ta luôn thể?".

Kemptions vỗ mạnh vào vai gã, cười nói: "Ơ hay! Cuối cùng rồi anh cũng nói ra phương pháp của anh, phương pháp của sở hình cảnh quốc tế chúng tôi cùng cảm nghĩ của anh đều trùng hợp, cho nên mới mời Lãng tiên sinh đến đây".

Roberts ngạc nhiên sững sờ, sau đó chỉ biết nhìn gã cười.

o o o

Trác Sở Viên đi đến sau lưng Lãng Độ Vũ, đưa đôi tay mềm mại xoa nhẹ lên vai hắn, êm dịu nói: "Em thật có lỗi, không thể ở bên cạnh anh, mà còn cuốn anh vào vòng xoáy của câu chuyện này".

Lãng Độ Vũ cười nói: "Em thật khờ, tên gian ác này, chỉ cần anh biết được, cũng không thể bỏ qua. Anh được tham gia là đã mừng rồi".

Trác Sở Viên nói: "Em vì truy lùng hắn, thiếu điều muốn vỡ tung cả hoàn cầu, nếu như anh giúp em phá án, em sẽ có sáu tháng phép dài hạn, đến lúc đó..."

Lãng Độ Vũ cướp lời: "Có thể cùng nhau song túc tương tề!"

Hai má Trác Sở Viên đỏ gấc lên, trách móc: "Anh nên kiểm điểm lại một chút, được không?".

Lăng Độ Vũ nói: "Em đối với chuyên Jack chắc là biết rất tường tận, có thể nói rõ cho anh biết về ý kiến của em được chăng?".

Trác Sở Viên nói: "Tội ác của hán không thể kể hết được, nhưng có thể tóm tắt lại được ba điểm tương đồng".

"Trước hết, hán không bao giờ dùng đến vũ khí, nhiều lắm chỉ là dùng loại vớ tất đàn bà (pantyhose) hành hung, thương tích trên người nạn nhân đều do bởi tay không hay đầu cần tạo thành, tất phải là người rất khỏe mạnh, là vì trong những phụ nữ bị hán hãm hại có cả những nữ võ sĩ dạy Nhu đạo hoặc đã từng thụ huấn qua giới cảnh sát".

"Đặc điểm thứ hai là trong cùng một địa điểm hoặc cùng trong cùng một thành phố, hán ít nhất phải gây tội ác ba lần mới rời khỏi, đó là lý do đặc biệt tại sao sở cảnh sát lại hận hán coi luật pháp không ra gì, cho dù có tìm kiếm hán thế nào đi nữa, hán cũng có khả năng lợi dụng chỗ sơ hở mà hành sự".

Lăng Độ Vũ hỏi: "Nếu nói như vậy, hán sẽ còn ở lại Nữu Ước để gây thêm tội ác có đúng không?".

Trác Sở Viên thiwr dài nói: "Đúng vậy, thật giống như là trò chơi mèo bắt chuột vậy".

Lăng Độ Vũ cười khỏ nói: "Nếu như không có nạn nhân thì hay biết bao, thôi vậy, thế còn đặc điểm thứ ba thì sao".

Trác Sở Viên nói: "Tất cả những thiếu nữ bị hán hãm hại, chín mươi phần trăm đều để tóc dài, hán... có lúc đặc biệt thích thú loại phụ nữ này, và có lúc lại hận bọn họ khôn cùng".

Lăng Độ Vũ ngược nhìn Trác Sở Viên nói: "Tốt hơn hết em cùng nên cắt tóc ngắn lại".

Trác Sở Viên chợt run lên từng hồi, nói: "Đừng nói chơi như vậy chứ!".

Tiếng gõ cửa truyền vào, Kemptons đi vào nói: "Đã có kết quả khảo nghiệm, hung thủ sáng nay đích thực là Jack, chúng ta quyết định mở cuộc họp ký giả cùng công chúng công bố chuyện này, để cho bọn họ đề cao cảnh giác, Sở Viên cô cùng nên chuẩn bị là vừa, nhân vật chính là cô và Roberts đó".

Trác Sở Viên đáp tiếng lại.

Kemptons đến gần Lăng Độ Vũ, thì thầm: "Tên súc sinh này có phải người hành tinh khác [Alien] không, hoặc là hán bị Alien khống chế?".

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nhìn Kemptons, thật không thể tưởng tượng với một người có tư tưởng báo thù như vậy lại nói lên những lời ấy, sau đó gã hơi ngượng ngịu đính chính:

"Sao lại nhìn tôi như vậy, nói chơi không được sao?".

Trác Sở Viên thở một hơi nhẹ nhõm nói: "Ngài nói chơi thì được, nếu không tôi lại cứ tưởng một người không tin huyền bí dị đoan như ngài đột nhiên trở bệnh thần kinh".

Kemptons trầm lặng một hồi lâu rồi mới nói: "Không! thật ra tôi không có nói chơi...". Nhưng khi gã chạm vào cặp mắt hai người thì ngập ngừng nói: "Cũng tại tiểu Lăng, ta bị y ảnh hưởng quá nhiều mới nghĩ như vậy".

Ba người đều cười ồ lên.

Kemptons nói với Trác Sở Viên: "Sở Viên! Cô còn nhớ vụ án cô nữ cảnh sát người Mỹ Tây Cơ không?".

Trác Sở Viên không chút nghĩ ngợi nói: "đương nhiên là nhớ, cây súng trên tay cô nữ cảnh sát đó đã bán ra

sáu viên đạn, nhưng cánh sát chỉ tìm thấy có ba viên, theo sự ước đoán ba viên kia đã ghim vào trong người của tên súc sinh đó, hơn nữa người cô nữ cảnh sát đó còn đầm rất nhiều máu của tên súc sinh đó ở hiện trường, cũng chứng minh được hắn đã thụ thương".

Lăng Độ Vũ trầm ngâm không nói.

Cửa mở ra, Roberts không ngần ngại bước vào: "Trác chú nhiệm, cuộc họp ký giả đã đến giờ".

Chương 2

Long tranh hổ đấu

Vụ án thứ hai xảy ra vào ngày thứ hai lúc 9:20 tối, một người đàn ông thần bí gọi điện cho cục cảnh sát, yêu cầu nhân viên cánh sát gọi người đến khu chung cư ở đường số 37. Nhà đương cục Nữ Ước trong tình trạng đề cao cảnh giác, liền vội sai người đến, nhưng khi đến hiện trường, hoàn cảnh ở đây rất vắng lặng không bóng người trông rất hãi hùng.

Cửa chính và cửa phòng ngủ không khóa, như muốn mời mọc.

Một mỹ nữ tóc dài lỏa thể, tứ chi bị cột thành hình chữ Đại, nhũ hoa có vết cắn, máu chảy lai láng trên ngực tử thi.

Mặt nạn nhân mang đầy thương tích, rõ ràng đã bị đánh đập rất dã man, cổ tử thi in rõ vết bầm của dấu tay, cho thấy nạn nhân bị xiết cổ cho đến chết, cổ họng bể nát cũng đã chứng minh điều đó.

Từ cửa sau và các cửa sổ, không có vết tích đập phá.

Án mạng hung sát này do tên hung đồ có biệt danh là "Jack" đang công nhiên khiêu chiến cùng với nhà đương cục Nữ Ước và cánh sát hình cảnh quốc tế.

Khi rời khỏi hiện trường thì cũng đã quá 3:22 sáng, Lăng Độ Vũ lái xe, cùng với Trác Sở Viên đã mới mệt, về đến khu chung cư ở đường Broadvway.

Hai người không nói lời nào, nhưng trong đầu quanh quẩn về án mạng đó, Trác Sở Viên cảm giác như muốn nôn mửa nhưng lại không thể nôn ra được.

về vụ huyết án tàn nhẫn hôm nay, tuy là một cảnh viên đầy kinh nghiệm, nhưng nàng cũng không thể chịu đựng được.

Xe đậu vào bãi đậu xe chung cư, hai người đi đến trước hành lang của khu cư xá, vừa lúc định bước vào, mặt Lăng Độ Vũ đột nhiên đổi sắc, lộ vẻ kỳ lạ.

Trác Sở Viên định hỏi, Lăng Độ Vũ nháy mắt ra dấu, nói: "Sở Viên, anh chỉ đưa em đến đây, chúc em ngủ ngon, ngày mai anh đến đây rước em".

Trác Sở Viên định gọi lại, nhưng cố dìm lại ý nghĩ đó. Tuy rằng nàng rất giỏi võ nghệ, nhưng đối diện với tên tội phạm đầy kỷ lục này cũng cảm thấy run sợ. Đột nhiên nàng như biến thành con mèo cúi đầu.

Nàng đặc biệt cẩn thận ấn số mật mã để mở cửa, đang khi định mở cửa đi vào trong hành lang, một bóng ảnh lướt nhanh qua đem theo hơi giá lạnh, lướt qua chỉ trong một sát na, khiến cho lòng nàng run lên từng hồi.

Nàng bước ra khỏi thang máy, đến trước cửa lớn của nơi chung cư, ngó về hướng thang máy, như thể nếu như có người muốn lên đây, người đó hẳn phải từ dưới tầng nhà trệt mà lên.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, bèn mở cửa, khi cửa vừa mở, bên góc mắt phải có một bóng ảnh đen chớp nhanh qua.

Là bên phía cầu thang.

Qua nhiều quá trình đào luyện, nàng phản ứng rất nhanh.

Trác Sở Viên nhào người ngược về phía hướng bóng đen đó, quay người lại rút cây súng lục từ trong người ra, nhưng nàng lại chậm hơn một bước.

Nàng chưa từng thấy người có động tác nhanh như vậy. Kỳ dư nàng cũng không nhận rõ diện mạo đối phương, một bóng to lớn bay úp đến mình, kế đến tay phải đau nhói lên, súng đã rời khỏi tay, nhưng khi nàng biết được đối phương dùng cánh tay đánh rơi súng mình, thì hạ bộ đã trúng một cước rất mạnh, văng vào phía sau như một quả bóng, "bùng" một tiếng rơi vào phía sau tường, xáo hợp thay thang máy lại nằm về hướng bên phải của mình.

Trác Sở Viên như "ngọn đèn dầu đã cạn", tuy rằng té lăn lóc, bụng dưới đau khôn tả, nhưng vẫn còn có thể lăn về phía hữu, và cố dùng toàn lực vung cước đá về phía đối phương đang phóng đến.

Một cước này may mắn trúng ngay hạ thể của đối phương, trong lòng Trác Sở Viên mừng hân lên, một cước này có thể gỡ được sự công kích của đối phương, phần bại vi thắng.

Đáng tiếc sự việc ngoài sự dự liệu.

Chẳng lẽ lại giống ánh mắt kỳ lạ trong bức ảnh đó, không còn tiêu điểm mảy may nào tập trung, ngược lại toát lên sức thu hút lòng người, khiến cho người ta nguyện ý đến tiếp cận hoặc chịu sự vâng lệnh của hắn. Làm cho nàng khó chịu nhất là nhiệt tình, như một đứa trẻ hồn nhiên nhìn thấy được món đồ chơi yêu cầu của mình, nhưng đáng tiếc mình chính lại là món đồ chơi đó.

Trác Sở Viên nhìn kỹ mặt hắn.

Hắn so với "hắn" trong ảnh còn anh tuấn hơn bội phần, cao khoảng 6'2", toàn thân da óng ánh, tỏa lên sức khỏe mạnh, có chút sạm đỏ.

Không ai có thể đem một mỹ nam tử mang đầy mị lực nam tính này cùng với tên tội phạm cường dâm hung sát nhập chung lại.

Trong giây phút này Trác Sở Viên không biết phải nên làm thế nào. Trong đầu nàng đã bao lần tạo ra hình tượng "Jack" hung tợn, nhưng thật không thể ngờ khi gặp được tên súc sinh này, thì cảm giác lại là như thế này.

Nàng chẳng còn cách nào để gọi lên "hắn là tên súc sinh" trong đầu mình.

Tất cả những cảm nghĩ trên đều như ánh điện quang loáng qua trong đầu nàng, đối phương đã từng bước từng bước chạy về hướng nàng.

Trong lòng Trác Sở Viên cảm thấy hoan lạc cuồng hỉ dâng lên, ánh mắt kỳ dị của đối phương dễ dàng chiếm lấy tâm hồn và thể xác nàng, sinh ra một lực lượng kỳ quái, khiến cho nàng từ bỏ đi ý niệm đối kháng, phát ra một tiếng rên, nhũn người.

Jack bước vội thêm một bước, cả người hắn cưỡi lên người nàng, như hùng sư quần thảo con mồi của mình.

Tiếng gầm kỳ lạ từ cổ họng hắn vang lên.

Thần trí mê muội của Trác Sở Viên trong khoảnh khắc đột nhiên cảnh tỉnh trở lại, nàng ngược đầu nhìn lên, ánh mắt Jack soi xuống, loé lên kinh cả người, như một năng lực vô biên từ trong cơ thể hắn lưu chuyển tuôn trào ra ánh mắt.

Nàng muốn chống lại, nhưng nhãn quang của đối phương lại làm cho nàng tê dại. Nàng cảm thấy hung nạn sắp đến, nhưng ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ đó, chỉ trong chớp mắt cảm giác cuồng hỉ vô hình trung lại dâng lên, một tiếng rên rỉ, mắt nàng nhắm nghiền lại ngã người trên sàn nhà lạnh lẽo.

Jack chồm người nắm kéo đôi chân nàng lên, chuẩn bị lùi đi.

Trác Sở Viên cảm nhận được bị đối phương lùi đi, kéo đến tay nàng cũng bị chấn động, rồi ngừng lại.

Tiếng hét to từ đằng sau đưa đến, tay của Jack buông chân nàng ra.

Nàng đột nhiên tỉnh trở lại, mắt mở ra, vừa hay thấy Jack loạng choạng lùi về phía sau, Lăng Độ Vũ điên cuồng đánh hấn, thiết quyền như mưa đổ đánh vào mặt và ngực hấn.

Nàng thật phần khởi, tuy thế Jack cũng bắt đầu đánh trả lại.

Tên súc sinh đó nhanh đến kinh người, hấn chỉ hơi lắc thân người, quyền của Lăng Độ Vũ liền đánh vào khoảng trống, theo đó hấn lui về phía sau, phóng về phía trước, dùng đầu cụng vào ngực Lăng Độ Vũ, toàn thân Lăng Độ Vũ té bật về phía sau, lăn tròn về phía Trác Sở Viên. Jack đứng về một phía hành lang, còn bọn họ ngã vào nhau ở một phía kia hành lang.

Lăng Độ Vũ vận mạnh hông mình, cả người như dây đàn hồi bung lên. sự việc này ngoài sự dự liệu của Jack đang phóng người đến, hấn hoàn toàn không ngờ Lăng Độ Vũ có sức kháng cự mãnh liệt như vậy, lại không bị sự khổng chế tinh thần mãnh liệt như Trác Sở Viên, bằng sự bất ngờ, Lăng Độ Vũ dùng một chân hết sức mình chống đỡ toàn thân, đồng thời còn một chân lui lại.

Lăng Độ Vũ không chỉ lui không, một bên nắm lấy bả vai Trác Sở Viên, kéo nàng về phía sau, đi vào cửa thang máy đang mở. Chân chàng đồng thời ấn vào nút thang máy.

Jack hú lên một tiếng, phóng đến.

Lăng Độ Vũ vội nhảy lên, chộp vào thành thang máy, song cước nhắm vào ngực đối phương, lần này dùng hết toàn lực, toàn thân Jack bay bổng lên, dùng một tiếng lựm hấn đâm vào tường hành lang. Lăng Độ Vũ nhảy xuống, đuổi theo, một cái lắc mình, dùng cùi chỏ thúc vào ngực hấn, Jack rú lên một tiếng, dùng miệng cắn vào vai của Lăng Độ Vũ, răng cắn rách y phục thấu vào da thịt.

Lăng Độ Vũ đau đớn kêu lên tiếng, té vào thang máy, vừa lúc Trác Sở Viên đứng lên, nắm giữ chàng lại, bấp thịch trên vai chàng đau rất như lửa đốt.

Lăng Độ Vũ định thần nhìn ra ngoài, không thấy tông tích đối phương đâu cả.

Lăng Độ Vũ phóng ra ngoài thang máy, nhìn về phía hành lang, may mắn vừa bắt gặp bóng dáng Jack lướt về phía cầu thang.

Lăng Độ Vũ liền phóng vào thang máy, ấn vào nút tầng số một.

Cửa thang máy từ từ đóng lại trước người có hai mối lo âu. Cơ quan dây cáp chuyển động không theo mệnh lệnh, thang máy từ từ chuyển xuống.

Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên nhìn nhau sợ hãi.

Lăng Độ Vũ đánh vào thành thang máy, kêu lên: "Van người, mau lên một chút!", sau đó hướng về Trác Sở Viên nói: "Hấn lúc này theo em ấn nút vào cửa, em lên thang máy, hấn chạy bằng lối cầu thang, thật chạy nhanh đến như vậy, khiến cho người ta không thể tin hấn là con người bằng xương bằng thịt!".

Hơi thở Trác Sở Viên cũng đã trở lại điều hòa: "Em chưa thấy có người nhanh lẹ như thế, hấn mà tham gia thể vận hội chắc chắn sẽ phá kỷ lục mới...".

Lăng Độ Vũ chau mày, linh cảm không hay dâng lên trong lòng.

Đèn trên bảng báo hiệu hiện lên, thang máy ngừng tại tầng lầu số một nơi hành lang ra vào của chung cư.

Lăng Độ Vũ dìu Trác Sở Viên qua phía trái cửa, còn mình lui về phía phải. như vậy từ ngoài cửa nhìn vào sẽ trong như trong thang máy trống không, không có người.

Cửa thang máy nặng nề mở ra tạo nên bầu không khí càng thêm trầm nặng.

Cửa thang máy vừa mở được một khoảng, thì một người như dã thú phóng vào, hẳn là Jack.

Hắn đã phạm vào lỗi lầm, tưởng rằng Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên từ trong thang máy chạy ra, lần này hoàn toàn lầm to. Khi hắn nhận ra con mồi trốn ở hai bên cửa, thì gối chân phải của Lăng Độ Vũ đã giơ cao, liên tục thúc vào cột xương sống của đối phương.

Jack rống to lên, cả người đâm vào thành thang máy.

Lăng Độ Vũ thừa thắng xông lên, thuận thế nắm vào tóc hắn, động đầu hắn vào thành thang máy liên tục đến bốn năm lần, máu văng tung tóe trên tường.

Jack đau đớn rống lên, liều mình húc về phía sau, lưng hắn trúng vào ngực Lăng Độ Vũ.

Lực độ quá mạnh, làm cả người Lăng Độ Vũ bay ra ngoài cửa.

Jack cong người lùi ra ngoài cửa, máu từ trên trán chảy ra, trông rất ghê rợn.

Vừa hay lúc đó Trác Sở Viên cũng vừa cung tay lại thành quyền đánh vào chỗ xương sụn nơi cổ, chiêu này khiến cho hắn càng thối lui nhanh hơn.

Lăng Độ Vũ lúc này đứng vững trở lại, lợi dụng cơ hội này thúc gối chân vào hông trái của hắn, một người bình thường mà bị công kích như vậy có lẽ đã ngã lăn ra đất, nhưng Jack vẫn cố vùng vẫy, cắt rời được sự phong tỏa của Lăng Độ Vũ, xông thẳng ra cửa chạy trốn chết, cước bộ loạng choạng, tốc độ so với lúc trước chậm hơn rất nhiều.

Lăng Độ Vũ nào để hắn tẩu thoát, nhanh như tên đuổi theo tới trước, sắp đuổi tới, Jack xoay người, tay giơ lên, một vật bay đến trước mặt.

Lăng Độ Vũ nghiêng người né tránh, vật thể rơi xuống đất tét rách ra, thì ra là một quyển sách, còn kẹp theo vài trang giấy đầy chữ.

Trong khoảng khắc ngừng lại đó, Jack kéo cửa chạy ra ngoài khu chung cư.

Lăng Độ Vũ đuổi theo đến đầu đường, nhìn thấy hắn chạy ra qua đường, nhắm theo ngõ hẻm mà chạy đi. tốc độ bắt đầu khôi phục nhanh như lúc đầu.

Tốc độ đó cũng đã nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Lăng Độ Vũ cắn răng, lấy hết tốc độ xuyên qua đường, đuổi theo địch nhân.

Jack không ngừng gia tăng tốc độ, đuổi theo được một lúc, khoảng cách lúc đầu từ khoảng hai mươi yards đã xa tới ba mươi yards.

Lăng Độ Vũ một mặt đuổi theo điên cuồng, một mặt cố điều hòa nhịp độ hô hấp.

Nhưng đối phương lại chạy quá nhanh, một lúc sau khoảng cách rời xa đến hơn bốn mươi yards, cũng may giờ này trên đường còn ít người, nếu không sớm đã lạc mất mục tiêu rồi.

Jack đột nhiên gia tăng thêm tốc độ, băng qua xa lộ.

Trong lòng Lăng Độ Vũ than thầm, đã chạy nhanh hết sức mình, không thể gia tăng thêm được nữa.

Mắt nhìn thấy hắn sẽ băng qua đường, một chiếc xe sport từ bên đường đâm nhanh ra, tông thẳng vào Jack.

Toàn thân Jack bay bổng lên không, chiếc xe sport đó cũng bỏ chạy mất, khi tiếng "bịch" một tiếng rơi xuống đường, thì chiếc xe sport kia chỉ còn lại một chấm nhỏ.

Lăng Độ Vũ vừa mừng vừa kinh hãi, chạy về hướng Jack đang nằm khoảng bốn mươi yards ngoài.

Đột nhiên một tiếng quát từ đằng sau truyền đến, nói: "Cảnh sát đây! người phía trước đứng lại!".

Lăng Độ Vũ thất vọng thối lên một tiếng, dừng lại.

Tiếng bước chân vội vàng từ sau truyền đến, có người quát lên: "Giơ tay lên, quay người lại!".

Lăng Độ Vũ bèn giơ tay lên đầu, xoay người lại, nhìn thấy hai tên cảnh sát hung thần ác sát cầm súng hướng về phía chàng chạy lại.

Một người trong bọn quát: "Tiểu tử! Người chạy cùng khá lắm đó, báo hại bọn ta phải chạy qua hai ngã đường".

Lăng Độ Vũ biết giải thích cũng không có người tin, thông dong nói: "Tôi còn có một người đồng đảng, hắn còn đang nằm đằng sau kia cách khoảng ba mươi yards, các người mau bắt hắn lại rồi hãy nói".

Người cảnh sát kia nhìn đằng sau chàng, đột nhiên đánh một quyền vào bụng chàng, cảm giận thốt: "Tiểu tử! Muốn lừa ta? đằng sau ngươi chẳng có con ma nào".

Lăng Độ Vũ hít một hơi, kinh hãi che bụng dưới đau đớn, quay người lại nhìn, trên mặt đường trống không, không thấy tông ảnh Jack đâu.

Không thể như vậy!

Hai tên cảnh sát vẫn còn hàm hồ, một người rút ra xích tay, chuẩn bị hành động.

Một ý niệm lóe lên trong đầu Lăng Độ Vũ: Jack nhất định đã thụ thương, không thể chạy xa, đây là thời cơ tốt nhất rượt bắt hắn.

Ý niệm này trong đầu chàng vừa nổi lên, chàng liền quay người lại, tay trái đánh vào tay viên cảnh sát bên trái đang cầm súng, súng rơi xuống đất, theo đó đánh vào sau gáy đối phương, còn một cước đồng thời tung ra, đá vào đan điền khí hải huyết của viên cảnh sát kia. mấy thế này ra tay rất thần tốc, chỉ trong tích tắc đã đổi hẳn tình thế, một người ngất xỉu, còn một người co người ôm bụng quỵ xuống. Lăng Độ Vũ đi tới đánh vào động mạch nơi cổ viên cảnh sát đang quỵ, làm cho đối phương ngất đi.

Lăng Độ Vũ tiến đến chỗ Jack nằm hồi nãy. trên đất vẫn còn vũng máu, ngoài ra còn lấm tấm vết máu nhỏ giọt lan đi về hướng trái.

Trong lòng Lăng Độ Vũ mừng rỡ, theo vết máu phía trái đuổi theo.

Trong chớp mắt chàng đã đuổi theo hơn trăm yards, mặt đường lai láng máu, khiến cho chàng không khỏi hãi hùng.

Không có ai có sức mạnh như vậy, tuy mất đi nhiều máu mà vẫn chạy được xa như vậy.

Nhưng khi chàng quẹo sang một con đường khác thì từng đoàn xe nối nhau cùng với tiếng còi hú từ đằng sau truyền đến, Lăng Độ Vũ không còn cách nào khác hơn là dừng lại.

Một đoàn xe cảnh sát chạy tới trước mặt hắn dừng lại, chắn ngang lối đi.

Vài viên cảnh sát nhảy ra, đẩy Lăng Độ Vũ vào phía bên tường, mặt đối vào tường, dùng bạo lực để tách hai chân ra, hai tay giơ cao khỏi đầu, dán cứng người vào tường.

Còn một tiếng thắng xe vang lên.

Tiếng bước chân đến gần, một giọng quen thuộc vang lên, nói: "Thì ra là người, thả y ra!".

Lăng Độ Vũ quay người lại, vừa ngay nghe được tiếng giận dữ của Roberts, nhân viên FBI phụ trách về cái case này.

Mười mấy nhân viên cảnh sát mặc thường phục và đồng phục coi Lăng Độ Vũ như một đại địch bao vây lấy chẳng.

Roberts căm giận nói: "Thì ra là người làm náo loạn cả thiên hạ lên, ta muốn sự giải thích ở người, nếu không sợ rằng sẽ gặp nhiều phiền phức".

Lăng Độ Vũ vươn vai mình, nói: "Có gì phải giải thích, tôi đích thực đang điều tra".

Roberts cười lạnh nói: "Điều tra? Người tưởng người là thứ gì? Sherlock Holmes, hay là nhà đại trinh thám, trong tiểu thuyết trinh thám không ngừng bị người ta đánh vào đầu mà không bị tổn thương, ngoại trừ hung thủ chân chính ra, còn lại những người khác đều bị tình nghi?".

Lăng Độ Vũ rất thán thía đối với lối đùa nhạo bóng của Roberts chỉ biết cười nói: "Tôi đúng là một nhà trinh thám vô dụng, nhưng có một thứ mà tất cả các nhà trinh thám đại tài không có: đó là cặp quai nhãn...". Nhìn xuống đất rồi tiếp tục nói: "Cho nên có thể thấy được vết máu mà các người đây không thể nhìn thấy".

Mọi người đều nhìn xuống mặt đất.

Roberts biến sắc nói: "Máu của ai vậy?".

Lăng Độ Vũ chậm rãi nói: "Tôi dám bảo đảm loại máu này cùng với máu của Jack đều hoàn toàn giống nhau".

Mặt của Roberts biến đến khó coi, nói: "Người truy đuổi theo hẩn?".

Lăng Độ Vũ cười khở, nói: "Bây giờ mà đi tản bộ chắc cùng hơi sớm đấy nhỉ? Nhà trinh thám chân chính đại tài của tôi!".

Roberts mặc chàng mĩa mai, lớn tiếng ra lệnh: "Các người còn đứng ở đây làm gì? Đuổi theo! Mau đuổi theo! Điều động tất cả mọi người, phong tỏa cả vùng này...".

Lăng Độ Vũ thở dài sườn sượt, hẩn biết Jack đã chạy khá xa.

Thành công đến thật quá gần! Đột nhiên lại thất bại.

Ngày hôm sau khoảng 7:45 sáng.

Trong văn phòng Kemptons, Trác Sở Viên cùng Lăng Độ Vũ tường thuật lại chuyện xảy ra đêm đó.

Kemptons, Roberts cùng mấy viên cảnh sát cao cấp lưu ý lắng nghe.

oOo

Kemptons kết luận: "Toàn câu chuyện có vài điểm rất đáng chú ý. thứ nhất, Jack vì sao lại chọn Sở Viên, lại còn biết chỗ ở của nàng, kỳ dư lại biết số mật mã ở cửa ra vào? Thứ hai, thang máy đến tầng thứ hai mươi tám phải cần thời gian, kể cả thời gian đóng mở cũng tốn khoảng bốn mươi chín giây, thế mà Jack chỉ cần khoảng thời gian rất ngắn, chạy lên lầu thứ hai mươi tám, mặt không hề đỏ, hơi thở cũng không gấp... Hừm! Đúng là súc sinh".

Nghe đến câu chửi tục của Kemptons, khiến mọi người không khỏi buồn cười.

Roberts xen lời, nói: "Thứ ba là hẩn có sức khỏe, đã bị Lăng tiên sinh đả thương trước đó, rồi lại còn bị xe đụng ngã mất không ít máu, thế còn có thể trốn mất, thật khiến cho người ta khó mà tin. "

Trác Sở Viên nói: "Tuy rằng lần này bắt không được hắn, nhưng bằng bất cứ giá nào, chúng ta đối với sự nhận thức của hắn, cũng đã có thành quả rất đáng kể".

Mọi người đều trầm mặc một hồi, Trác Sở Viên và Lăng Độ Vũ đã gặp qua hắn và hai người vẫn tồn tại, tự nhiên sẽ cung cấp tài liệu quý báu về hắn, nhưng chỉ biết được Jack có năng lực và thể lực siêu việt, và sự nguy hiểm của hắn.

Một viên sĩ quan cảnh sát nói: "Chỗ kỳ lạ nhất là, đánh nhau kịch liệt như vậy mà người gác cổng cùng với đôi vợ chồng cư ngụ ở tầng thứ hai mươi tám lại không hề biết tí gì. Theo lời khẩu cung của người gác cổng, khi Trác chủ nhiệm vừa đi vào khu chung cư không bao lâu đột nhiên ngủ vùi, còn đôi vợ chồng ở tầng thứ hai mươi tám cũng chìm đắm trong giấc ngủ say mà trước giờ chưa bao giờ có, khiến cho người ta hoài nghi sao mà quá xảo hợp...".

Kemptions nhìn về phía Lăng Độ Vũ hỏi: "Tiểu Lăng, người có ý kiến gì không?".

Nhân quang của mọi người đều tập trung vào người chàng, Lăng Độ Vũ là người đương sự, cũng là người chuyển đổi cuộc thể đuổi bắt Jack, tự nhiên rất kính nể chàng.

Lăng Độ Vũ yên lặng một hồi lâu, mới lên tiếng: "Tôi rất muốn biết lần đầu tiên hắn gây nên tội ác ở địa phương nào".

Mọi người đều nhìn về phía Trác Sở Viên, Jack là trọng phạm của các quốc gia, còn nàng là hình cảnh quốc tế đặc trách về vụ án này, tất nhiên rất thích hợp trả lời câu hỏi này.

Trác Sở Viên nói: "Căn cứ theo tài liệu, lần đầu tiên xảy ra tại Mexico, hai thiếu nữ bị hắn chặt đứt tứ chi... vào tháng 7 năm 1982, nhưng mà rất khó có thể khẳng định được đây là lần đầu gây tội ác".

Một viên cảnh sát khoảng độ hơn bốn mươi đứng lên, sắc mặt rất là kỳ quái.

Roberts kỳ lạ hỏi: "Edwards, có chuyện gì mà cuống quýt lên vậy?".

Edwards nói: "Tôi nhớ lại tôi từng theo qua một vụ án, một thiếu nữ mang thai bị bóp cổ chết rất dã man, thân thể tứ thi đều mang đầy vết đánh đập và vết cắn, nhưng đó là năm 1966, xảy ra tại tiểu bang New Mexico ở Hoa Kỳ gần Mexico trong ngôi làng nhỏ của người da đỏ. Vì đây là chuyện hai mươi bảy năm về trước, cho nên không nghĩ có liên quan đến Jack, nhưng mà thủ pháp thì lại rất giống nhau".

Roberts chế nhạo nói: "Tên Jack này niên kỷ chỉ khoảng hai mươi ba hay hai mươi bốn, năm 1966 sợ rằng hắn còn chưa ra đời để tác ác".

Lăng Độ Vũ ngưng trọng nói: "Không nên vội kết luận như vậy, tôi nghĩ cần phải điều tra kỹ lại hồ sơ lúc ấy, coi coi xem hung thủ có để lại vết tích gì, thí dụ như máu, dấu tay, lông tóc chẳng hạn, nên nhớ chúng ta đối đầu với kẻ rất có thể không phải là... người bình thường, và cũng không thể dùng lối kết luận thông thường để đối phó hắn".

Roberts rất bất mãn về lời chỉ giáo của Lăng Độ Vũ, nói: "Cái gì? Người tương hắn là người từ hành tinh khác đến à, là alien có phải không?".

Lăng Độ Vũ cười nói: "Là anh nói đó chứ!".

Trác Sở Viên giơ tay lên, như muốn nêu lên ý kiến gì, mọi người đều nhìn về phía nàng.

Đôi mày phượng liếc nhìn sang mọi người, rồi dừng lại ở Lăng Độ Vũ nói: "Từ trước đến giờ, chúng ta vẫn cứ coi hắn là người da trắng, tôi và anh là người duy nhất được tiếp cận hắn, anh nghĩ hắn là loại người gì?".

Lăng Độ Vũ đột nhiên khiêm tốn nói: "Tôi hiểu rồi, rất có thể hắn có huyết thống của người Mỹ da đỏ, lời nói vừa rồi của cánh sát viên Edwards đã cảnh tỉnh chúng ta".

Trác Sở Viên mừng rỡ nói: "Từ nào cho đến giờ chúng ta vẫn có một thành kiến là tuổi tác của hấn không quá hai mươi lăm, cho nên đối với hồ sơ điều tra, các dấu chỉ tay cũng chỉ trong vòng mười năm trở lại, nếu như hấn...".

Kemptions thở dài, nói: "Nếu như hấn hai trăm tuổi, hai ngàn tuổi, hay là hai chục ngàn tuổi, mà nếu tìm về hồ sơ của hấn thì chắc là khó hơn lên trời".

Mọi người cười ồ lên, luôn cả Roberts cũng nhin không được nhìn Edwards cười nói: "Việc này cũng nên làm, cảnh sát viên Edwards, ngài phụ trách điều tra vụ án của năm 1966, đồng thời treo giải thưởng lớn trong các vùng lân cận, hy vọng sẽ có người đứng ra cung cấp tài liệu về tên ác thú đó".

Lăng Độ Vũ nói: "Tôi hy vọng đặc biệt lưu ý vùng sơn nội dành cho bộ lạc người da đỏ, có thể có thu hoạch bất ngờ".

Kemptions nói: "Hay lắm! rốt cuộc rồi cũng có chiều hướng phát triển, bây giờ đi đến phần đáng được chú ý, đó là cuốn sách "Giám nhiệt sinh vật học", do giáo sư Carlingtons biên soạn, đêm qua Jack đã dùng quyền sách liệng vào Tiểu Lăng đang đuổi bắt hấn".

Trác Sở Viên nói: "Trong sách còn có bảy chương bị người ta viết đầy chữ lên trên ấy, thế cũng cho ta biết đều do cảm nghĩ của hấn viết xuống...".

Kemptions xen vào: "Trên sách và trang sách đều in đầy dấu tay, cùng với ký lục của Jack đều như nhau, cho nên chúng ta rất chắc hấn đã chọn đọc quyển sách này, còn 'tâm sự' trên những trang giấy kia đều là nỗi cảm xúc nhất thời mà viết lên tâm trạng của mình, nếu như ngay cả tên súc sinh này cũng có tâm trạng thì thật là khốn nạn!".

Roberts nhú mày, nói: "Jack vì sao có hứng thú đến 'hibernation technology' của giáo sư Carlingtons? Hiện giờ chỉ còn cách tra phòng thí nghiệm của ông ta, và tiện thể đem theo quyển này theo".

Trác Sở Viên cười nói: "Dù sao đi nữa, chúng ta có thể kết luận rằng hấn giết người cường dâm là sở thích riêng của hấn, giáo sư Carlingtons ở đâu thì hãy để tôi phụ trách".

Roberts quan tâm: "Trác chú nhiệm! Cô nên cẩn thận một chút, cô là người duy nhất mà tên ác thú đó chưa hoàn thành mục đích, không biết hấn sẽ định làm gì đây, cô luôn luôn nhớ đấy".

Khuôn mặt đẹp của nàng đỏ ửng lên, Trác Sở Viên nói: "Hãy yên tâm! Tôi đã mời được thám tử tư rồi". Mắt phượng ngó về phía Lăng Độ Vũ.

Roberts cười nói: "Trác chủ nhiệm, tôi có phần lễ vật muốn tặng cho cô, đây là máy truy tung cảm ứng cơ, cô nhất định phải đeo nó ở mình, cho đến khi Jack ngồi lên ghế điện". Mọi người đều nhìn sang, thì ra nó chỉ là một đôi bông tai, Trác Sở Viên cười nhận lấy, đeo lên tai mình.

Lăng Độ Vũ đứng lên cười nói: "Hay lắm! Các vị, hiện giờ đang đúng 9 giờ sáng, đã đến giờ làm rồi".

Mọi người khổ sở vì mắt đỏ rần, đã hơn cả đêm không ngủ.

12:15 chiều, Trác Sở Viên cùng Lăng Độ Vũ đến phòng thí nghiệm của giáo sư Carlingtons.

giáo sư mặc áo choàng trắng, ngoài ra còn có hai viên phụ tá đang bận bịu với công việc, thấy hai người đến, liền cói đôi bao tay ra, một mặt cùng hai người bắt tay, một mặt nói: "Tôi rất bận, hy vọng mau mắn giải quyết vấn đề của các người".

Trác Sở Viên rất quen thuộc thái độ hợp tác của ông ta, đáp lại thịnh tình của ông ta, nàng nhập đề: "Sự tình đã có biến chuyển mới, hơn nữa lại có liên quan gián tiếp với ngài, hy vọng ngài cùng chúng tôi hợp tác, chuyện này liên quan đến tính mạng con người".

giáo sư Carlingtons cười nói: "Công việc của tôi đây cũng liên quan đến tính mạng, cô là cảnh sát, còn tôi là khoa học gia, mỗi người có phận sự riêng, không phải là quá lý tưởng lắm sao?".

Lăng Độ Vũ chen vào nói: "Thực ra chúng ta đều bận rộn, không nên phí thời gian nói những chuyện vô ích. giáo sư! Chúng tôi muốn xin thỉnh giáo các hạ về nội dung triết tác của bài viết về 'Giảm độ sinh vật học'".

Carlingtons đưa mắt nhìn quan sát Lăng Độ Vũ, rồi nói: "Được lắm! Đây là chuyện tôi thừa sức làm, xin theo tôi xuống hầm nhà".

Không bao lâu, với sự hướng dẫn của giáo sư Carlingtons, đến căn phòng nhỏ ngoài phòng đông lạnh dưới hầm nhà, ngang qua một cửa sổ bằng kính to lớn, nhìn vào trong căn phòng đông lạnh này có khoảng hơn mười mấy hòm dài độ chừng mười thước tây, được đậy kín lại bằng nắp thủy tinh, trong hòm chứa đựng những vật khác nhau, mỗi bên hòm đều có gắn dụng cụ máy điện não lắp đầy dây điện đo nhịp tim, và nhiệt độ, làm cho người ta nhìn thấy loạn cá mắt.

giáo sư Carlingtons nói: "Hai vị! Đây là phòng thí nghiệm của tôi, vật trong hòm tuyệt không có phạm nhân, thực ra cũng không có người, chỉ là động vật thí nghiệm, chẳng qua đây chỉ là sự khởi đầu của môn khoa học tiên tiến này. Môn 'Giám nhiệt sinh vật học' của tôi hiện đang nghiên cứu một hàn độ chính xác nào đó mới có thể áp dụng vào phương thức hibernation, như vậy sẽ kéo dài tuổi thọ con người".

Lăng Độ Vũ hỏi: "Hiện giờ khoa học đã phát triển đến mức độ nào rồi?".

giáo sư Carlingtons nói: "Về phương diện thành tựu chỉ ở thời kỳ phôi thai, trước kia vào năm 1987, tôi đã thành công bảo tồn chú cá tàu bằng liquid nitrogen ở nhiệt độ -210°C , ba tháng sau đem cá trở lại nhiệt độ bình thường, và cá sống lại bình thường".

Lăng Độ Vũ hỏi tiếp: "Nhưng óc của loài người khi tách rời với không khí oxygen thì lập tức chết ngay, về vấn đề này thì phải giải thích như thế nào?".

giáo sư Carlingtons nói: "Sự sống rất kỳ diệu, ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, về phương diện này sự nhận thức của chúng ta rất có giới hạn. tôi có thể cho một thí dụ rất là điển hình". Ngừng một hồi, giáo sư Carlingtons nói: "Trong năm 1986, một nhóm trong đoàn thám hiểm khi leo lên đỉnh núi Andean, trong lớp băng dày họ phát hiện một thi thể, sau khi mang lên, liền đem vào bệnh viện, làm rã băng đi, mấy ngày sau đó thi thể đó sống trở lại. thì ra hần là tên lính trong đoàn bộ binh Pháp quốc vào thời đệ nhất thế chiến, trong lúc hành quân vì bất cẩn bị chôn sống vào đám băng tuyết dày, từ lúc bị mất tích một cách thần bí, cho đến chôn mình trong đám băng tuyết ngủ suốt hơn sáu mươi chín năm, sau khi được quật lên thì phải là chín mươi mốt tuổi mới đúng, nhưng đằng này bất kể là diện mạo hay thể năng, hần vẫn giữ được mức trẻ trung như người hai mươi hai tuổi vậy".

Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên đều nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến vấn đề niên kỷ của Jack. Nếu như vụ án vào năm 1966 là đúng do hần làm, thì tuổi tác của hần sẽ khác xa với tuổi hiện giờ của hần. Không lẽ hần đã bị đông trong khoảng thời gian qua?".

Lăng Độ Vũ nói: "Nếu như có tình trạng bảo tồn như vậy, tôi không thể không công nhận phương pháp hibernation là rất có triển vọng, nhưng hiện thời tôi chỉ muốn biết nếu đem người đi hibernation có gây hại đến tính mạng hay không?".

giáo sư Carlingtons cao hứng nói: "Về phương diện nghiên cứu này, ở động vật chỉ khoảng 90%, cho đến khi đạt đến 100% thì là lúc thành công, như thế có thể tiên đoán được tương lai".

Lăng Độ Vũ hỏi: "Thế còn 10% sai sót kia là như thế nào?".

giáo sư Carlingtons vừa nghe nhắc đến chuyên nghiệp của mình, thì cao hứng hẳn lên, vội giải thích: "Qua bao lần thí nghiệm, những sinh vật được đông lạnh qua bao năm tháng, những sinh vật này đều sống an nhiên".

"Vấn đề là ở quá trình hàn độ từ khoảng -15°C đến -50°C , nếu như đông nhanh quá thì không tốt, khiến cho tế bào biến thành mảnh đá, đi đến tử vong; là bởi vì tinh thể đá không những khối lượng to hơn khối lượng nước trong tế bào nguyên thủy, mà còn tạo nên những hình thể sắc bén sẽ phá hủy đi tế bào, đó cũng là nguyên nhân đưa đến tử vong cho động vật và loài người, nhưng làm thế nào để vượt khỏi cái gọi là 'khu tử vong', tôi còn đang nghiên cứu để tìm ra một phương pháp hoàn mỹ đó, ngày đó chắc không còn bao lâu...".

Trác Sở Viên nói: "Tôi biết có người gặp tuyệt chứng hoặc sắp chết, chỉ còn cách yêu cầu đông lại, đợi đến khi khoa học được tiến bộ thêm, rồi đem cứu họ lại, không biết ở đây có loại phục vụ này hay không?".

Mặt giáo sư Carlingtons hơi biến sắc nói: "Có! Nhưng đáng tiếc nó đã được luật pháp bảo quản, không cho tham quan, trừ phi cô có trát của tòa. Nhưng tôi nghĩ hiện thời cô chưa có đủ lý do để làm vậy. Thế cũng đã đủ lắm rồi, tôi nghĩ tôi đã làm xong bổn phận của một người công dân tốt, hôm nay đến đây vậy!", liền hướng về Trác Sở Viên mỉm cười nói: "Cô có đôi chút hơi giống đứa con gái của tôi, cũng cỡ lứa tuổi của cô, hiện đang học âm nhạc ở Âu Châu".

Hai người lặng lẽ ngồi trong quán ăn trưa.

Trác Sở Viên cảm phẫn nói: "Cái lão hồ ly tinh Carlingtons nhất định có chuyện gì che giấu chúng ta".

Lăng Độ Vũ một mặt ăn trưa, một mặt nhìn vào những tờ giấy copy kẹp chung với cuốn "Giám độ sinh vật học", mắt chợt lóe lên những tia kỳ dị.

Trác Sở Viên hỏi: "Có phải là đầy những câu vô nghĩa ấy không?".

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: "Không phải vậy! Thấy hắn viết như vậy anh không thể không suy nghĩ lại, em coi! Nếu như trong đoạn này..."

Chàng đưa tờ giấy ấy cho Trác Sở Viên coi, trên đó viết rằng:

"Tôi hoàn toàn không hiểu bọn người ấy làm cái gì! Nhưng lại rất mâu thuẫn, e rằng không có sinh vật nào hiểu bọn chúng bằng tôi cả. Tôi là người, đồng thời cũng không phải là người".

Trác Sở Viên nhú mày nói: "Thế là nghĩa gì?".

Lăng Độ Vũ nói: "Em thử nhìn đoạn này".

"Cuộc sống thật dài vô vị, không có sứ mệnh gì cần phải hoàn thành, và cũng không có cái gì khiến cho người ta có cảm giác khó quên; cuộc sống từ không có sự ủng hộ, không có giá trị. Cái gọi là triết học, chỉ là ảo tưởng vô nghĩa lập đi lập lại, không có sự vật gì có thể khảo nghiệm lâu dài, không có sự vật gì có thể chứng thực, đúng ra con người không thể tồn tại với kinh nghiệm của mình. Tôi thực ghê tởm với lối sống hình thức này, không biết đâu là lối thoát?".

Trác Sở Viên ngẩn người một lúc lâu rồi nói: "Sao lại cảm hận đời đến thế, vấn đề là ở chỗ nào?".

Lăng Độ Vũ trầm ngâm khá lâu, đột nhiên nói: "Anh hiểu rồi, vấn đề của hắn là nhìn thấy quá thâm sâu hay quá rõ ràng, nhưng ngữ điệu lại quái gở, điều hắn rất muốn làm có thể là tự sát, nhưng đáng tiếc hắn không thể tự tận lấy mình, mà lại kết liễu sinh mạng người khác, hơn nữa lại dùng phương thức rất thô thiển hoặc tàn nhẫn".

Trác Sở Viên bèn chụp lấy chồng giấy copy lại coi, một lúc sau, ồ lên một tiếng nói: "Anh coi thử đoạn này".

"Tôi thật chịu không nổi bọn người này, bọn chúng đeo bộ mặt nạ văn minh giả vờ, thực ra mỗi người trong bọn chúng đều là dịch nhân, đều hy vọng mình là người rất may mắn, đạt được lợi ích tối cao, bọn họ tự cho mình là động vật tối cao, nhưng sinh vật trong địa cầu này, bọn họ là người duy nhất lợi dụng các thứ việu có, hoặc không kể việu có đi tàn sát sinh vật đồng loại của mình, chỉ có làm như vậy, mới thỏa mãn thú tính đam mê của bọn họ. Tôi chỉ là vật hy sinh, bởi vì tôi so với bọn họ có một thứ rất trung thành bất kể hình thức sinh mệnh nào, càng trung thành với thú tính, chỉ có thỏa mãn với thú tính, mới thỏa mãn với sinh mệnh".

Trác Sở Viên nhú mày nói: "Anh thực không nên đưa cho em coi mấy thứ này trong lúc ăn trưa, làm mất đi khẩu vị".

Lăng Độ Vũ tiếp lấy mấy tờ giấy copy đó, bỏ vào túi mình, nói: "Cứ đọc nó mà buồn nôn, nên đọc kỹ từng chữ một, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, càng biết về hắn, càng tóm hắn dễ dàng hơn, thôi được rồi!

Bước kế tiếp phải làm như thế nào?"

Trác Sở Viên nói: "Em vẫn chưa có biện pháp, cho nên việc kế tiếp không biết phải làm thế nào đây".

Lăng Độ Vũ nói: "Anh muốn bày tỏ một ý nghĩ kỳ lạ, giả như hần không bao giờ xuất hiện nữa, chúng ta sẽ không bao giờ tìm được hần, nhưng anh biết hần sẽ nhất định tái xuất hiện".

Trác Sở Viên nóng lòng nói: "Đừng làm người ta nóng sốt, mau nói cho em biết".

Lăng Độ Vũ cười nói: "Đàn bà đúng là đàn bà, thích lệ thuộc vào đàn ông mà không chịu dùng đến đầu óc, hãy nghĩ đến sự tinh minh trước đây của mình đi! Cô tiểu thư của tôi ơi!".

Trác Sở Viên nhìn trừng trừng, nói: "Anh là đàn ông của em sao?"

Lăng Độ Vũ mặt hớn hớ nói: "Chuyên này thì anh không thể biết, anh chỉ biết em là đàn bà của anh".

Trác Sở Viên cúi đầu hổ thẹn, mang tai đỏ lên.

Lăng Độ Vũ khẽ nói: "Em còn nhớ bữa nọ Kemptons chở anh đến trường đại học của giáo sư Carlingtons để đón em đó, anh đột nhiên ngừng lại, quay lưng nhìn lại về phía sau hay không?"

Trác Sở Viên ngược khuôn mặt xinh xắn mình lên gật đầu, ngụ ý vẫn còn nhớ.

Lăng Độ Vũ nói tiếp: "Lúc đó anh có cảm giác sau lưng mình có người dòm ngó chúng ta, cái cảm giác này cùng với cái hôm mà trước khi em bị tập kích, ở nơi vào khu chung cư đều giống nhau, cho nên khi nghĩ lại ở buổi sáng hôm đó trong trường đại học, Jack đã nhìn thấy em..."

Trác Sở Viên đột nhiên nói: "Nói như vậy, sự quan hệ giữa Jack và Carlingtons thật không đơn giản".

Lăng Độ Vũ nói: "Cho nên con ác thú đó vì cần phải ở lại nơi giáo sư Carlingtons để được sự trợ giúp của cấp đồng học, cũng có thể là vì em, sẽ không dễ dàng rời khỏi Nữu Ước này".

Mặt Trác Sở Viên biến sắc, nói: "Không cần phải hù em như vậy! Hần làm sao có thể vì em được chứ, cái nguy hiểm khi bị bắt là phạm tội".

Lăng Độ Vũ nghiêm trọng nói: "Như một khi đã thú đã nhìn thấy được con mồi rồi, em có bao giờ nghe nói qua nó sẽ dễ dàng bỏ qua không?"

Chương 3

Thân thể kinh người

Theo dõi qua bảy ngày, Jack đã thất tung mất tích; không có án mạng, và cũng không có động tĩnh gì.

Điều này trái lại với thói quen của hần là phải liên tục trong ba ngày cường gian và giết hại ít nhất ba phụ nữ.

Kemptons và Roberts đều khẩn trương lên, sai một đội gồm hai mươi bốn người đi thăm dò, cả ngày lẫn đêm báo vệ Trác Sở Viên, bọn họ đều có cùng một ý nghĩ như Lăng Độ Vũ, ác thú sẽ không chịu bỏ qua một khi con mồi vượt khỏi bên miệng.

Phòng thí nghiệm của giáo sư Carlingtons cũng là mục tiêu mà bọn họ nghiêm mật giám thị, tuy rằng không ai biết Jack và phòng thí nghiệm này có liên quan, nhưng làm như vậy cũng coi như có nhiều triển vọng truy tìm một hung ma có lực lượng kỳ dị.

Buổi sáng hôm nay, trong văn phòng Trác Sở Viên, Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên đang cẩn thận nghiên cứu hồ sơ của Jack.

Kemptons đi đến như cơn gió lốc, hớn hớ nói: "Tin tức mới nhất! Tin tức mới nhất!"

Hai người ngạc nhiên nhìn về phía Kemptons.

Kemptons nói: "Cảnh sát viên Edvards bảy ngày trước đó đích thân đến vùng lân cận Mễ Tây Cơ, trong năm 1966 tại tiểu trấn nhỏ xảy ra vụ hãm hiếp giết người, hung thủ còn để lại tinh dịch, máu, lông tóc, tế bào da đều giống như Jack, hung thủ của vụ án đó đúng là tên súc sinh này!".

Lăng Sở hai người đều sửng sốt ngạc nhiên, suy qua luận lại, vẫn thấy khó có thể xảy ra vậy mà lại trở thành sự thật, thứ hỏi ai mà không khỏi thắc mắc.

Chẳng lẽ Jack đây đúng là yêu tinh không già?

Trác Sở Viên nhíu mày nói: "Có đáng lắm không mà làm cho ngài hớn hớ như vậy?".

Kemptons đặc ý nói: "Cái nóng bóng không phải là cái đó, mà là thân phận của tên súc sinh đó".

Lăng Sở hai người phẩn chấn lên, đều lên tiếng hỏi: "Phát hiện những gì?".

Kemptons nói: "Hiện tại thì vẫn chưa biết...".

Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hai người, liền vội giải thích, nói: "Sự tình là như vậy, Evvards gọi điện về nói: vào khoảng trưa hôm qua đã đi từng nhà điều tra, có đưa hình của Jack, hầu hết cả thôn xóm, cũng không có chút kết quả nào, cho đến khi bọn họ chuẩn bị lui về, tại bên sơn lộ gặp phải một ông cụ người da đỏ".

"Ông cụ này vừa nhìn thấy tấm ảnh do viên cảnh sát đưa ra, mặt liền biến sắc, vội chạy bay xuống núi, dọc đường la réo lên: 'Là nó! Là nó! Ác quý lại trở về, lại trở về, thế giới đến ngày mạt vận'".

Lăng Độ Vũ hỏi: "Cụ già da đỏ kia là ai vậy?".

Kemptons nói: "Vẫn còn đang trong vòng điều tra, Edwards hứa sẽ cho chúng ta biết một khi có tin tức mới".

Lăng Độ Vũ lẳng lặng không nói.

Trác Sở Viên hỏi: "Còn mấy nhà chuyên gia về tâm lý tội phạm học đã nghĩ gì với bảy trang 'tâm sự' của Jack, có những phân tích gì hoặc có kết luận gì?".

Kemptons nói: "Bọn họ đã viết một bản báo cáo dày một trăm sáu mươi trang, so với tâm sự của Jack càng khó hiểu rõ hơn hay càng nặng trĩu hơn, toàn là thứ tầm xàm, nhưng cũng có một điểm rất là kỳ quái, là đã cho thấy trong bảy trang giấy đó, Jack không hề đề cập qua trong quá trình giết người đâm máu, so với các hung phạm khác đều lấy điều này làm đặc chí, thành thứ lạ thú ghi vào giấy".

Trác Sở Viên phân tích nói: "Không chỉ là như vậy, hán không ngừng nhấn mạnh mình là người bị hại, giống như bản thân mình không được tự do vậy, chẳng lẽ... chẳng lẽ...".

Kemptons toàn thân run lên: "Cô muốn nói... Cô dường như muốn nói hán là bị quỷ nhập?".

Sắc mặt Trác Sở Viên biến đổi, lắc đầu không nói.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, như không có chuyện gì, nói: "Sở Viên! Em có hứng cùng anh đi nghỉ đôi ba ngày không?".

Sở Viên và Kemptons hai người đều ngẩn người, hỏi: "Đi đâu?".

Lăng Độ Vũ lờ mờ nói: "Đến tiểu trấn gần Mễ Tây Cơ, rất có thể cụ già da đỏ đó đang làm chủ một khách sạn, chúng ta tiện thể ở phòng tốt nhất của ông ta, thế nào?".

"Tọa Ngự trấn" là một thành phố nhỏ ở tiểu bang New Mexico Mỹ quốc nằm cạnh ranh giới Mễ Tây Cơ, khoảng 80% dân ở đây là người dân da đỏ.

Tọa Ngự là anh hùng dân tộc của người da đỏ, vào năm 1876 khi làn sóng di dân mới lan đến chiếm cứ lãnh thổ của Tây Ô Tộc, Tây Ô Tộc dưới sự lãnh đạo của Tọa Ngự, tại con sông đào Cự Giác Dương ở vùng nam bộ Montana đã quyết chiến với quân đội Mỹ, đã đánh bại quân Mỹ.

Thành phố nhỏ mang đầy phong vị Viễn Tây được đặt dưới tên vị anh hùng này.

Chiếc xe jeep dừng hẳn lại, Edwards chỉ con đường núi ngoằn ngoèo nói: "Ở đây không có đường xe chạy, tất phải đi bộ, đi khoảng bốn đến năm tiếng thì đến chỗ mà người dân da đỏ cho là đẹp nhất thế giới, tức 'Hồ Đẹp Cốc'. George, anh là người sinh trưởng tại đây, xin cho biết thêm ý kiến!".

George là viên cảnh sát trẻ người da đỏ, tuổi khoảng hai mươi trở lại, rất dũng mãnh tháo vát.

George nói: "Alfonso sống cô độc trong hang cốc, rất ít khi ra ngoài, hôm nọ chúng ta gặp ông ta, có thể nói là xảo hợp. Theo lời thôn dân ở đây nói, Alfonso cũng đã hơn chín mươi tuổi, hơn nửa thế kỷ nay đều cứ ẩn cư trong hang cốc, nhưng ông ta là một vụ y rất giỏi trong vùng phụ cận trăm dặm này, mọi người đều rất kính trọng ông ta".

Trác Sở Viên nói: "Con người ông ta có thói quen hay hành vi gì đặc biệt hay không?".

George nói: "Cái này thì không rõ lắm, ngoại trừ những người bệnh đến tìm ông ta để chữa bệnh, thì không còn ai đến giao du".

Lăng Độ Vũ mở cửa xuống xe, nói: "Thôi vậy! Gặp ông ta rồi sẽ rõ, hy vọng có thể biết thêm về Jack từ ở ông ta".

Đã quá giữa trưa, với sự dẫn dắt của George, bốn người đã đến sơn cốc nơi cư ngụ của Alfonso.

Ở đây đúng là thế ngoại đào viên, ở ngay cốc khẩu là một bãi đất trống lớn mênh mông, còn để lại khoảng mười mấy căn phòng ốc. Theo lời George nói, mười mấy năm trước đây có hơn ngàn dân da đỏ đến thôn xóm này ở, sau đó không biết vì nguyên do gì, chỉ trong một thời gian ngắn, già trẻ đều dọn đi thôn khác hoặc thành thị khác, chỉ còn lại Alfonso.

Đi ngang cốc địa, rồi thẳng về trái, một căn nhà tranh thô sơ xuất hiện.

George lớn tiếng gọi: "Cụ ơi, cụ Alfonso, có khách quý đến thăm cụ".

Trong nhà không có động tĩnh.

George thấy lạ, nói: "Chẳng lẽ ra ngoài rồi sao?".

Bốn người đi đến trước nhà, cửa trước không khóa mở dễ dàng.

Trong nhà chứa toàn da thú, ông cụ đang ngồi trên sàn nhà, mắt xạ mục quang nhìn bốn người.

Mọi người đều hết hồn, George cung kính nói: "Thưa cụ, chúng cháu có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cụ".

Gương mặt nhăn nheo của Alfonso không có chút phản ứng.

Edwards đưa ra bức hình của Jack, hướng về Alfonso nói: "Cụ có nhận ra người này chẳng?".

Alfonso nhìn chăm chăm vào bức ảnh đó, tiếp theo là một phản ứng mãnh liệt, hoàn toàn ngoài sự dự liệu của mọi người.

Cụ kêu rống lên, rồi nhảy dựng lên, tốc độ không giống như với niên kỷ của cụ, đầy Edwards sang bên, chạy thẳng ra cửa.

Lăng Độ Vũ phản ứng rất nhanh, đuổi theo ra ngoài.

Alfonso chạy rất nhanh, vào trong rừng cỏ rậm lúc ẩn lúc hiện, bọn người Lăng Độ Vũ không thuộc đường đi nước bước, nên không bao lâu bị bỏ rơi.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, trong vùng rừng núi rộng mênh mông này, muốn tìm một người thật không phải dễ.

Tiếng khóc nức nở kỳ lạ truyền đến từ phía rừng bên trái.

Tinh thần bốn người bỗng dao động, đi theo tiếng âm đó đến một cánh đồng trống trong rừng. Trên khoảng đất trống dựng lên một bia mộ, Alfonso ôm bia mộ đó khóc nỉ non.

Lăng Độ Vũ đến bên cụ ngồi xuống, dịu giọng nói: "Người dưới mộ bia là ai vậy?".

Alfonso đột nhiên ngừng khóc, mắt rọi vào người Lăng Độ Vũ quan sát, được một hồi thì nói: "Anh là ai?".

Lăng Độ Vũ nói: "Cháu là bạn của cụ".

Alfonso nhắm mắt mình lại, được một hồi lâu mới mở mắt ra, đứng dậy đi đến giữa khoảng đất trống, mới ngồi xuống, chỉ phần đất trước mặt nói: "Được! Anh ngồi xuống đây, còn mấy người khác không được đến gần".

Lăng Độ Vũ đưa mắt ra dấu cho mọi người, muốn bọn họ ngồi cách xa ra, còn mình đến ngồi trước mặt Alfonso.

Alfonso nhìn thẳng vào mắt Lăng Độ Vũ, nói: "Anh là người có thần lực. Ôi! Anh chị dâu tôi cũng là người có thần lực, nhưng vẫn không mạnh bằng 'hắn', thua rất xa, cho nên 'hắn' mới trở lại được".

Mấy câu này dường như rất bí hiểm, làm cho người ta thật khó hiểu, nhưng mọi người đều biết nhất định có liên quan đến tên ác thú đó, khiến cho ai ai cũng phấn khởi, rất có thể đây là lúc vấn đề được ra ánh sáng.

Lăng Độ Vũ nói: "Anh chị dâu của cụ là ai?".

Alfonso ngược đầu nhìn bầu trời xanh mây trắng, từ từ thở một hơi dài ra, chậm rãi nói: "Đó là đôi phu thê 'Temazu vu su' vĩ đại, hai người có một thần lực rất lớn". Tiếp đó lại nhìn về hướng bia mộ, cảm thương nói: "Hiện giờ hai người chỉ là hai đồng xương trắng, lẳng lẳng nằm ngủ dưới phần đất này, linh hồn của hai người vì đắc tội với thần linh, sẽ vĩnh viễn không siêu sinh, đó cũng là chuyện sau khi tôi chết sẽ gặp phải, chúng tôi đều đắc tội với thần linh".

Lăng Độ Vũ định mở miệng nói, Alfonso dùng tay ra dấu ngăn hắn lại và nói: "Không nên mở lời, trước khi tôi chết, tôi sẽ đem toàn câu chuyện nói lại cho anh nghe, trong sáu mươi năm nay tôi luôn luôn kín miệng, bởi gì tôi biết không ai sẽ tin tôi, nhưng còn anh thì khác, anh và tôi, kể cả anh chị dâu đã mất của tôi đều là cùng một loại người, cho nên tôi mới nói cho anh nghe, coi như là chuyện duy nhất tôi có thể làm".

Ngồi trước mặt cụ là Lăng Độ Vũ, cũng như Trác Sở Viên ngồi ở xa xa, Edvards, George đều khản trương lên, chính bản thân ác thú đã là rất thần bí và còn tà ác không thể giải thích được, nhưng mà cả câu chuyện này lại ngẫu nhiên cùng với một câu chuyện bí mật phát sinh tại vùng bảo tồn người dân da đỏ hơn sáu mươi năm nay lại liên quan với nhau, ý vị thần bí lại càng tăng thêm, khiến cho tâm thần con người chấn động.

Alfonso yên lặng một hồi lâu, từ từ nói: "Người anh của tôi Temazu và chị dâu Orchid, là người có thần lực lớn nhất trong các vụ sự ở khắp mọi nơi, họ có thể nhìn thấy được thần linh ở khắp thế giới, từ chỗ thần linh đạt được thêm khá nhiều thần lực, làm nên những chuyện rất lạ thường kinh người".

"Sáu mươi năm trước đây trong một đêm nguyệt thực, hai người chủ trì làm lễ tế thần, tôi còn nhớ toàn thôn hơn ngàn người đều đến bãi trống trong lòng cốc, đốt lửa trại, chúng tôi cả đêm ca hát và khiêu vũ, thần lực của thần linh nồng đậm trong sơn cốc, chúng tôi nghe được tiếng kêu gọi kỳ quái hòa lẫn âm thanh lạ lùng".

Trên mặt Alfonso chợt trắng chợt đỏ, có lúc lộ ra vui sướng vô ngần, có lúc bị thay bằng sự sợ hãi.

Lăng Độ Vũ và mọi người bình tĩnh lắng nghe, hiện giờ tuy rằng mặt trời chiếu sáng khắp nơi, nhưng giọng nói và thần sắc của Alfonso, đã khiến cho người ta cảm thấy không lạnh mà lại run.

Lời nói lời cuốn của Alfonso tiếp tục: "Khi lễ tế diễn ở độ cao điểm, Temazu cùng vợ tay nắm tay cứ hành nghi thức 'thông thần', chuyên lạ phát sinh, đó là một cảm giác không thể hình dung được, đến khi Temazu và vợ đưa cao hai tay lên, đó là lễ 'xúc thần', bất thành linh tất cả mọi người, cùng tất cả các động tác đều bị dừng lại, lửa cháy bập bùng cũng ngừng lại, gió cũng ngừng thổi. Cả trời đất, tất cả mọi hoạt động đều ngưng kết lại, và cũng không biết qua bao nhiêu lâu, bất thành linh tất cả mọi thứ tiếp tục lại những động tác trước đây, tất cả đều trở lại bình thường, chỉ còn lại chị dâu tôi Orchid nằm lẩn tại đất, không bao lâu chị ấy được cứu tỉnh trở lại, chúng tôi đều rất sợ, không có ai biết đã xảy ra chuyện gì, và cũng không có ai dám bàn tán. Ba tháng trôi qua, trong một đêm đó, anh tôi dắt tôi đến một đỉnh núi cao, cho tôi biết một chuyện kinh người".

Thật đúng là đêm tối phi thường sau ngày nắng chói, trời đầy sao.

Sắc mặt của Temazu nặng trĩu, mang nhiều tâm sự: "Chị dâu em đã hoài thai!".

Alfonso mừng rỡ nói: "Đúng là chuyện khiến cho người ta phải vui sướng". Gã mừng rỡ cũng có nguyên nhân đặc biệt, là gì từ trước đến nay vợ chồng Temazu chuyên say mê vu thuật, dùng đủ phương pháp để ngừa thai.

Temazu không tỏ ra háo hức vui sướng, trầm giọng nói: "Nó không phải là cốt nhục của anh!".

Sắc mặt Alfonso biến đổi, nắm con dao bên hông, gần từng tiếng: "Là ai?". Từ trước đến nay, gã là một dũng sĩ cường tráng trong tộc.

Temazu nói: "Em ngồi xuống nghe anh nói, đây là chuyện rất quan trọng".

Alfonso ngồi xuống, thần sắc không hiểu nhìn Temazu, gã coi huynh trưởng như là thiên thần.

Alfonso gục gặc đầu, thực ra ông cụ biết không thể quên được cảnh tượng quái lạ ở giây phút ấy.

Temazu nói: "Trong giây phút ngắn ngủi ấy, thần linh đến bên mình anh chị, đưa anh chị đến một thế giới kỳ lạ, trong sát na ấy, chị dâu em đã thụ thai... Đừng nhìn anh như vậy, anh chị cũng không hiểu".

Alfortso ngăn người không nói lên lời. thần linh giáng thai, là chuyện tốt hay xấu?

Temazu cố nén âm thanh thật thấp, như sợ người nghe thấy, lời nói cũng gấp rút: "Không còn nhiều thời gian nữa, em phải nhớ kỹ lời nói của anh, vô luận là xảy ra chuyện gì, cùng phải theo lời anh mà làm".

Alfortso gật đầu nói: "Anh cũng biết em nào giờ có bao giờ làm trái lời anh".

Temazu nói: "Anh muốn em lập tức rời khỏi nơi đây, càng xa càng tốt, đến đêm đầu tháng thứ sáu mới trở về, giết đứa hài nhi do chị dâu em mới sanh, đem xác của nó đốt đi, không được chừa lại một miếng da thịt, nếu không nó sẽ phục sinh trở lại"

Alfortso ngăn người ra, nói: "Tại sao vậy? Nếu như anh không muốn đứa bé đó, tiêu trừ đi không phải đã sạch sẽ rồi hay sao".

Temazu than dài nói: "Nó tuy chưa sanh ra, nhưng thần lực đã mạnh hơn anh chị rất nhiều, anh biết chỉ trong lúc nó hạ sinh, trong khoảng thời gian rất ngắn đó là lúc thần lực của nó rất yếu ớt, mới có cơ hội giết nó. Đứa em đáng yêu của anh, anh và chị dâu em coi như đã xong rồi, anh chị cảm thấy tính tà ác của nó đang tăng lên. Nên nhớ! Không được chừa một miếng da thịt nào, nếu không sẽ đem lại đại họa cho nhân gian"

Alfortso lần đầu tiên tỏ ra hoài nghi đối với anh mình, nói: "Rất có thể anh đã quá mệt mỏi nảy ra cảm giác sai lầm, sự tình chẳng phải là...".

Temazu đột nhiên khép mắt lại, toàn thân run lên bần bật.

Alfortso sợ quả liền ôm chặt anh mình, lớn tiếng kêu: "Anh làm sao vậy?".

Mồ hôi lạnh chảy lên trán, Temazu ra sức mở đôi mắt mình, giọng khàn khàn nói: "Không còn nhiều thời gian nữa, anh lợi dụng mấy bữa nay trời nắng gay gắt, thần lực của nó rất yếu, mới có thể cùng em nói vài lời, hiện giờ nó gọi anh về. thần lực của nó không ngừng tăng lên, em mau chạy đi! Nếu như em không chạy, sẽ không thoát đâu".

Alfonso hỏi: "Anh sao biết nó là ma quỷ?".

Temazu kêu: "Linh hồn của anh và chị dâu em đã cùng với linh hồn ác ma nó khóa lại với nhau, cho nên biết rất nhiều chuyện mà người thường không biết, nó càng ngày càng tà ác, em mau chạy đi Anh... ta muốn giết người".

Alfonso nhảy dựng lên, chỉ thấy trong mắt Temazu hung quang loé lên.

Nói đến đây, Alfonso không ngừng thỏ thức, giọng nói hoang vắng thê lương: "Nhìn thấy anh mình như vậy, tôi chợt hiểu được lời nói của anh ấy, ngay cả phu thê bọn họ, hai vụ sự lớn lao tiềm lực mà cũng đã trở thành tù nhân của quỷ trong bụng chị dâu mình, không thể thoát khỏi, tôi chạy trốn chết, ra khỏi vùng rừng núi, ở bên ngoài lang thang qua tháng qua ngày, cho đến đầu tháng sáu, tôi trở về Hồ Diệp sơn cốc, đến trong phòng chị dâu tôi, tôi nhìn thấy thi thể anh tôi Temazu và chị dâu tôi Orchid, nằm ở dưới đất trong phòng. 'Hắn'! Đứa hài nhi nằm trên giường, mắt nhìn về phía tôi, không la thành tiếng, tôi cảm thấy toàn thân tê dại hẳn đi, giống như không còn chút sức lực, cuối cùng tôi khép mắt lại, nghĩ đến khuôn mặt anh mình, liền mình rút dao ra, không ngừng đâm vào người 'hắn', cho đến khi da thịt hắn nát như tương...

Nước mắt từ bên mặt không ngừng chảy xuống, Alfonso than vãn liên hồi, vì đây là tình cảnh khó quên trong đời mình.

Alfonso nói: "Tôi biết việc này tôi không hề làm sai, nó thật không phải là người, bị tôi sát hại như vậy, mà nó không hề kêu la một tiếng, đến giờ tôi mới biết, tôi thật sự chưa có giết hẳn hẳn, cho dù xẻo hẳn trăm ngàn mảnh, hẳn cũng vẫn không chết. Sau đó tôi đốt rụi căn nhà tranh đó..Hỡi ôi! Chuyện là như vậy đó, nhưng hẳn vẫn không chết, vừa nhìn thấy bức hình này, tôi liền biết là hẳn, hẳn và Orchid đều giống như vậy, ánh mắt đó, đúng là ánh mắt mà đứa hài nhi đó từng nhìn tôi. Thôi đủ rồi! các người hãy

đi đi"

Chương 4

Ma tung tái hiện

Trên bàn ăn dài, Lăng Độ Vũ, Trác Sở Viên, Edwards, George cùng với hai đứa con của gã, và em của George là Meav đang lẳng lặng ngồi ăn cơm tối.

Vợ của George là Helen cố mời khách dùng cơm thêm.

Trác Sở Viên từ chối, nói: "Đã quá đủ rồi chị à! Em ăn không nổi nữa, cảm ơn"

Helen cười nói: "Thân em ốm thế này, ăn thêm chút nữa có sao đâu".

Trác Sở Viên nói: "Chị nấu ăn rất ngon, nhưng em đã quen ăn ít". Thật ra với tâm tình bây giờ nàng không còn hứng thú để ăn.

George rất hiểu tâm lý, bèn đỡ lời: "Em à! Tha cho cô ấy đi, cho anh thêm cơm đi"

Người em gái của George lúc này cũng đứng vậy, nói: "Các vị! Xin cứ tự nhiên, em cũng dùng xong rồi", bèn rời khỏi bàn chạy lên lầu.

Trác Sở Viên quay qua nói với George: "Em gái của anh cũng khá xinh đẹp".

George nhún vai cười.

Helen thêm vào: "Tuổi xanh là lứa tuổi đầy hấp dẫn. Tôi thật muốn trở thành như cô ta"

Mọi người đều cười âm lên, bầu không khí cảm thấy nhẹ hẫng lên.

Edwards nhìn về phía Lăng Độ Vũ, nói: "Anh có tin lời của Alfonso không?".

Lăng Độ Vũ hỏi lại: "Thế còn anh?".

Edwards thờ hất: "Nếu mà vụ án năm 1966 đó không phải là do tên súc sinh đó làm, thì tôi nhất định không tin một câu của Alfonso; nhưng hiện giờ tôi... tôi không biết, thật tôi không biết".

George chen vào: "Tôi thật rất mong muôn chuyến đi Hồ Điệp Cốc hồi sớm này chỉ là một cơn mộng, một cơn ác mộng".

Helen nói: "Hiện giờ đã tan sở, cũng không nên bàn chuyện công làm gì?".

Trác Sở Viên nói: "Em tán thành lời của chị Helen". Rồi quay sang Lăng Độ Vũ nói: "Nên nhớ rằng, chúng ta hiện đang đi nghỉ hè, sau buổi cơm tối nay em muốn anh dẫn em đi dạo phố, ở đây rất đẹp".

Lăng Độ Vũ định nói, thì Meav với bộ đồ tuyệt đẹp chạy ra, cười nói: "Chào các vị, xin chúc mọi người được ngủ ngon", liền vội chạy ra cửa chính mà đi.

George kêu gọi lại: "Nhớ về sớm đấy nhé!".

Meav không quay người lại: "Được rồi! Bạo chúa".

Mọi người lắc đầu cười.

George hỏi Helen: "Nó nói đi đâu vậy?".

Helen nhún vai đáp: "Con gái lớn bây giờ chỉ có trời mới biết chúng nó làm gì!".

Đứa con trai lớn của George khẽ nói: "Con biết cô đi đâu, hôm nay lúc chúng con trên đường từ công viên đi về, đột nhiên xe bị hư, có anh chàng nọ đến sửa xe cho tụi con, và còn hẹn với cô của chúng con".

George thuận miệng hỏi: "Tên đó có đẹp trai không?".

Đứa con út tranh vào nói: "Rất đẹp trai.." đưa ngón tay cái lên ra chiều tán thưởng: "Rất cao ráo, nhưng mà ánh mắt nhìn người ta rất kỳ lạ, khi anh ấy nhìn cô, ánh mắt lại phát quang, còn khi nhìn về phía chúng con, như không thấy chúng con vậy".

Lăng Độ Vũ đột nhiên dừng lại, mặt trông thật khó coi.

Edwards cũng giật bắn người lên, buông dao nữa.

Trác Sở Viên nói: "Không thể khéo đến như vậy hả?".

George vội rút tấm ảnh của Jack từ trong lòng mình ra, cùng nói với hai con của mình: "Có phải là hấn không?".

Hai đứa bé cùng kêu lên, nói: "Là hấn! Đúng là hấn!".

Helen kêu lên: "Chuyện gì vậy?".

George gương mặt trắng bệch hỏi: "Người đó hẹn cô của con ở chỗ nào?".

Đứa lớn nói: "Hình như là, hình như là...".

Đứa kẻ nói: "Là rạp Lệ Hoa".

Chiếc xe Jeep của bọn họ chạy rất nhanh, so với bình thường phải là một tiếng đồng hồ lộ trình, nhưng rút lại còn có nửa tiếng lái là đến rạp Lệ Hoa.

Cảnh sát trực hôm nay cùng với toàn bộ cảnh viên trong trấn đến hiện trường sớm hơn mười phút so với bọn họ, nhìn thấy bọn họ tới, tỏ ra lo lắng đi đến trước nói: "George, có người nhìn thấy xe của em gái anh đậu bên kia đường hí viện, và đón người thanh niên cao lớn, rồi chạy về hướng chính nam".

Edwards hỏi: "Có đưa hình cho người đó coi không?".

Viên cảnh sát trực đó đáp: "Có! Nhưng người đó không nhìn thấy rõ mặt mũi người thanh niên đó, hấn từ trong bóng tối xuất hiện, và trước đó không ai thấy qua hấn".

Sắc mặt George trông càng khó coi thêm, gã không nói ra lời.

Trác Sở Viên bình tĩnh nói: "Chúng ta lập tức tập trung lại lực lượng mới bữa lưới lùng kiếm, kêu gọi tất cả các lực lượng đi tìm bọn họ".

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: "Cũng vô dụng thôi, kinh nghiệm đã chứng minh điều đó".

George mất đi tự chú, gào thét lên: "Chẳng lẽ không màng đến việc này hay sao? Nó là đứa em gái duy nhất của tôi!".

Mọi người đều bất bình nhìn Lăng Độ Vũ.

Trác Sở Viên rất hiểu rõ Lăng Độ Vũ, bèn hỏi: "Thế anh liệu việc này như thế nào?"

Ánh mắt Lăng Độ Vũ lộ ra vẻ cương quyết, quay về Edwards nói: "Anh có thể gọi trực thăng lại ngay được không?".

Thần sắc Trác Sở Viên và Edwards bỗng sáng lên, liền cho người đi làm.

Lăng Độ Vũ nhìn George, vỗ lấy vai gã, giọng rắn chắc nói: "Jack đã đến đây, tức có hai khả năng: khả năng thứ nhất là hấn theo chúng ta tới đây, vấn đề này không mấy chính đáng, nếu như là như vậy, thì mục tiêu chính là tôi, chứ không phải Meav, như thế là đã rút dây động rừng".

"Khả năng thứ hai là hấn đi đến đây là có mục đích, hơn nữa hiện tại hấn đã dắt theo Meav đến một nơi nào đó, chỉ có hoàn cảnh ở nơi đó mới làm cho hấn hoàn toàn thỏa mãn...".

George nói: "Tôi hiểu rồi, anh muốn nói cái tên ác ma đó đem Meav đi đến Hồ Điệp cốc?"

Lăng Độ Vũ gật đầu nói: "Vậy thì nên đánh cá một ván bài, nếu ta thắng, thì được luôn vốn lẫn lời". Tiếp đó, quay lại nói với Edwards: "Chúng ta cùng hành động, một bên sai người đi tìm lùng kiếm, chúng ta đi đến Hồ Điệp cốc để đón hấn".

Hai chiếc trực thăng men theo vùng núi cao bay tới, bọn họ cố tình bay một vòng lớn, từ Tọa Ngự trôn lên núi vào cốc ngược hấn với đường bay thẳng đến Hồ Điệp cốc, để tránh sự chú ý của Jack.

Lăng Độ Vũ nói với Edwards: "Tôi có một đề nghị, nếu như các anh đây không chịu tiếp nhận, thì hành động lần này hấn phải thất bại".

Mọi người lộ vẻ xúc động.

Edwards gật đầu nói: "Lăng tiên sinh xin ngài hãy nói thử xem! Tôi nhất định tôn trọng ý kiến của ngài".

Lăng Độ Vũ nói: "Lát nữa chỉ một mình tôi vào trong cốc mà thôi, các anh chỉ nên đợi ở hơn ba dặm ngoài".

Trác Sở Viên kêu lên: "Vậy sao được, thế thì quá nguy hiểm".

George bèn thốt: "Không được! Tôi phải tự đi".

Chỉ có Evvards là người trầm tĩnh nhất, gâ trầm giọng hỏi: "Anh có lý do gì lại phải mạo hiểm như vậy?".

George không còn kềm nén được nữa, kêu lên: "Vì y muốn làm anh hùng!".

Edwards níu giữ George lại, trông về hướng Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ không chút tức giận, chỉ lạnh lùng nói: "Còn nhớ câu chuyện của Alfonso không? Trong một khoảng cách xa, Jack vẫn có thể có vận dụng tâm linh truyền cảm, loại dị năng này có thể khống chế tâm thần con người. Đó cũng giải thích được nguyên nhân vì sao cho đến bây giờ vẫn không tìm thấy bóng dáng của hắn, hắn cùng dùng cùng một loại dị năng đó để tra ra mật mã cửa ra vào chung cư, và còn khiến cho những người ở xung quanh đắm chìm trong giấc ngủ mê, thậm chí ngay đến xe Meav đột nhiên bị hư, đều do hắn làm ra".

Sắc mặt mọi người đều nhợt nhạt, ví như Jack có loại siêu cảm kinh người như vậy, cộng thêm dị thể giết không thể chết, con người còn phương pháp nào để đối phó hắn?

Lăng Độ Vũ nói tiếp: "Nhưng loại dị năng của hắn, hiển nhiên có sự hạn chế ở khoảng cách, cho nên Temazu mới hạ lệnh cho em là Alfonso lánh xa nơi khác, đợi đến lúc năng lực thật yếu nhược mới trở về. Vì thế nếu như chúng ta lánh ở nơi xa, Jack càng không thể phát giác được trong Hồ Điệp cốc đã bủa lưới đợi hắn".

Edwards nói: "Thế còn anh thì sao? Hắn dễ dàng biết được anh ở đâu".

Lăng Độ Vũ cười khiêm nhường, nói: "Nếu đúng như Alfonso nói, tôi cũng là người có dị năng, có thể tránh được tâm linh tra xét của hắn, thôi thì làm như thế này vậy! Đây cũng chỉ là phương pháp duy nhất, thời gian không còn nhiều nữa, anh nên quyết định ngay".

Edwards lăm bầm một lúc, đưa một hộp nhỏ, nói: "Được! quyết định như vậy". Chỉ vào nút ấn trên hộp, nói: "Đây là máy truyền tin, một khi anh gặp Jack, xin ấn vào nút này, chúng tôi cấp tốc tới".

Trác Sở Viên lo lắng, nói: "Độ Vũ!".

Lăng Độ Vũ ôm nàng vào lòng, dịu giọng nói: "Em biết mà, đây là phương pháp duy nhất".

Nhìn theo bóng trực thăng bay xa, Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần, xuyên qua cốc địa, đi đến căn nhà tranh của Alfonso.

Trăng đã lên cao. Ánh trăng âm u, bóng cây trùng trùng, như nói không ra điềm kỳ lạ.

Lăng Độ Vũ hít một hơi dài, đem hơi vào Khí hải huyết ở Đan điền. Ở một người bình thường không có tinh thần tu dưỡng, thì tinh khí chạy tán loạn, còn gọi là khí hoá thần tri, vì thế rất dễ mệt mỏi, nhưng với loại người khổ hạnh từ nhỏ như Lăng Độ Vũ, tinh khí ngưng tụ, hoàn toàn không tan. Vì thế chàng mới nắm chắc nguyên nhân Jack dùng tâm linh để rà xét.

Căn nhà tranh của Alfonso hiện ra ở tận cuối đường tiểu lộ, cửa lớn đóng kín.

Trong lòng Lăng Độ Vũ dâng lên cảm giác không ổn, lệ làng gia tăng tốc độ đi tới.

Chàng đẩy cửa vào, thận trọng nhìn vào.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, một bóng đen ngay giữa phòng, tư thế rất kỳ lạ.

Lăng Độ Vũ hít một hơi dài, chàng đã biết đã xảy ra chuyện gì.

Alfonso đã treo cổ tự tử.

Trước lúc Jack trở lại tìm ông ta báo thù, ông ta đã sớm tự kết liễu sinh mạng của mình. Trong sáu mươi năm qua, ông ta sống trong sự sợ hãi, bây giờ tất cả đều kết cuộc bằng tử vong. Còn cảnh tượng sau khi chết, thì không thể biết được.

Chàng lại gần thi thể Alfonso, định tháo đem xuống, một ý nghĩ chợt dâng lên, khiến cho chàng dừng lại.

Mắt chàng dò xét xung quanh, trong phòng bày biện sơ sài, bên trên vách tường đất treo một cái rìu, còn có một cây cung lớn với một ống tên, là vật săn bắn của Alfonso, bên góc phòng còn đặt một tấm lưới móc câu.

Lăng Độ Vũ trong lòng rộn lên, đem cây cung to xuống, kéo thử dây cung, thầm khen đúng là loại cung mạnh.

oOo

Cũng cùng lúc đó, một bóng đen đang ôm một thiếu nữ đang bước vào cốc, tốc độ của hắn rất nhanh, ôm một người mà không cảm thấy mất sức.

Dáng người hắn rất quen thuộc, không bao lâu, đã đến trước căn tranh của Alfonso.

Từ từ buông thiếu nữ trong lòng mình ra, từng bước đi đến trước căn phòng nhỏ. đến trước cửa thì ngừng lại, hắn tựa như âm hồn lảng lạng đứng tại đó, bỗng ngửa đầu rú lên, vang dội khắp vùng núi.

"Alfonso! Alfonso! Ta biết ngươi ở trong đó, ta biết! Ngươi tiến bộ rất nhiều, cho đến khi tới đây, ta mới có cảm giác ngươi vẫn còn sống, cảm giác tới sức từ trường của sinh mạng ngươi". Âm thanh của hắn và tiếng rú của hắn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, rất ôn hoà, thậm chí có thể nói là rất êm tai.

Trong phòng không thấy động tĩnh.

Jack cười dài, đầy mùi vị bi tráng thê lương: "Ngươi tưởng là có thể giết ta được sao? Không! Không có thể được. Các ngươi vẫn không có phương pháp để giết ta, chỉ cần ta còn một chút tế bào, ta sẽ vẫn có thể sống trở lại. Alfonso! Ta đã về rồi, ta đã về rồi!".

Hắn xông vào phòng, bỗng thu hồi tư thế, đứng trước thi thể Alfonso.

Nhìn thi thể Alfonso treo lơ lửng giữa phòng, hắn ngơ ngẩn xuất thần. Chuyên lạ xáy ra.

Một mũi tên bèn từ giữa hai chân của Alfonso "phập" một tiếng bắn mạnh ra, hắn thôi lui, mũi tên ghim hắn vào tấm ván cửa.

Ác thú kêu gào thống khổ, vận dụng công lực, cả người lẫn cửa đều bay ra ngoài phòng.

Hắn cùng với tấm ván cửa rơi ra trước cửa ngoài tiểu lộ, sức đi của mũi tên thật mạnh, đâm sâu vào gỗ, trong lúc vắng ra cũng không tách rời.

Lăng Độ Vũ phóng tới, tay vươn lên, một tấm lưới lớn trùm xuống đầu hắn, cả người lẫn cửa đều bị bao bọc.

Jack lúc đó mới giây dựa tách thân ra khỏi tấm cửa cây.

Lăng Độ Vũ bèn kéo dây lưới vào, liền kéo ngã hắn, trong lưới treo toàn là lưới câu, không bao lâu hắn biến thành người máu. Hắn càng giăng co, lưới càng siết chặt hơn, mười mấy lưới câu móc vào da thịt hắn, trong khoảnh khắc hắn không thể cử động được nữa.

Tiếng trực thăng từ xa truyền đến.

Lăng Độ Vũ nói không sai, bọn họ lần này thắng cá vốn lẫn lờ.

Chương 5

Sắp thành lại bại

Lăng Độ Vũ đặt tay lên cườm tay Meav bắt mạch, quay đầu hướng về George nói: "Không nên lo lắng, cô ấy không sao, chỉ trong tình trạng ngủ say, tốt hơn hết không nên đánh thức cô ta dậy".

George rất cảm kích: "Lăng tiên sinh, thật cảm ơn anh, lúc này... lúc này...".

Lăng Độ Vũ đứng lên, vỗ vai gã nói: "Bạn bè không nên khách khí, có đúng không?".

Trác Sở Viên đến bên chàng, uất ức nói: "Anh làm người ta lo đến chết đi thôi".

Lăng Độ Vũ ôm chặt vai Trác Sở Viên dìu đi.

Edwards đến trước mặt chàng, nói: "Người bình thường bị tên xuyên qua tim, Sớm đã đi đời rồi, đằng này hần không tỏ ra chút đau đớn, ngược lại nhịp tim đập vẫn bình thường...".

Một nhân viên điều dưỡng kêu lên: "Cảnh sát viên Edvards, có cần tháo bỏ lưới sắt, rồi mới khiêng lên trực thăng?"

Edwards do dự khó nói, nếu là trong trường hợp bình thường thì đã lo cấp cứu, nhưng đây là trường hợp phức tạp.

Lăng Độ Vũ thay lời gã đáp: "Mấy lưới câu ấy cũng đã cắm sâu vào thịt rồi, nếu nhổ ra sợ máu lại chảy nhiều, đợi về đến bệnh viện rồi mới ra tay vậy!".

Người điều dưỡng viên đó nhìn về phía Edwards, chỉ có gã mới đủ thẩm quyền định đoạt.

Edwards không chút do dự, nói: "Đem hần đi rồi hãy nói!"

Lăng Độ Vũ đến chỗ băng ca cột chặt Jack lại, cúi xuống xem xét. Mũi tên xuyên qua ngực cũng đã bẽ gãy, chỉ còn phần còn lại cắm vào trong thịt.

Trong ánh mắt Jack vẫn còn nét ngơ ngàng, như không biết mình đang ở nơi nào, và cũng không biết cảnh sát cùng với điều dưỡng viên xung quanh đây đang làm gì.

Nhưng khi hần chạm phải ánh mắt của Lăng Độ Vũ, mắt như muôn nỏ tung lên.

Đôi mắt Jack như thiêu đốt hận thù.

Lăng Độ Vũ hoảng sợ trong lòng, dâng lên một thứ hiểu biết, chợt hiểu được chỉ có thù hận và thú tính với phụ nữ, như thế mới làm cho Jack tập trung được tinh thần trong thế giới này, kỳ dư cùng không thể nào gây sự chú ý cho hần, đúng như hần đã viết: "Chỉ có thỏa mãn thú tính, mới tạo được sự thỏa mãn cho tính mệnh".

Jack như con thú rừng, hoàn toàn chịu sự sắp đặt theo "bản năng nguyên thủy", chỉ có lúc sát hại và giao phối mới đạt tới sinh mệnh tối cao, còn các thứ khác không cần

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói: "Người đã tự ý giết người, sao lại không cho người khác giết lại người?".

Jack không mở lời, cặp mắt căm thù dán vào người Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ có thứ cảm giác kỳ lạ, trong ánh mắt của Jack không chỉ tồn tại một thứ thù hận không thể rửa sạch được, mà còn có một thứ kiêu ngạo khinh thường.

Đôi mắt của Jack nhìn khát khao và đầy lửa dục về phía sau của Lăng Độ Vũ, chuyển biến này quá lộ liễu, làm cho Lăng Độ Vũ giật nảy người, nhìn ngang qua, thì ra Trác Sở Viên đã đến phía sau chàng.

Trác Sở Viên vừa chạm phải ánh mắt của hần, toàn thân run bần bật, vừa may vịn vào đầu vai của Lăng Độ Vũ, giọng run run nói: "Ồi! Ánh mắt của hần như là con ác thú

Ánh mắt Jack lại thay đổi, mang đầy lửa ghen tị.

Lúc đó điều dưỡng viên đến khiêng hân lên máy trực thăng.

Edwards nói: "Các người cùng George và Meav ngồi chung một chiếc, còn tôi phụ trách đưa Jack đi".

Lăng Độ Vũ nhú mày.

Edwards nói: "Yên tâm đi! Bệnh viện đã chuẩn bị phòng bệnh chu đáo, đang có một nhóm cảnh sát viên đang đợi, bảo đảm hân chấp cánh cũng không bay thoát".

Lăng Độ Vũ thở dài hỏi: "Thật không còn cách nào khác để đem hân đi hay sao?".

Edwards đáp: "Khi chưa được định tội trước tòa án, thì hân chỉ là người bị tình nghi, tôi có trách nhiệm phải nhanh chóng đưa hân đi vào bệnh viện cấp cứu".

Lăng Độ Vũ nói: "Phải cẩn thận!".

Edwards nói: "Tôi biết!".

Hai chiếc trực thăng từ trong màn đêm rời khỏi vùng rừng núi, bay về hướng Tọa Ngự trấn.

Còn chừng hai tiếng đồng hồ nữa thì trời sẽ sáng.

Chiếc trực thăng chở Jack đang ở phía trước, còn chiếc chở bốn người Lăng Độ Vũ nổi đuôi theo sau, men theo vùng núi cao mà bay đi, mất nhìn thấy rời khỏi khu núi cao, tiến vào vùng bình nguyên.

Trong lòng Lăng Độ Vũ cảm thấy bất an.

Bồng gã phi công đột nhiên kêu lên: "Các người xem, đã xảy ra chuyện gì vậy?".

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn về chiếc trực thăng ở phía trước, chỉ trong phút chốc sững sờ đến ngẩn người.

Chiếc trực thăng phía trước chuyển đầu thẳng lên quay ngược trở lại.

Lăng Độ Vũ vội bóp máy gọi, reo lên: "Chuyện gì! Đã xảy ra chuyện gì? Mau trả lời, hình như máy móc có vấn đề? Over!".

Chuyện xảy ra tiếp đó khiến cho ai ai cũng không kịp nghĩ.

Thân chiếc trực thăng phía trước nghiêng một bên, với tốc độ kinh người, lao thẳng vào vách núi bên trái.

Một trái cầu lửa nổ tung, trực thăng như món đồ chơi văng tứ tán, biến thành vô số' quả cầu lửa, rời rạc rơi xuống cánh rừng thăm thẳm dưới vách núi.

Toàn thân mọi người cảm thấy tê tái, và tuyệt vọng.

Ba tuần sau, trong văn phòng Kemptons, bọn họ mở cuộc hội họp. Roberts trước tiên báo cáo, nói: "Về việc tai nạn trực thăng, đã có báo cáo sơ khởi. Nguyên do là sự điều khiển sai lầm khiến cho trực thăng đâm vào vách núi nổ tung, không một ai sống sót, kể cả người bạn thân yêu của chúng ta, cảnh sát Edwards. Chúng ta rất hối tiếc".

"Sau đó công việc tìm kiếm rất là khó khăn, sau khi nhật lại tất cả các hài cốt lại, không tìm thấy người nào sống sót cả".

Kemptons xen vào: "Có tìm thấy xác của Jack không?".

Roberts đáp: "Không! Nhưng đây không có nghĩa là hân không chết, có thể đại bộ phận cơ thể đã bị thiêu cháy đi, và những phần nhỏ còn lại rơi xuống chỗ nào đó rất khó tìm, giống như là một cục đá to bề bết vậy.

Chớ nên nhìn tôi như vậy, cứ theo những người mục kích ở hiện trường báo cáo, kể cả Lăng tiên sinh và Trác chủ nhiệm ngồi đây cũng đã tận mắt nhìn thấy, không có ai trong trường hợp nổ tung như vậy, và từ ở độ cao hai ngàn thước hơn rơi xuống mà không chết".

Trác Sở Viên lạnh lùng nói: "Thế anh có nghĩ qua lời của Alfonso nói hay không? Jack không phải là người bình thường, mà là một con quái vật giết không chết, luôn cả tên bắn xuyên qua ngực hắn mà còn không thể giết chết được hắn".

Roberts nói: "Lời nói của Alfonso mang đầy sắc thái dị đoan của người da đỏ, sao có thể chứng thực được, còn về tên xuyên qua ngực, chúng ta từng thỉnh giáo qua những nhà thẩm quyền về phương viện này, họ đưa ra có nhiều nguyên do có thể sống, tỉ dụ như tim vẫn đập, hay là trong tình trạng mất máu không nghiêm trọng, đều vẫn không thể chết ngay".

Kemptions nói: "Thôi đủ rồi! Tôi biết nên đứng vào lập trường công sự, anh cho là không thể nào Jack vẫn chưa chết, làm như vậy đối với công tác của anh sẽ ảnh hưởng không tốt, tuy vậy tôi vẫn muốn biết cảm nghĩ cá nhân của anh".

Roberts thở hắt ra, toàn thân như giải tỏa được gánh nặng trên vai, dang đôi tay như dáng vẻ đành chịu, nói: "Kemptions! Anh vẫn không hiểu ý tôi sao? Chúng ta là nhân viên chính phủ, không thể để tư tưởng cá nhân xen vào, tất cả đều làm theo thủ tục, nếu không sẽ bị đưa ra tòa vì gây trở ngại cho công pháp chân chính. Còn tí như Jack không bị nạn rơi máy bay, cũng sẽ bị giam vào ngục lao, hắn chỉ có thể múa tay bằng cách viết về phần đời tư của hắn, tùy tiện có thể bán ra khoảng một triệu quyền, nói không chừng có cô gái xinh đẹp nào đó bày tỏ với hắn, trước khi xử tử sẽ cùng hắn cử hành hôn lễ, giá thành của hắn so với tôi và anh còn cao hơn rất nhiều".

Kemptions gật đầu nói: "Cũng có đôi chút nghiêng lệch".

Roberts đứng lên, dường như là lớn tiếng la lên: "Nghiêng lệch? Đây là sự thật! Có ai biết được hắn là tên cuồng ma sát nhân! Anh nên biết tôi đã tốn biết bao công sức, mới được Lăng huynh đây bắt thỉnh linh bản đại một mũi tên đi". Tiếp đó hướng về Lăng Độ Vũ nói: "Anh bạn! tôi thật bội phục dũng khí của anh, đổi lại tôi là anh, cũng sẽ làm như vậy; nhưng mà... vụ án này tới đây tạm nói là kết thúc, tôi không muốn mang thêm phiền hà nữa".

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói: "Phiền hà như thế nào?".

Roberts nói: "Được! Các anh cũng là người hiểu lý lẽ, để tôi nói trắng ra, Tôi thật không tin hắn đã chết. Mấy năm gần đây, tôi đều làm việc bằng logic, kinh nghiệm cho tôi biết, tuyệt không chuyên quá xảo hợp nhưng vậy. Mỗi một sự việc, kể cả tuổ tác của Jack, chuyên kể của Alfonso, sự thần thông quảng đại của Jack, qua nhiều lần thương thế mà hắn vẫn không chết, không thể khám phá ra hắn là quái vật hay ma quỷ, nhưng khi đem ý kiến này nói với thượng cấp, bọn họ đều cho rằng thần kinh tôi thất thường; với chuyên quan trọng như vậy, bọn họ không muốn dấy lên nỗi hoang mang, con người quen lối sống an nhàn hiện tại, nếu bị phá vỡ, thật khó có thể tưởng tượng nổi, có thể so với mười tên Jack cùng một lúc giết người còn gay go hơn".

Kemptions thờ dài sườn sượt đứng lên, vỗ mạnh vào vai Roberts, nói: "Dù sao đi nữa, tôi thấy anh đúng là một con người bằng xương bằng thịt". Quay lại nói với Lăng Trác: "Tối nay tôi mời hai vị đi dùng cơm tối, thế nào?".

oOo

Xuyên qua kiếng thủy tinh của nhà hàng, Kemptions nhìn thấy ánh đèn neon muôn màu rọi vào người đi như đàn cá tung tăng trên phố, gã thờ dài ra, quay người lại nói với Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên: "Thế giới này thật đầy nhựa sống, sao lại nghĩ đến còn có chỗ xâu xa đen tối?".

Trác Sở Viên mỉm cười, nói: "Từ ngày anh quen biết Lăng Độ Vũ người bạn tổn hại này, nói chuyện cũng mang theo ba phần triết lý bề ngoài".

Lăng Độ Vũ chỉ biết gượng cười, không đưa ra ý kiến.

Kemptions thấy lạ hỏi: "Này tiểu Lăng! Anh sao vậy? Như là mang nặng một bầu tâm sự vậy".

Trác Sở Viên cũng thở dài ra, nói: "Này ông xếp của tôi, đừng có tự dối mình nữa, chúng ta kể cả Roberts đều làm ra vẻ mỉm cười, chuyện của Jack thật khiến cho người ta khó mà yên tâm".

Kemptions gạt đầu nói: "Cô nói ra cũng đúng lắm, miễn phải trốn tránh chuyện đó". Quay lại Lăng Độ Vũ khiêm tốn nói: "Tiểu Lăng! Tôi có vài sự việc không hiểu, muốn xin được chỉ giáo. Theo những người tôi biết, không có ai có sức tưởng tượng như anh".

Trác Sở Viên cười khúc khích nói: "Đừng có quá tăng bốc anh ta, con người của anh, ngay cả việc nịnh nọt cũng không chút thành thạo, giống như châm biếm người ta không bằng vậy".

Kemptions nói: "Rất có nhiều việc đều do bẩm sinh mà ra, thôi được! Tiểu Lăng, câu hỏi thứ nhất là: dường như có thần linh ngự trị thế giới này?".

Đôi lông mày của Lăng Độ Vũ chau lại, cười khổ nói: "Anh hỏi tôi, tôi đi hỏi ai?".

Trác Sở Viên cười nhẹ xen vào, nói: "Tôi đề nghị anh nên đi lật quyển Great Britain Encyclopedia...". Kemptions mắng nhẹ: "Ladies and gentlemen! Tôi không nói giỡn đâu".

Lăng Độ Vũ nói: "Tôi thực không biết, nhưng tôi có thể cho anh một tham khảo, là ở Trung Quốc đã từ lâu bí mật lưu truyền về thuật Mao Sơn và Thần Đá, đều lợi dụng năng lực thần linh nhập vào cơ thể, làm ra những chuyện siêu việt lạ thường".

Kemptions nói: "Tôi cũng đã từng đọc qua lịch sử của quý quốc Nghĩa Hòa Đoàn cuối đời Thanh, lại được Từ Hi tính nhiệm bí thuật đó, từ đám loạn dân biến thành vệ sĩ anh hùng, nhưng đáng tiếc bọn họ tan rã dưới miệng súng của người Tây phương, cho nên tôi chỉ coi chuyện lúc đó là trò huyền thuật hay ảo thuật".

Lăng Độ Vũ nói: "Không! Đó không phải là ảo thuật, mà là sự thật, nhưng chỗ làm cho người ta đau đầu là loại bí pháp, thường khiến cho người ta tan vỡ, cảm giác như lúc thứ lại không dám thử, giống như... giống như truyền hình hư vậy, có lúc có hình rất rõ, có lúc lại không rõ, hoặc không nhận được gì cả".

Trác Sở Viên nói: "Nó cũng giống như tầng số vậy, chỉ có loại người cùng với trạng thái đó mới thu nhận được".

Kemptions nói: "Nói có lý! Nhưng cái loại 'antenna nhân tạo' này lại quá hư đồn".

Ba người cười ầm lên, bầu không khí bớt đi căng thẳng. Từ khi vụ trực thăng rơi đến giờ, tâm thần bọn họ đều căng thẳng, chưa có chút thoái mái như thế này.

Lăng Độ Vũ nói: "Cái cây 'antenna nhân tạo' này nhiều khi cần phải tập hợp một lực lượng lớn quần chúng, như 'Điệp Tiên' là một thí dụ điển hình, thông thường cần phải có ba người trở lên mới có hiệu quả".

Kemptions chợt bừng tỉnh, nói: "Tôi hiểu rồi, Vu sư Temazu cử hành đại điển 'Thông Thần', đúng là đã tập hợp lực lượng của đám tộc nhân, cho nên... cho nên...".

Trác Sở Viên than dài, tiếp lời: "Cho nên gây ra tai họa ngút trời, không lẽ thật sự có linh giới tồn tại? Linh giới là gì? Dường như trải qua một phương thức khác, con người có thể tiếp cận được với tầng cấp cõi hư vô".

Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khổ, thế giới này thật huyền diệu khó nói. Trên thực tế, chuyện lạ thật không thể giải thích mỗi ngày đều xảy ra chung quanh mình, chỉ là nhân loại đã quen không màng đến chúng, cho nên tiếp tục an phận lười sống nhàn hạ bình đạm.

Kemptions nói: "Tôi cũng biết đòi hỏi một đáp án chỉ là mộng tưởng, 'linh giới' hình như là vẫn tồn tại, hơn trăm ngàn năm nay là đề tài tranh luận nóng bỏng...".

Hai hàng mi Lăng Độ Vũ chau lại, nói: "Nhưng cũng nên biết, những người không tin đại đa số đều chưa từng tiếp xúc hay thử nghiệm qua, những nhà 'thông thái' như tiến sĩ Halley phát hiện ra sao chổi Halley, nhà khoa học đại tài Newton rất mê môn thiên văn học, ngài đáp rằng: 'Xin lỗi, chuyện liên quan đến thiên văn học, tôi

tin, anh không tin".

Kemptions nói: "Tôi cũng không hiểu, cho nên muốn thỉnh giáo vấn đề thứ hai".

Trác Sở Viên nói: "Xin cho em hỏi vậy, về việc Jack bị giết sáu mươi năm trước đây, sao lại phải đợi đến sáu mươi năm hơn mới quay trở về kiếm Alfonso để báo thù?".

Lăng Độ Vũ nói: "Đây vĩnh viễn chỉ là cơn mê".

Kemptions nói: "Hy vọng có cơ hội để hỏi khẩu cung Jack!".

Trác Sở Viên nói: "Có thể nào Jack bị bắt thành tương, và từng bị lửa đốt thiêu, chỉ để lại một chút tế bào nho nhỏ thì sống trở thành người, cần đến mười mấy năm, cho nên đến bốn mươi năm sau tức năm 1966, mới gây ra án giết người đầu tiên?".

Kemptions nói: "Sao phải đợi đến năm 1966 mới báo thù, và còn tới ngày hôm nay hai mươi năm sau đó?".

Trác Sở Viên hỏi ngược: "Tôi không phải Jack thì làm sao mà biết?".

Bỗng sắc mặt Lăng Độ Vũ đột biến, vội la lên: "Mau tránh"

Trác Sở Viên và Kemptions hoảng hốt nhìn theo ánh mắt của hắn về phía đường phố qua khung cửa kiếng của nhà hàng, mặt liền biến sắc.

Chương 6

Hiểm tử bất ngờ

Đèn xe như đôi mắt con quái thú ác độc, chiếu ra những tia sáng mãnh liệt làm cho mắt bọn họ khó hé mở.

Nhà hàng thường để đèn âm u, tạo nên khung cảnh lãng mạn hữu tình, chỉ trong một sát na ánh đèn xe đã phá tan đi bầu không khí đó, tạo thành thứ ánh sáng tợ như thế giới ban ngày.

Một chiếc van lớn, từ bên kia đường phóng nhanh tới, trực chỉ đâm vào khung cửa kiếng nhà hàng. Đến khi Lăng Độ Vũ phát hiện, chiếc xe van đó chỉ cách cửa kiếng khoảng hơn mười mấy yards.

Nhà hàng có hơn ba mươi bàn, đều đông khách, trong giây phút đó chỉ biết ngẩn người, không ai kịp phản ứng, kể cả kêu la cũng không kịp.

Xe sấn vào người bộ hành, có vài khách bộ hành tránh không kịp, bị hất tung lên, hoặc bị cuốn vào gầm xe, có kẻ bị hất vào đầu xe lùi đi.

Bàn của Kemptions, Lăng Độ Vũ và những người khách khác chỉ cách cửa kính khoảng độ một cái bàn, Lăng Độ Vũ phản ứng rất nhanh, chàng là người thứ nhất đứng lên, vừa mới la lớn: "Tránh ra!" thì chiếc van đó đã đụng vào cửa kính.

Tám kính đó như là sa thạch bể nát ra, chiếc van đó đâm thẳng về phía bọn Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ hét lên một tiếng, bốn người về hướng Kemptions, trong lúc ôm chặt lấy y, chiếc van đó đã xông đến bàn gần cửa kiếng, một đôi nam nữ kêu la thảm thiết đều cùng với cái bàn gỗ bị cuốn vào đáy xe.

Nguyên nhân Lăng Độ Vũ nhào tới Kemptions là vì chàng nhận biết được chiếc xe van này vì bọn họ mà lao tới, xe đâm vào hướng Kemptions và chàng, cho nên trong lúc nhất thời, cần phải cứu gấp Kemptions.

Trác Sở Viên cũng nhanh nhẹn không kém, khi Lăng Độ Vũ kéo lấy Kemptions, thì nàng cũng thoát thân về phía sau.

Chiếc xe van đụng mạnh vào cái bàn bộn Lãng Độ Vũ ngồi trước đó, mạnh đến độ mãnh bàn văng tứ tung, chén muổng bay tung toé.

Xe đã không còn chạy được nữa, nằm tại giữa quán.

Tiếng la ó rên rĩ hòa lẫn trong không gian.

Bàn ghế ngã nghiêng, chén đĩa rơi xuống đất đổ bể tan nát, người ngã bàn đổ, nhất thời hỗn loạn.

Lãng Độ Vũ phóng tới, vừa đúng chạm phải mặt người lái xe... là Jack!

Lãng Độ Vũ gào lên một tiếng, bỏ người tới chiếc xe van đó.

Lúc hai tay chàng vừa chạm vào chiếc van đó, thì xe đã lui ngược về sau, làm cho Lãng Độ Vũ mất thăng bằng, ngã người xuống đất.

Xe van đó lui thẳng ra ngoài quán, lui ra ngoài đường cái, phóng nhanh đi mất.

Lãng Độ Vũ vươn mắt lên nhìn, bấy giờ cực kỳ sợ hãi, chàng chưa từng kinh hoàng như vậy bao giờ... Không thấy Trác Sở Viên ở đâu nữa.

Jack đã bắt cóc Trác Sở Viên, người con gái mà chàng yêu thích.

Trác Sở Viên từ trong mơ hồ dần dần tỉnh trở lại, ký ức lúc trước khi bị mê cũng đã phục hồi trở lại, nàng còn nhớ chiếc xe van tông vào quán ăn, lúc nàng lẩn tránh sang một bên, thì một bóng người nhanh không thể tả phóng từ trong xe ra, đánh vào sau gáy mình, sau đó không còn nhớ gì nữa.

Trác Sở Viên rên lên một tiếng, định cử động nhưng phát hiện ra không thể động đậy được, đã bị người ta cột chặt lại. nàng đưa mắt nhìn khắp nơi.

Tối đen! Bốn bên đều tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Tiếng hô hấp nặng nề truyền lại từ phía đằng trước.

Mắt nàng dần dần quen thuộc với bóng tối, dưới ánh trăng dịu dàng, nàng nhìn thấy đôi mắt quen thuộc... đôi mắt của Jack.

Đôi mắt hần lẳng lẳng chăm chú nhìn nàng, tỏa ra những tia lửa cuồng nhiệt nhục dục.

Trác Sở Viên nhìn về bốn phía, bóng cây trùng trùng, là chỗ rừng rậm hoang dã có kêu trời cũng không hay, gọi đất cũng không nghe, không biết đây là chỗ nào.

Trác Sở Viên thảm than một tiếng hết đời, cơ hồ như tiếng thở gấp nổi lên.

Jack từ từ tiến lại gần, hơi thở tràn về phía mặt nàng.

Trác Sở Viên lui về sau bằng tiềm thức của mình, nhưng chẳng động đậy được, mới biết mình bị cột vào góc cổ thụ lớn.

Jack giơ tay, dịu dàng vuốt lên mái tóc dài của nàng, quyến luyến không rời.

Trác Sở Viên cố giữ bình tĩnh nhưng tim nàng đập rộn hần lên, đột nhiên một cơn đau nhói lên, Jack nắm kéo lấy mái tóc mây của nàng, khiến cho mặt nàng phải ngược lên.

Jack đặt miệng mình lên cổ nàng cắn nhẹ vào.

Cơn sợ hãi như ngọn thủy triều chạy khắp toàn thân, bụng nàng co thắt lại, như muôn mưa ra cơn dục vọng.

Nàng cố dẫn lại cơn xúc động nhu nhược đó, luôn nhắc nhở mình: không nên sợ hãi, chưa có nạn nhân nào

hiểu biết nhiều về Jack so với nàng, hơn nữa trên tai nàng còn có đeo máy theo dõi tung tích, chỉ cần cố kéo dài thời gian, Lăng Độ Vũ nhất định sẽ tìm đến, cứu nàng ra khỏi miệng hổ.

Hàm răng của Jack rời khỏi nơi cổ của nàng, cẩn thận dò xét vẻ mặt của nàng, như mèo đang thường thức chú chuột béo.

Trác Sở Viên miễn cưỡng hé mở mắt mình, nhìn vào đôi mắt hung tàn của Jack.

Cổ họng của Jack ngân lên tiếng kêu của dã thú, được một lúc thì ngừng lại, bằng giọng cứng ngắt nói: "Vì sao không la kêu cứu?".

Trác Sở Viên nghe được hán nói, trong lòng ổn định lại không ít, cố bình tĩnh nói: "Vì sao lại kêu cứu?".

Jack ngẩn người ra, cân nhắc được một lúc, ánh hung quang trong mắt hấn cũng đã giảm đi một nửa, nói: "Nàng không sợ ta cường dân nàng, hãm hại nàng?".

Trong lòng Trác Sở Viên nổi lên một tia hy vọng, tên Jack này tựa hồ vừa là triết gia vừa là thú hoang, cả hai thứ đặc chất và tính nét đều đến mức tột cùng; trong lúc hấn còn đang suy ngẫm, thú tính lảng hạ đi khá nhiều, cho nên hiện thời nên làm là tuyệt đối không nên kêu gọi thú tính hoang dại của hấn.

Trong tâm tư nàng lẹ làng gọi lại tâm sự hán viết trên mảnh giấy nọ, liền thuận miệng nói: "Vì sao phải hại tôi?".

Jack suy nghĩ, tay siết lại, lại kéo tóc nàng, tuôn ra một tràng cười như tiếng sói tru đáng sợ, trong ánh mắt chứa đầy thú tính.

Trác Sở Viên hồi hận trong lòng, thực không nên nêu lên chữ "hại", để gọi lên thú tính của đối phương.

Toàn thân Jack kích thích đến run rẩy hấn lên, há miệng ra, định cắn vào cổ họng của Trác Sở Viên.

Trác Sở Viên bình tĩnh lạ thường, nói: "Người biết yêu là gì không?".

Jack bỗng dừng ngừng lại, nói: "Yêu! Ta đương nhiên là biết, ngay từ trong cuống rốn, nhân loại lại muốn giết ta, đó là yêu. Nhưng đáng tiếc khi được chạy đến chỗ ta, bị hóa thành nước chảy ra; lúc muốn đánh ta, rồi biến thành thứ quái vật đánh lại chúng nó. Đó là yêu, có đúng không?".

Trác Sở Viên nói: "Người sai rồi! Đó đâu phải là yêu, đó là gì sợ hãi đưa đến thù hận và hiểu lầm, sợ hãi không thể tạo nên sự yêu thương".

Jack nói lòng tay nắm tóc Trác Sở Viên, từ từ nói: "Thế nàng có yêu ta chăng?".

Trác Sở Viên không chần chừ nói: "Không yêu!".

Phản ứng của Jack rất kỳ lạ, từ từ đứng dậy, bước đi ngả nghiêng về chỗ khoảng đất trống trong rừng, bước chân dẫm lên chỗ đầy lá khô, phát ra tiếng kêu rột rạt, mỗi một bước đi đều khiến cho tim nàng thắt chặt lại thêm.

Hấn không quay đầu lại, nói: "Nàng biết không? Lúc ta hỏi nàng có yêu ta không, thì đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nàng gạt ta nói yêu ta, thì lập tức hành hung nàng. Nàng hiểu chứ, vì sao ở tình trạng như vậy, nàng vẫn dám nói sự thật, không sợ ta nổi giận hay sao?".

Trác Sở Viên nói: "Đó là nguyên tắc làm người, giàu sang không bị đam mê, uy vũ không khuất phục, đó là mặt cao quý của nhân sinh".

Jack quay người lại, thần sắc ngờ ngàng, như bị mê hoặc, nói: "Về mặt cao quý, vì sao ta không cảm thấy được? Máu của nhân loại là máu của dã thú, mỗi ngày ta cũng cảm nhận tới thú tính tràn át tới ta, dục vọng như con chó hoang đuổi bắt ta sửa điên cuồng. Trong hai mươi mấy năm nay, ta đã nghiên cứu lịch sử của các người, ta thật không thấy chỗ nhân loại cao quý ấy, ta vô phước chọn lựa, khiến ta lọt vào chỗ thống khổ vĩnh viễn sa đọa".

Trác Sở Viên chỉ nhìn thầy hấn không ngừng suy nghĩ, quên đi mặt thú tính, liền hỏi: "Vô phúc lựa chọn?".

Thần sắc trong mắt của Jack càng ngổ ngàng hơn, lắc đầu nói: "Bất hạnh nhất là chọn làm người, ta thà làm mèo làm cá, chắc có lẽ tốt hơn, thú tính và tính nết biến đổi bất thường của nhân loại, khiến cho ta bị giày vò khôn khổ, ta thực chịu không nổi nữa".

Trác Sở Viên cá gan hỏi: "Người... người là người hành tinh khác?".

Mục quang Jack đột nhiên ngưng tụ lại, nhìn trừng vào Trác Sở Viên, khiến cho lòng nàng càng sợ thêm, không biết có phải đã khơi lại thú tính của hấn hay không.

Lăng Độ Vũ nhìn cái máy truy tầm trên tay, trầm giọng nói: "Có tín hiệu rồi, thẳng theo hướng đông nam rồi về phía nam".

Kemptions bẻ tay lái xe, bánh xe và nhựa đường bám chặt lấy nhau tạo nên tiếng kêu inh ỏi, xe đổi sang trái, tiến vào vùng đường mòn.

Hai người không còn có tâm tình gì để nói. bọn họ chỉ hy vọng trước khi phát sinh ra thảm họa, cứu Trác Sở Viên ra khỏi tay Jack.

Jack trầm giọng nói: "Nhân loại đối với việc nhận thức về vũ trụ, thì cũng giống như con trùn sống trong đất, tự miễn cưỡng miêu tả đất về đất trời phía ngoài, cho nên cho dù ta có giải thích đi chăng nữa, nàng cũng chẳng thể hiểu biết được".

Trác Sở Viên nói: "Người chưa từng thử qua, sao lại bảo ta không hiểu".

Jack lắc đầu nói: "Ngôn ngữ nhân loại chỉ là đại diện cho kinh nghiệm của bọn họ, việc ngoài kinh nghiệm, thì không có ngôn ngữ nào để miêu tả, cho nên nàng làm sao bảo ta mượn ngôn ngữ của các người để đi miêu tả sự việc ngoài kinh nghiệm, cùng giống như nàng miêu tả màu sắc với một người mù bẩm sinh vậy".

Trác Sở Viên chỉ biết nuốt lời mà không thể mở miệng.

Trong ánh mắt Jack rọi ra tia lửa tình dục, từ từ tiến về phía Trác Sở Viên.

Trác Sở Viên lo lắng muôn phần, lúc Jack suy nghĩ thì là một trí giả minh lý, lúc không suy nghĩ, thì liền bị thú tính chi phối.

Trác Sở Viên vắt óc suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra đề tài "trí giả" để thu hút

Jack.

Hơi thở của Jack trở nên gấp rút, trong ánh mắt tràn đầy lửa dục.

Lăng Độ Vũ reo lên: "Ngừng lại!".

Hai người cấp thời nhảy ra khỏi xe, nhìn về phía dốc núi ánh trắng rọi vào rừng núi bóng cây trùng trùng.

Lăng Độ Vũ nói: "Này Kemptions! Sở Viên ở trên ấy".

Kemptions nói: "Tôi đã hiểu, anh lên trên ấy đi! chỉ có anh có thể tránh khỏi sự tra xét của hấn. Tôi sẽ theo kế hoạch mà hành sự".

Trác Sở Viên kêu lên: "'Người' dưới con mắt của người không đáng để ý đến, thế sao người lại cứ...cứ phải sinh ra làm 'người'?"

Jack dừng bước lại, suy nghĩ sâu xa, ánh mắt lại tỏ ra thần sắc mịt mờ, từ từ nói: "Ta có sự lựa chọn chẳng? 'Bọn họ' yêu ta đến mức không còn đường để chạy, nhưng ta sẽ đi khỏi nơi đây, nhất định như vậy, chỉ mong ta có thể tiếp tục nhẫn nại".

Lần này đến phiên Trác Sở Viên thần sắc trong ánh mắt lộ ra mù mịt, nói: "'Bọn họ'? 'Bọn họ' là ai? Người vì sao không thể nhẫn nại thêm được nữa?"

Jack đột nhiên gào thét lên, hai tay bứt lấy tóc mình, nhìn trời gào lên: "'Người'! Ta căm hận loài 'người', các người sở dĩ trở thành loài động vật trên cả vạn vật, chỉ vì các người học biết được cách sử dụng vũ khí, giết hại các loài động vật khác, văn minh của các người chỉ toàn là thứ thành quả giết chóc. Ta đã biến thành các người, và cùng đã trở thành loại động vật đê hèn. Giết! Giết! Giết!"

Nhán quang của hắn bắn lên người Trác Sở Viên, từng bước bước một đi về phía nàng.

Trác Sở Viên nhìn thấy thú tính không thể trấn át được trong mắt hắn, thầm than thế là hết.

Trong lòng Jack một mặt là 'trí giả', lại hoàn toàn bị thú tính trấn át, không còn lời gì có thể ngăn chặn hắn.

Jack đột nhiên gia tăng tốc độ, chỉ thoáng một cái đã đến bên Trác Sở Viên, chìa tay ra bóp vào xương cổ họng nàng, Trác Sở Viên đau đến muốn ngất đi.

Trong lúc thất vọng, nàng mong sao được nghe được tiếng xương cổ bẻ nát ghê sợ

Jack ngưng hẳn mọi hoạt động.

Trác Sở Viên ngán người mở mắt ra.

Jack ngồi xuống, mặt cách nàng chỉ gang tấc.

Trong ánh mắt thú tính của Jack bị thay thế bằng thần sắc cảnh giác.

Jack trầm giọng nói: "Ta biết người đã đến, mau ra đây!"

Một bóng đen từ trong đám rừng cây chạy ra... Lăng Độ Vũ.

Trác Sở Viên như người chết đuối nắm lấy được chiếc phao nổi, nhưng cố nhẫn nhịn không dám nói gì, bởi vì mục quang chói lọi của Jack vẫn còn giám thị phản ứng của nàng, mục quang của hắn thật lạ kỳ, bao hàm các thứ ưu tư mà nàng không thể hiểu.

Động tác của Lăng Độ Vũ thật kỳ quái, chàng đến gần một gốc cổ thụ, thoải mái ngồi xuống.

Jack buông bàn tay đang bóp cổ Trác Sở Viên, xoay người lại, mặt đối mặt với Lăng Độ Vũ.

Mục quang hai người khóa chặt vào nhau.

Mục quang ác liệt của Jack bị thay thế bởi thần sắc ảo mộng, nói: "Người không đem theo vũ khí, vì sao vậy? Mỗi một tên truy nã ta, đều mang theo vũ khí giết người, tại sao người không có?"

Lăng Độ Vũ nhún vai, nói: "Nhân loại ngoại trừ việc sát hại ra, còn có nhiều thứ khác nữa".

Jack cười khinh thường, sắc mặt mông lung trôi đi, hung quang hai mắt loé động, nói: "Đương nhiên là có, và còn có rất nhiều rất nhiều những tên ngu dốt và vô tri, ngu xuẩn mù quáng, không biết mình vô tri".

Lăng Độ Vũ vươn rộng hai tay, thắc mắc hỏi: "Nhân loại có thể thua người xa, nhưng vì sao người lại căm hận bọn họ đến như vậy? Thí dụ như con người chẳng hề ghét hận giống chó mèo có linh tính không bằng bọn họ, mà còn yêu mến bọn chúng".

Jack lạnh lùng nói: "Đúng vậy, ta không thích nhân loại, từ khi ta đến với thế giới này không bao lâu, ta đã ghét hận bọn chúng. Ở chung với chúng, ta cảm thấy thật khó chịu, người với người trên thế gian bọn họ đều sống theo những quan hệ đối với ta thì thật là sai lầm hết sức, người cùng với người giao lưu, có khoảng chín mươi phần trăm là lãng phí, ví dụ như ở tại đây quần một trăm ngàn cái vòng tròn, trước sau gì cũng không thể bỏ được đơn vị đo lường, ta thật không thể chịu đựng nổi nữa".

Lăng Độ Vũ nói: "Nhưng đó không phải là lý do chính đáng để hận bọn họ".

Jack nói: "Ta căm hận loài người, là bởi vì ta trở thành 'người', ví như ta biến thành con chó, ta cũng sẽ căm hận 'chó', người không phải là ta, cho nên không thể nào biết được, loài người chỉ là sinh vật bỉ ổi hoàn toàn sống trong hồi thúc dục vọng: khi đói rách, thì cái dục vọng của họ thúc đẩy họ đi tìm miếng ăn; khi miếng ăn đã được giải quyết, thì dục vọng của họ sai khiến họ đi tranh giành đất đai lãnh thổ; khi vấn đề đã được an toàn, thì họ sẽ đi tìm sự khoái lạc, đi tìm cái vinh nhục, quyền lực và tiền tài. dục vọng cứ xoay mãi không thôi, khoái lạc chỉ sinh ra trong giây lát, đau khổ sẽ giày vò triền miên. Ta hỏi người, người hiện giờ có thỏa mãn chăng? Ta còn vô số dục vọng cần phải hoàn thành, các người kêu là vì lý tưởng và mục tiêu, thật là tức cười".

Lăng Độ Vũ nói: "Mọi sự việc đều có tốt và xấu hai mặt, dục vọng cũng khiến cho nhân loại văn minh tiến bộ không ngừng".

Jack lạnh lùng nói: "Các người thật có tiến bộ không? Toàn là thứ văn minh vật chất, chỉ là đưa đến chỗ nhân loại và vũ trụ bị đối lập, sát hại các giống sinh vật khác để làm áo quần và đồ trang sức cái gọi là tác phẩm nghệ thuật. Khoa học càng tiến bộ, càng làm cho khoảng cách tinh thần và linh tính rời xa ra, hay thần bí thiên nhiên rời khỏi ra, trầm luân trong cái gọi là văn minh vật chất, xem thường người nguyên thủy vô tri các người, đáng tiếc đối với sự sống chết, bản chất của nhân loại, bản chất của vũ trụ, các người đã hiểu được bao nhiêu? Đó cũng chỉ năm chục bước hay trăm bước khác biệt, giống như là sống trong một thế giới của người mù, một người mù chê một người mù khác không 'thấy' hiện vật xung quanh mình".

Lăng Độ Vũ trầm tư, Jack đúng là "người ngoài cuộc" đối với cách nhìn của văn minh nhân loại, toàn là thấy được cái giới hạn của "người". Hiện tại khoa học sự thực đã có lối hoài nghi, hoài nghi tất cả mọi thứ, công cụ của bọn họ đều trải qua thử nghiệm và chứng thực, sau khi sự vật trải qua sự kiểm chứng mới trở thành chân lý, nhưng trước khi chưa tìm được chân lý thì phá vỡ xé và phân tích, cho rằng "không có sự vật gì có thể khẳng định được". Dưới mắt khoa học chỉ là một mảnh gạch vụn không hơn không kém, và miếng gạch đó không thể tạo thành cái thành to lớn. Mỗi người chỉ có thể mù quáng tin tưởng "những gì ở trước mắt", cũng giống như con đà điểu chôn vùi vào trong bãi cát sa mạc, không thể chấp nhận bất cứ huyền cơ kỳ lạ. Ví như một người đi tìm khoái lạc khắp mọi nơi, lại không biết khoái lạc nằm sâu trong thân mình.

Bỗng sắc mặt Jack đột nhiên thay đổi, hung quang lộ ra, nhảy tới nói: "Người đem người đến?".

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: "Không có!".

Jack hét lên: "Nói láo!".

Lăng Độ Vũ định cãi lại, Jack gào lên ghê rợn, xoay người phòng về Trác Sở Viên.

Lăng Độ Vũ hoảng lên, phóng theo Jack, chàng biết thú tính của Jack đã khơi dậy, muốn giết Trác Sở Viên để trút cơn hận. Khi chàng còn cách Jack khoảng hơn mười thước, tay của Jack đã bóp vào xương cổ của Trác Sở Viên.

Chỉ cần hấn vận dụng lực, xương cổ của Trác Sở Viên sẽ vỡ liền, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu nài được.

Mắt thấy không còn có thể cứu kịp nữa, thảm cảnh sắp xảy ra.

Trong lòng Trác Sở Viên than thầm, lần này chắc là hết rồi. Ngón tay lạnh buốt của Jack siết vào cổ họng của nàng, nhưng trong lòng nàng bình tĩnh lạ thường, tựa như mặt hồ bình lặng không sóng không gió.

Jack cũng không gia tăng thêm lực.

Nàng cảm thấy kỳ lạ bèn hé mở đôi mắt phượng, nhìn thấy đôi mắt của Jack.

Ánh mắt của hắn thật lạ lùng, bao gồm tình cảm phức tạp khó hiểu.

Jack nói nhẹ tay, bàn tay rời khỏi nơi cổ của nàng.

Jack chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Trác Sở Viên còn đang thắc mắc, thì Lăng Độ Vũ đã nhảy tới, chàng cử song quyền, hùng hục quật vào đầu Jack.

Jack đón đỡ đòn té lăn ra.

Jack không đánh trả lại, lùi vào trong rừng sâu bó đi.

Chương 7

Thiên la địa võng

Chiếc trực thăng xuyên qua lại trong khu rừng ở vĩ độ thấp tạo thành hình chữ "X". Từ trên máy bay rải bột phát quang, khắp cả tuyến lộ mà Jack lẫn trốn.

Roberts ngạo mạn nói: "Chỉ cần trên mình hắn dính vào tí bột này, cho dù hắn chạy đến chân trời góc bể, máy của chúng ta đều có thể moi hắn ra".

Về mặt Lăng Độ Vũ hăm hăm nói: "Ai cho người đi kiếm hắn, thiếu tí nữa đã hại chết Sở Viên". Chàng nghiêng đầu nhìn vào Trác Sở Viên đang nằm trong lòng chàng, kể đến rú đầu xuống, như không muốn cho người ta biết về mặt của nàng.

Kemptions nhún vai nói: "Tôi cũng không biết tên khốn đó làm thế nào đem người đến đây"

Roberts cãi lại: "Này Kemptions! Sao lại khách khí như vậy, tôi làm sai điều gì? Sự thật vẫn là sự thật, Trác chủ nhiệm chẳng phải đã an toàn rồi hay sao, lần này không chỉ tụ hợp hơn năm trăm viên cánh sát tiểu bang đi lùng xét, mà còn thêm một đội đặc cánh tinh nhuệ có hơn năm mươi người, cho dù Jack là người sói hay ma cà rồng đi nữa, cùng không thể thoát khỏi nắm ngón tay của chúng ta".

Lăng Độ Vũ cười lạnh nói: "Anh thật không hiểu biết gì cả, Jack có một lực lượng phi thường, chỉ cần phát huy một bộ phận nhỏ, tỷ như anh ép hắn thái quá, sợ rằng hậu quả sẽ ngược lại".

Đôi mắt Roberts quét ra tia sáng phẫn nộ, trầm giọng nói: "Không cần phải chỉ giáo tôi, anh cũng nên biết, với cặp mắt hành pháp của chúng ta, hắn chỉ là tên tội phạm cưỡng gian giết người hung tàn, hắn nhất định phải trả giá cho những gì hắn gây ra"

Kemptions xen vào: "Đem hắn vào vòng pháp luật, là nguyện vọng của mọi người tại đây, anh cũng không nên đem vấn đề làm phức tạp lên".

Roberts lạnh lùng đằng hắng một tiếng, nói: "Vậy thì tốt!", giận dỗi đi khỏi.

Kemptions nói với Lăng Độ Vũ: "Tôi quá xem thường gã, hồi sớm này gã cố tình nói những lời đó, khiến chúng ta cứ tưởng sở F.B.I không truy cứu thêm về việc này, để như Jack con cá lớn này đến đây. Lại không nghe lời khuyên của ta, sai người lên núi. việc này tôi nhất định tố cáo gã".

Lăng Độ Vũ hờ hững nói: "Thế có tác dụng gì chứ? Lại đây! Kiếm một chỗ nào đó để uống một ly cà phê, còn

hơn ở đây nói nhảm!".

Trác Sở Viên dịu giọng nói: "Không! Chúng ta ở đây coi coi tình hình phát triển như thế nào".

Lăng Độ Vũ nói: "Anh hiểu rõ sự cảm nhận của em, mặc dầu chúng ta cảm hận tên súc sinh Jack đến xương tủy, nhưng cũng không kèm lòng được sự hấp dẫn về mặt trí tuệ của hắn, hơn nữa hắn rất có thể hiểu biết được chiếc chìa khóa của vũ trụ; nhưng hiện tại chúng ta không có năng lực đi làm những việc khác, và cũng không thích hợp để tham gia".

Kemptions nói: "Anh nghĩ rằng hắn có thể trốn thoát sao?".

Lăng Độ Vũ ngập ngừng một hồi lâu, mới nói: "Tôi thật không biết, nhưng tôi có cảm giác lực lượng của Jack không ngừng phát triển, rất có thể sau khi bị Alfonso 'giết chết', qua hơn bốn mươi năm nay mới phục sinh thành người, nhưng lần này sau vụ nổ máy bay, chỉ tồn có ba tuần, hắn hoàn toàn vô sự xuất hiện. Lúc này tôi ẩn trong bóng tối, liền bị hắn phát hiện, cho thấy lực lượng của hắn phát triển lớn mạnh ra. Hắn càng lúc càng thành thạo làm thế nào để xử dụng thân thể con 'người' của hắn".

Kemptions thờ dài ra, nói: "Đứng ở lập trường con người, tôi thật hy vọng Roberts thành công".

Ba người nhìn phía rừng rậm xa xa, những trái pháo hỏa châu liên tục bắn lên không trung, biến đêm tối thành ban ngày, tiếng chó sủa, tiếng người, trực thăng, từ hướng đông nam chuyển lại liên hồi, tiến hành lục soát tìm tòi trong dầu sôi lửa bỏng.

Công tác lục soát mười phần gian khổ và cẩn thận, đối với khu hầm mỏ, xưởng cưa, kho chứa cung nỏ và nhà hoang, đều tra xét; mỗi một tấc đất, kể cả ao, đầm, suối, dòng sông nhỏ đều vùng lưới bắt mồi.

Có gần sáu trăm nhân viên chia làm ba mươi đội nhỏ, đều phân phối súng lửa, chó săn, súng săn, kính hồng ngoại, bốn phương tám hướng đều bao vây kín lại, từ từ siết chặt vòng vây.

Roberts ngồi trên máy bay, chỉ huy những đội quân phía dưới.

Bên cạnh hắn là viên đặc trách viên đeo loại kính đặc biệt, để phát hiện ra Jack theo dấu phấn dính vào người, loại phấn này khi dính vào người, rất khó tẩy rửa.

Viên đặc trách nói: "Vẫn chưa phát hiện ra hắn! Dường như người hắn không dính phấn".

Roberts nói: "Không thể nào, cứ tiếp tục đi".

Máy truyền tin ở mặt đất gọi lên, viên chỉ huy đội ngũ nói: "Tổng bộ chú ý, chúng ta hiện gặp khó khăn, có hai tiểu đội khuyến cảnh không nghe lệnh chỉ huy, kêu réo chạy náo loạn hẳn lên".

Roberts mừng rỡ nói: "Jeffersons! Anh hãy chú ý nghe tôi nói, Jack đang ở gần hai đội đó, hắn đang làm ảnh hưởng đến lũ chó đó, hãy sai người đem chó đi, tập trung nhân lực vào khu vực đó mà tra lùng. Nhớ cho kỹ! Tên khốn đó rất là lanh tay lẹ chân đấy".

Jeffersons tuân lệnh hành động.

Kế hoạch lòng kiếm liền trở nên khẩn trương.

Vòng lưới càng lúc càng thu chặt lại, mắt nhìn thấy cá to không thể thoát ra.

Đặc trách viên gần bên Roberts kêu lên: "Tôi đã nhìn thấy nó, đang bôn tẩu ở chỗ khu rừng thưa, hướng tây bắc rồi chuyển về hướng bắc, trời! Hắn chạy quá nhanh".

Roberts giật cái microphone la lên: "Trực thăng số hai và số ba nghe đây, mục tiêu đã bị bức lộ ra, mau mau hành động. Chúng tôi ở đây tiếp tục giám thị, các người theo kế hoạch mà hành sự. Nên nhớ! Không nên dùng súng đạn pháo".

Giờ phút then chốt đã đến.

Ba chiếc trực thăng theo hình chữ phẩm hướng vào mục tiêu bay thấp tới.

Roberts đeo loại cảm quang viễn vọng kính nhìn từ trực thăng thẳng đến vùng núi vô tận.

Một chấm sáng xanh (loại ánh sáng íluorescent) trong khu rừng thưa di động cực nhanh.

Robert ra lệnh: "Ngay tức khắc!".

Hai chiếc trực thăng phía sau bay tới trước, nhắm theo mục tiêu đuổi tới.

Còn một chiếc bay xà xuống phía trước, tới trên đầu của mục tiêu, một đạo bạch quang

"Bốp bùm!". Tiếng nổ dữ dội xuyên qua màng nhĩ.

Ánh sáng trắng nổ tung lên, phát ra hào quang chói mắt, Jack hoàn toàn hiện rõ ra.

Trong ánh sáng chói lòa đó, Jack không bị ảnh hưởng chút nào, càng chạy nhanh hơn, theo hướng trái khu rừng rậm phóng chạy.

Roberts vội la lên: "Số ba hành động, thật khốn khiếp! Hắn sao lại hoàn toàn không bị 'bom kinh hồn' làm ảnh hưởng?".

Bom kinh hồn phát ra ánh sáng mãnh liệt và nổ lớn sẽ khiến cho người mất đi khả năng nhìn và nghe, đặc biệt để đối phó những tên khùng bố, không biết sao lại hoàn toàn vô dụng đối với Jack.

Một chiếc trực thăng bay xà xuống hướng về Jack.

Trong phút chốc đã bay đến, quần trên đầu Jack tạo nên cơn gió xoáy mạnh mẽ làm xáo động cả cây cối, Jack dường như cũng bị ảnh hưởng, tốc độ giảm đi rất nhiều.

Một vật từ trên trực thăng rơi xuống, bung ra, thì ra là một tấm lưới sắt rộng khoảng hơn mười yards, phủ lên đầu Jack.

Nhìn thấy Jack sắp sửa bị bắt, Jack đột nhiên gia tăng tốc độ gấp hai ba lần, như một mũi tên bắn ra từ dưới đáy lưới.

Lưới phủ lên trên các khóm cây.

Jack chạy vào trong khu rừng rậm, biến mất không thấy.

Roberts tức đến chửi ầm lên, hướng về đội ngũ phía dưới ra lệnh, nói: "Jeffersons! Bây giờ phải trông vào các người rồi đó".

Kế hoạch không sơ hở toàn bộ bị phá hủy. Kế hoạch của gã là trước dùng bom kinh hồn để trấn át thần trí của Jack, sau đó dùng lưới để bắt hắn, há lại thoát được, ai ngờ Jack lại không chút bị ảnh hưởng, tốc độ vẫn bán đứng bọn họ, khiến cho lưới lọt vào khoảng không.

Jeffersons đáp lời: "Xin thượng cấp hãy yên tâm! Toàn khu này đều bị chúng ta bao vây, hắn nhất định không thể thoát được".

Roberts nói: "Nên nhớ! Nếu như đối phương phản kháng, giết chết không tha".

Cả vùng núi đều bị bao vây chặt chẽ, cảnh sát tiểu bang như đoàn quân gươm giáo đồn sạch những khóm cây ngăn chặn nhân tuyến, sẵn sàng nghinh địch.

Bủa lưới giăng vây cấp tốc hoàn thành, đội đặc chủng gồm năm mươi người, mười người một tổ, chia thành năm tổ, tiến vào rừng lục soát hành tung của Jack.

Trong đó có một tổ do chỉ huy trưởng gọi là Allens điều hành, bọn họ được trang bị kiếng hồng ngoại, ngay khu rừng rậm tiến tới. Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, đã đi đến giữa khu vực bao vây.

Bỗng một nhân viên trong đó la lên, nói: "Số" bốn mươi lăm! Sao không thấy số bốn mươi lăm?".

Allens gặp nguy không loạn bình tĩnh nói: "Quay trở lại kiểm!".

Chín người thận trọng theo lối cũ trở lại. Vừa được vài bước, hai đội viên đi đầu đột nhiên ôm đầu, ngồi xuống.

Allens định chạy lên trước, cảm thấy chóng mặt hoa mắt, như luồng nước lạnh buốt chảy đến đầu, từng sợi dây thần kinh đau buốt, ngất xỉu về phía trước, một bóng đen lơ mơ chạy đến, kể đến cổ họng đau dữ dội, cùng với tiếng cổ họng mình bễ vỡ.

Tiếng microphone nổi lên trên chiếc trực thăng của Roberts: "Tổng bộ! Chúng tôi gặp chuyện rắc rối, đội đặc chủng mười người bị thiệt mạng".

Roberts ngẩn người ra, nhất thời gã không thể tin ở lỗi tai mình.

Tiếng Jeffersons lại nổi lên, có chút mừng rỡ: "Có tiến triển mới, đội thứ năm đã gặp mục tiêu chạy vào trong khu phòng đá bó hoang, hiện đang bao vây căn phòng đó, đang đợi lệnh bước kế tiếp".

Roberts kinh mừng lẫn lộn, kêu lên: "Không được lỗ mǎng, tôi tự xuống đó".

Ngôi phòng đá trắng hoang vu trơ trọi trong một sơn cốc, hơn ba trăm nhân viên vũ trang bao vây bốn bên.

Roberts từ trên chiếc trực thăng đi ra, đến bên bộ chỉ huy lâm thời.

Jeffersons báo cáo: "Ba phút trước có người nhìn thấy hấn xuất hiện tại trước cửa sổ, hiện giờ đang đợi ngài quyết định".

Roberts trầm tư một lúc, không do dự nói: "Lập tức hành động, do đội sinh khẩu làm chú công. Nên nhớ, chỉ cho bọn họ dùng súng phun lửa, đốt hấn thành tro không chừa lại một tế bào".

Jeffersons có chút lưỡng lự, nói: "Nhưng can phạm không có vũ khí, có cần dùng móc câu để bắt sống hấn?".

Roberts trầm giọng nói: "Theo mệnh lệnh của tôi mà làm, tôi có lệnh đặc biệt ở thượng cấp, tất cả các trách nhiệm đều đội ta đảm trách".

Jeffersons nói: "Có cần cảnh cáo trước không".

Roberts tức giận nói: "Tôi biết phải làm thế nào, đã có mười người của chúng ta bị hấn giết hại, kêu bọn họ chuẩn bị". Mệnh lệnh được truyền đi.

Bốn chục nhân viên đội đặc chủng từ bốn phía tám bên hướng về phía phòng đá nằm rạp xuống tốc hành. Khi đến căn phòng đá đó cách khoảng chừng mười mấy yards, mọi người đều dừng lại.

Không thấy động tĩnh trong căn phòng đá đó.

Đội đặc chủng đã bắt đầu hành động.

Bọn họ đánh rất thần tốc như sét đánh không kịp bưng tai, phá cửa trước và cửa sau, phá tất cả các cửa sổ, như sấm chớp bảy người phóng nhanh vào trong phòng.

Không nghe thấy tiếng súng nổ, các đội viên không ngừng tiến vào.

Tiếng microphone nổi lên, tiếng của chỉ huy đội đặc chủng, nói: "Báo cáo tổng bộ, bắt được can phạm, hình như hấn đã chết rồi".

Trái tim của Roberts nặng trĩu, đến Jeffersons xin chỉ thị của gã cũng không nghe.

Tin tức của đội đặc chủng tiếp tục truyền lại, nói: "Thật không ngờ thân thể của hắn đầy vết thương, giống như đang ngủ say vậy, nhưng tim mạch của hắn đều ngưng đập, trông mắt không có chút phản ứng..."

Roberts cảm thấy toàn thân mình ớn lạnh hắt lên, gã biết đã mất đi cơ hội bắt sống Jack.

Tiếng viên chỉ huy đội đặc chủng trong microphone reo lên: "Ý da! Kỳ quái! Vì sao hắn lại mất đi ngón út bên bàn tay phải?"...

Chương 8

Súc sinh khó thuần phục

Trác Sở Viên ngồi gần bên ghế sofa, cuốn mình vào trong cõi tâm tư.

Lăng Độ Vũ ngồi xếp bằng trên sàn gỗ, đi vào cõi thiền định.

Tiếng điện thoại reo lên.

Trác Sở Viên ấn vào nút speaker-phone, tiếng của Kemptons trỗi dậy, nói: "Sở Viên! Cô và Độ Vũ như thế nào rồi?"

Trác Sở Viên cười khỏ nói: "Hiện giờ coi như là OKI".

Kemptons thở dài nói: "Mỗi người chúng ta đều lo lắng, hài cốt của Jack đã thử nghiệm sơ bộ, lại không thể tìm ra nguyên nhân cái chết của hắn".

Lăng Độ Vũ lúc đó cũng đi đến nói: "Tôi biết nguyên do cái chết của hắn".

Kemptons nói: "Thực vậy sao?"

Trác Sở Viên nhìn chàng đăm đăm, giận dữ nói: "Cái anh này, giờ này còn có hứng thú để nói đùa!". Tiếng Kemptons trong speaker- phone kêu lên: "Cô không nên trách anh ta như vậy, nói đùa là việc mà chúng ta có thể làm hiện thời".

Lăng Độ Vũ bốc phone lên nói: "Anh Kemptons, theo tình hình hiện giờ mà nói, chuyện này chưa đến kết thúc. Theo tôi đoán, Jack có thể giả chết là để lừa bọn mình. Nguyên nhân của hắn nằm trong ngón tay út thất lạc đó, mới thoát khỏi trong bàn tay của chúng ta".

Kemptons nói: "Tôi đề nghị các người nên dọn đến chỗ an toàn khác".

Lăng Độ Vũ nói: "Anh thật biết nói đùa, có chỗ nào gọi là an toàn?"

Kemptons cùng bọn họ nói thêm một hồi rồi mới gác đường dây.

Trác Sở Viên trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: "Vì sao ngày đó hắn không giết em?"

Lăng Độ Vũ thở một hơi dài, nói: "Em quyến rũ như vậy, hắn làm sao không động lòng?"

Trác Sở Viên nói: "Nhưng ngoài anh ra, em sẽ không động lòng với người khác nữa, Jack không có được tình yêu đó sẽ ra sao? Em thật không dám nghĩ!"

Lăng Độ Vũ nói: "Jack làm cho anh nghĩ đến rất nhiều chuyện; sự thật có rất ít người... cũng rất có thể từ trước đến giờ cũng không có người nào có thể từ một 'ngoại nhân' nhập lên thân con người mình, như vậy

mới thấy rõ chính mình".

"Jack nói không sai, nhân loại vì sự mưu sinh, học dùng vũ khí để giết hại. Loại hành vi này đã trải qua vạn lần, cùng với sự tiến hóa của nhân loại, nó đã trở thành bản tính, bản năng, di truyền. Chúng ta vì đạo đức, tôn giáo và văn minh, đối với hành vi này tăng thêm sự trói buộc, nhưng tâm trạng con người vĩnh viễn là ác thú rất khó thuần phục, một khi đã có ý chí quyết thắng, con người sẽ trở lại nguyên thủy, trở thành cầm thú".

Trác Sở Viên đứng trở dậy, rải bước qua khung cửa sổ trước, nhìn ra ngoài khung cảnh tráng lệ của Manhattan trong đêm, than: "Nhân loại không chỉ giết hại các sinh linh khác, mà còn bức hại đồng loại của mình; càng văn minh tiến bộ, thủ pháp giết hại đồng loại càng có tổ chức và cẩn mật, còn tự cho là có lý do chính đáng, uổng cho mình tự cho là loại động vật thông minh nhất...".

Lăng Độ Vũ nói: "Đã khuya rồi! Cũng không nên nghĩ nhiều nữa".

Trác Sở Viên xoay người lại, có đôi chút dao động, lắc đầu nói: "Không! Em cũng giống như mọi người vậy, không nghĩ đến vấn đề ấy, nhưng Jack là một thí dụ điển hình, đã nói rành rành cho chúng ta biết, khi thú tính con người không chịu nổi, sẽ làm ra chuyện ấy. Con người sở dĩ có thể chi phối trái đất này, đều hoàn toàn nhờ vào bản tính xâm lược, cho nên khi đến với việc gì thì là chiến tranh, tội ác, bạo hành, đó đều là do tính xấu xa của chúng ta".

"Chúng ta thực có khác biệt với cầm thú, bởi vì chúng ta là một sinh vật duy nhất không cần phải biết lý do ngược đãi hay sát hại đồng loại của mình".

Lăng Độ Vũ đến bên nàng, xoa nhẹ vai nàng dịu giọng nói: "Lại đây! Vào phòng nghỉ giây lát". Trác Sở Viên lắc đầu, nói: "Đã số mọi người một khi có cơ hội, cũng sẽ biến thành hung thú như Jack, trong lịch sử cận đại bọn Nazi tập trung người Do Thái lại để tàn sát, Nhật Bản đối với việc cưỡng đoạt Nam Kinh chúng ta, đó đúng là chứng cứ xác thực, nhân loại ngoài thì lấy lá cờ nhân ái phêu lên, trong thì hành vi tội ác đầy trời".

Lăng Độ Vũ nói: "Hành vi tội ác xảy ra hằng ngày, một khi luật pháp nói lỏng hay tan vỡ, con người càng trở thành giống cầm thú; nhưng không thể không phủ nhận một phương diện cao quý của nhân loại, đó là khi thú tính trong lòng bọn họ bị chế phục...".

Trác Sở Viên nói: "Khuya rồi, em cũng rất mệt".

oOo

Ngày hôm sau trong văn phòng Kemptons. Kemptons, Lăng Độ Vũ, và Trác Sở Viên bàn tính biện pháp đối phó Jack.

Kemptons buông xuôi nói: "Độ Vũ! Lần này chúng ta thật vô kế khả thi, anh nói nên làm thế nào?".

Lăng Độ Vũ cười khỏ không nói.

Trong kinh nghiệm của nhân loại, không có 'người' giết không chết, nên kêu chàng làm thế nào đây?

Kemptons nói: "Roberts là nhân viên sở F.B.I rất có nhiều kinh nghiệm và tinh minh, hơn nữa chúng ta lại coi thường trí thông minh của gã, lại không thể ngờ rằng tên khôn khiếp này không từ một thủ đoạn, lợi dụng cả Trác Sở Viên làm mồi câu, cho dù sự sắp đặt đã là như vậy, nhưng Jack vẫn... vẫn dùng phương pháp của hắn để chạy thoát".

"Ngày hôm qua chúng tôi có mở một buổi họp rất quan trọng, thân phận của những người tham gia buổi họp đó đều được bảo mật; nhưng tôi có thể tiết lộ đôi chút cho anh biết, những người tham gia hội nghị là người các nước phái đến làm đại biểu. Bọn họ cuối cùng đã quyết định, chính thức giao toàn quyền truy nã Jack cho anh. Và họ sẽ giành tất cả các phương tiện cho anh, hay giúp đỡ anh về đủ mọi mặt".

Trác Sở Viên hàm hồ nói: "Anh tin bọn ấy sao?".

Kemptons nhún vai, nói: "Thế có gì khác biệt đâu?".

Lăng Độ Vũ nói: "Jack từ nào giờ vẫn là cái họa lớn, chúng ta nhất định phải cố gắng không chế hủy diệt hắn đi, không thể để vô số người vô tội chết trên bàn tay đẫm máu của hắn".

Kemptions trầm mặc một hồi, nhất quyết nói: "Có một việc này, nói ra anh không được nổi cơn giận, tôi chỉ là người chuyển đạt".

Trác Sở Viên thấy kỳ lạ hỏi: "Anh có bao giờ úp úp mở mở đâu, nhất định là không phải chuyện tốt".

Lăng Độ Vũ vỗ vai gã, cười nói: "Chúng ta đã từng là bạn hoạn nạn với nhau, cứ yên tâm nói ra, tôi sao có thể trách anh được".

Kemptions nói: "Đó là chuyện hôm qua trong buổi họp đó vừa mới quyết định, tất cả đại biểu đều quyết ý, là phải bắt sống Jack".

Lăng Độ Vũ nói: "Tôi hiểu rồi, giá trị của Jack đối với bọn họ rất là lớn, nhưng chỉ là quá nguy hiểm!".

Trác Sở Viên nói: "Không chỉ là nguy hiểm, mà còn đối với chúng ta quá không công bình, Jack có thể tự ý giết người, còn chúng ta không thể làm hại hắn, đó là đạo lý gì chứ".

Lăng Độ Vũ đứng dậy nói: "Bàn bạc chuyên này hoàn toàn vô nghĩa, tôi chưa có nghĩ ra phương pháp nào, muốn đem tất cả các tế bào trên thân thể hắn cùng một lúc tiêu diệt đi, hoặc là đem hán bó vào lò luyện sắt vậy! Nhưng mà trước hết phải bắt được hắn, chỉ cần hắn để lại một tế bào ở một nơi nào đó, thì sẽ có thể sống lại, tôi thấy hiện giờ điều duy nhất cần phải làm là... cầu nguyện!".

oOo

Bảy ngày tiếp đó là ngày đen tối và sợ hãi trong nước Mỹ, tổng cộng có tới mười tám vụ cưỡng gian giết người, trong một ngày xảy ra không cùng tiểu bang, trong tám người phụ nữ còn bị cắt đứt chân tay, thân thể bọn họ đều đầy dấu vết răng cắn, chết trong tình trạng hãi hùng.

Hung thủ để lại tinh dịch, lông tóc, dấu tay và vết răng đều giống như Jack.

Jack trút hết mối căm hờn, đến độ không còn gì có thể kiềm chế được nữa.

Trác Sở Viên trong hành lang reo lên, nói: "Anh mau lại đây! Coi đoạn tin tức này".

Lăng Độ Vũ từ trong nhà vệ sinh ung dung đi ra, nói: "Nêu là chuyên liên quan đến Jack, xin mạn phép đợi sau buổi điểm tâm rồi hãy đọc".

Trác Sở Viên nói: "Không phải, được rồi! để em đọc cho anh nghe: tiến sĩ Carlingtons trong một buổi họp thảo luận khoa học quốc tế, đã phát biểu làm chấn động giới khoa học về thuyết vận tốc ánh sáng, chất vấn về lập luận 'không có vật thể vật chất nào có thể vượt qua được vận tốc ánh sáng' của Albert Einstein, tiến sĩ Carlingtons tuyên bố trong vòng một thời gian ngắn, sẽ đưa lý thuyết của ngài tiến xa thêm một bước".

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: "Cái gì? Té ra không chỉ nghiên cứu sinh vật ở độ đông lạnh, mà lão ta còn là một nhà vật lý học vĩ đại nữa cơ?".

Trác Sở Viên nói: "Lão ta chẳng phải vậy, cho nên chuyên rất là kỳ quái, để em đọc một đoạn khác cho anh nghe: ký giả phỏng vấn tiến sĩ Hahnemann người đoạt giải Nobel về vật lý học và là chủ tịch chủ trì hội nghiên cứu thảo luận, tiến sĩ bày tỏ bước đầu của sự nghiên cứu liên hệ về thuyết vận tốc ánh sáng của giáo sư Carlingtons rất là vĩ đại, trong đó có sự suy đoán táo bạo về bản chất hình thành vũ trụ, khiến cho có hơn bốn trăm nhà nghiên cứu khoa học đại tài phải giật mình, bọn họ rất mong đợi sự công bố kế tiếp về sự nghiên cứu của giáo sư Carlingtons. Nhưng dù sao đi nữa, công bố của giáo sư Carlingtons đã tạo nên sự tranh luận sôi nổi trong giới học thuật".

Lăng Độ Vũ đã ngồi xuống, nhăn mày nói: "Một nhà vật lý nổi tiếng về hàn độ, ra tiếng thách thức với lý thuyết Albert Einstein, một nhà bác học thiên tài trong lịch sử, thế có nghĩa là gì đây?".

Trác Sở Viên hơi mỉm cười, nói: "Anh có chịu tạm thời làm một thí sinh để nghe giảng hay không?".

"Vũ trụ rộng lớn bao la, chỗ chúng ta ở chỉ là một chấm trong vũ trụ gọi là 'địa cầu' mà loài người trong đó chỉ là hạt bụi, cho nên rất khó tưởng tượng hay hiểu biết nó". giáo sư Carlingtons hướng về cả lớp gồm hơn bốn mươi thí sinh đang chăm chú nghe giảng, nói: "Hay là thế này, để thầy tạo một mô hình giúp cho các em...". giáo sư duỗi đôi tay hai bên ra, liền sau đó từ từ khép lại trước ngực mình, nói: "Điểm để lĩnh hội được từ vũ trụ là ở kích thước".

"Trước hết, chúng ta cứ theo tỉ số trước mặt, đem kích thước hệ thống thái dương hệ thu nhỏ lại khoảng chừng một phần một tỉ, với tỉ lệ này, đường kính trái đất chúng ta chỉ khoảng 4 tấc rưỡi, nhỏ khoảng chừng trái bưởi vậy, và rặng núi Himalayas chỉ cao khoảng ba phần một ngàn tấc cao".

Các thí sinh đều nhón nháo hẳn lên.

Carlingtons rất là đặc ý đối với việc phản ứng của thí sinh, bèn cười cười, giảng tiếp: "Mặt trăng đáng yêu của chúng ta sẽ đổi thành một tấc rưỡi, chỉ cách khoảng trái đất mười hai thước rưỡi, quay chung quanh trái đất".

Trác Sở Viên cùng Lăng Độ Vũ ngồi ở dãy cuối lớp, cũng không tự chủ được đã bị lời nói đầy hấp dẫn này, ít ai có thể vẽ ra được cự ly thiên thể trong thái dương hệ sống động như vậy, tức cho chúng ta biết được số chắc chắn.

giáo sư Carlingtons nhấn mạnh giọng, nói: "ở mô hình thu nhỏ này, đường kính của mặt trời khoảng bốn mươi sáu thước, cách trái đất chừng một dặm. và hành tinh 'sao Diêm Vương (Pluto)' vùng ngoài xa nhất của thái dương hệ cách trái đất của chúng ta khoảng chừng ba mươi bảy dặm...".

Mọi người lại dao động hẳn lên. Nghĩ đến nhân loại hiện muôn đi đến chỗ xa nhất, chỉ là trong cái mô hình này cách mặt trăng khoảng mười hai thước, cho nên chỉ là không gian rộng mênh mông của thái dương hệ, đã là nhân loại không thể tưởng tượng đến khoảng cách cự ly.

Trác Sở Viên nói: "Trong cái mô hình này, còn có một hành tinh gần chúng ta nhất là Hằng tinh, chỉ khoảng mười sáu vạn dặm ngoài...".

Các thí đều ngạc nhiên, đây thật khiến cho người ta khó có thể tin đến tỷ lệ không

gian.

giáo sư Carlingtons mỉm cười nói: "Ở trước mắt mà nói, không có một loại tốc độ nào bằng vận tốc ánh sáng, tốc độ của mỗi giây ánh sáng bằng khoảng ba tỷ dặm; với tốc độ như vậy cũng cần đến hơn bốn năm thời gian mới đến Hằng tinh, hay mặt trời, cho nên việc đi du lịch ngoài tầng hành tinh chỉ là vọng tưởng".

Học sinh ở dãy đầu hỏi: "Nếu như chúng ta có thể đạt đến vận tốc ánh sáng, thì việc ngao du ngoài tầng không gian chẳng đã thành sự thật rồi hay sao?".

Giáp sư Carlingtons đã tính sẵn trong lòng, ung dung cười, nói: "Đại khái không thể mỗi giây ba tỷ dặm hiểu được vận tốc ánh sáng, để thầy cho một thí dụ, dùng vận tốc ánh sáng, mỗi giây có thể bay vòng trái đất bảy tuần rưỡi, công cụ nhanh nhất của nhân loại tốc độ vẫn còn thua xa".

Một nữ sinh hỏi: "Hôm qua trong buổi họp, giáp sư đã tuyên bố không bao lâu phá thuyết vận tốc ánh sáng, vậy ngao du không gian không phải là có thể hay sao?".

Giáo sư Carlingtons thần sắc bất biến, nói: "Không! Trò sai rồi, nếu như chúng ta có thể vượt qua vận tốc ánh sáng, chúng ta sẽ không đạt tới bất cứ nơi nào trong vũ trụ".

Trong lớp học lớn có hơn trăm thí sinh cùng một lúc náo động hẳn lên, lời nói của giáo sư rõ ràng đã phạm vào lỗi logic, nếu như đã vượt qua được vận tốc ánh sáng, đương nhiên sẽ mau chóng đến những nơi khác, sao lại không thể đến bất cứ địa phương nào.

Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên cảm thấy thích thú.

Ánh mắt giáo sư liếc qua từng người từng người học sinh, nhìn vào Lăng Độ Vũ nơi đây cuối, mang chút giọng điệu khiêu chiến, nói: "Lăng Độ Vũ tiên sinh đây là người phi phạm, hoặc giả có thể thay thầy trả lời cho các em".

Tất cả các thí sinh lần lượt quay đầu lại nhìn Lăng Độ Vũ cùng với người đẹp Trác Sở Viên bên cạnh.

Trong lòng Lăng Độ Vũ nổi lên cảm giác kỳ lạ, Carlingtons nói như vậy, hiển nhiên là rất hiểu rõ Lăng Độ Vũ. Tài liệu từ đâu tới? chẳng lẽ từ nơi Jack, dĩ nhiên Carlingtons cẩn thận giấu kín, và hiện giờ lão ta tựa như có chỗ dựa chắc chắn, tự nhiên là không lo Lăng Độ Vũ có thể tra ra lão ta cùng Jack cấu kết, nhưng vì sao lão ta lại cẩn thận như vậy?

Carlingtons hồi thúc, nói: "Lăng tiên sinh, chúng tôi đang đợi câu trả lời của ngài".

Có vài thí sinh cười chế nhạo lên, tỏ ra không tin Lăng Độ Vũ có thể trả lời đích đáng câu hỏi.

Trác Sở Viên thấy Lăng Độ Vũ chau mày không nói, mỉm cười đỡ lời, nói: "Các chuyên gia trong buổi họp rất muốn giáo sư nói ra thuyết đó, nhưng cũng tỏ ra mong đợi, giáo sư ngài không phải là hy vọng chúng tôi đại diện cho ngài nói ra những lời trong thâm tâm chẳng!".

Mấy câu này nói rất tài tình, thậm ý muốn nói Lăng Độ Vũ đương nhiên không biết sự suy luận của Carlingtons

giáo sư Carlingtons cười, nói: "Với Lăng tiên sinh thì khác, chúng tôi đang đợi cao kiến của ngài".

Lăng Độ Vũ đột nhiên cảm thấy Carlingtons ráp tâm dò xét hư thực, làm như vậy có mục đích gì?

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: "Tôi nghĩ lời của giáo sư 'không thể đạt tới bất cứ nơi nào trong vũ trụ là sau khi bỏ rơi được vận tốc ánh sáng, chúng ta sẽ đạt tới một vũ trụ khác, có phải vậy chẳng, giáo sư Carlingtons?'".

Mọi người đều bàn luận xôn xao, vẫn không hiểu lời nói của Lăng Độ Vũ muốn nói

Gì

Mặt giáo sư Carlingtons vẫn không đổi nét, nói: "Xin cứ tiếp tục nói ra".

Lăng Độ Vũ bình thản nói: "Vũ trụ của chúng ta sở dĩ vẫn tồn tại, hay nói khác hơn, Sở dĩ tồn tại trước mắt nhân loại của chúng ta, là do sự sắp xếp của phân tử trở thành vật chất, mà vật chất là phân tử tồn tại, dựa theo sự sắp xếp và chuyển động trong các phân tử khác nhau mà biến hóa thành vũ trụ các loại các dạng vật chất, từ khoáng chất cứng nhất đến chất lượng ánh sáng yếu nhất, tốc độ cũng dựa theo sự sắp xếp và chuyển động của các phân tử khác nhau. Theo thuyết của Albert Einstein thì tốc độ ánh sáng là tuyệt đối, không có một loại phân tử nào có thể chuyển động nhanh hơn so với ánh sáng, đây là loại tối cao, và cũng tạo thành mức tối cao trong vũ trụ ta. Nếu như có loại nào vượt hẳn mức tối cao đó, thì chúng ta có thể vượt ra khỏi vũ trụ của chúng ta, hay có thể nói vượt khỏi cái mức độ hạn chế về tốc độ, vượt hẳn mức giới hạn của vũ trụ này, đến một nơi vũ trụ khác".

Lăng Độ Vũ từ từ liếc nhìn cả lớp, nói: "Nhìn được ánh sáng vật bên ngoài".

Bỗng mọi người đều im lặng hẳn lên.

Lăng Độ Vũ nói chính là quan niệm "vũ trụ đa nguyên", hay "vũ trụ dị thứ nguyên", "vũ trụ song hành", đây là thí dụ ngoài cái vũ trụ hiện thực của chúng ta, cùng tồn tại trong vũ trụ khác, nhưng chỉ là mọi người ở đây chưa có loại ấn tượng gì về lý luận của Lăng Độ Vũ vượt qua vận tốc ánh sáng xuyên qua một vũ trụ khác.

Chúng ta sở dĩ có thể nhìn thấy sự vật, là vì cảm ứng với ánh sáng, nếu chúng ta có thể vượt qua vận tốc ánh sáng, chẳng lẽ không thể thấy được ánh sáng bên kia thế giới hay sao, thấy được những gì chúng ta chưa 'thấy'.

Albert Einstein nghĩ rằng không có vật chất nào vượt qua vận tốc ánh sáng, ngược lại mà nói, chúng ta vĩnh viễn bị giam vào trong cái lồng của vũ trụ, giam vào trong vận tốc của ánh sáng. Ví như Carlingtons thực có thể phá được thuyết vận tốc ánh sáng và phương pháp, nhân loại có thể tha hồ ngao du các vũ trụ khác, với tình hình như vậy, nghĩ cũng khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Từ điểm này cũng có thể thấy, ví như giáo sư Carlingtons có thể đề ra được lý luận và phương pháp đó, ngài sẽ trở thành nhà khoa học tiên phong của nhân loại.

Trên mặt giáo sư Carlingtons lộ phần hứng thú, nói: "Anh nói rất đúng, tôi thật cao hứng, đúng thực là cao hứng. Đến khi thời cơ thích hợp, tôi sẽ kiếm anh".

Đối với lời nói của giáo sư, Lăng Độ Vũ hoàn toàn không hiểu lão ta ám chỉ điều gì, không biết lão muốn nói cái gì.

Gương mặt giáo sư Carlingtons trở lại bình thường, cao giọng nói: "Các vị! Tôi rất cao hứng khi thấy các anh chị đến dự lớp thuyết giảng cuối cùng này, và cũng là khóa cuối"

Tất cả các thí sinh cùng ồn ào lên, từng người truy vấn giáo sư Carlingtons vì sao không tiếp tục dạy học.

giáo sư Carlingtons nói: "Tôi rất cảm tạ các em có lòng quý mến, và cũng rất thích thú cùng các em qua tháng ngày, nhưng thầy còn rất nhiều việc quan trọng đang đợi đến

Lời nói của giáo sư còn chưa dứt, một cô gái thanh mảnh chạy lên đài, đến trước mặt giáo sư hôn lên má ngài, nói: "Thật là tuyệt vời!".

Mặt giáo sư nở một nụ cười hiền từ, hướng về mọi người nói: "Các vị! Đây là đứa con gái của tôi, Shelby, vừa từ tốt nghiệp âm nhạc ở Áo trở về, tôi đặc biệt mời cô ta đến đây dự buổi thuyết giảng cuối cùng này...".

Trác Sở Viên sớm đã nghe nói đến đứa con gái này của giáo sư, chăm chú nhìn nàng, quả nhiên mặt mũi hình dáng so với mình cũng không kém bao xa, giáo sư rất yêu thích đứa con gái này.

Trong giờ ăn trưa, Lăng, Trác hai người trong quán ăn cùng với Kemptons gặp nhau.

Kemptons nói: "Tên hồ ly Carlingtons sao rồi?".

Trác Sở Viên nói: "Nghe lão giảng, suýt nữa là gục".

Kemptons nói: "Có hỏi ra đầu đuôi của sự việc không?".

Trác Sở Viên giận nói: "Anh cùng biết lão xảo quyết đến độ nào, làm sao chúng tôi có thể tra ra được cái gì?".

Kemptons thờ dãi ra nói: "Roberts đã sai người ngày đêm đi giám sát lão ba tuần nay, tên khốn khiếp đó lại có thể gọi điện thoại cho tổng thống, cô biết không? Lão thuộc về học giả quốc tế đại tài, lại được giải Nobel, cho nên cấp trên chuyển lệnh lại nói trừ phi có chứng cứ rành rành, nếu không không được phá rối lão".

Lăng Độ Vũ nói: "Anh và Roberts chẳng lẽ chịu ngồi yên hay sao?".

Kemptons cười ầm lên nói: "Anh thật hiểu biết tôi quá, tuy rằng đã hủy bỏ lệnh giám thị lão hai mươi bốn giờ, nhưng một nhân viên trợ tá trong phòng thí nghiệm của lão đã bị tôi dùng tiền mua chuộc rồi, cho nên nhất cử nhất động của lão đều không thoát khỏi bàn tay của tôi".

Lăng Trác hai người giật bắn lên, nói: "Có tin gì chẳng?".

Kemptons nói: "Phòng thí nghiệm vẫn làm việc bình thường, không có dấu hiệu gì cho thấy Jack và Carlingtons có liên hệ với nhau, chỉ có khác lạ là Carlingtons lại bỏ đi đến phòng thí nghiệm vào buổi sáng, đổi lại vào buổi tối! Còn nữa, Carlingtons mấy lúc gần đây bài bạc hanh thông, trúng được một số tiền lớn, đều dùng vào việc trang bị cấp động học. Hiện giờ lão đang tạo dựng một trang bị cấp động học thật hoàn mỹ, đã gần đến giai đoạn hoàn thành rồi".

Trác Sở Viên nói: "Anh có thể điều tra Carlingtons trước kia có thói quen đi đánh bạc bao giờ chẳng?".

Kemptions nói: "Tôi đã dò hỏi qua, lão chưa từng bao giờ nhúng tay bất cứ loại cờ bạc nào, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng đây cũng không phải là lý do phạm pháp, trừ phi lão với Jack cùng đánh bạc...".

Lăng Độ Vũ nói: "Sự hiểu biết của chúng ta đối với Carlingtons còn quá mong manh, cho nên hoàn toàn không biết Jack vì sao phải tìm đến lão, và cũng không hiểu tại sao Carlingtons lại bảo vệ cho Jack?".

Kemptions nói: "Có thể nào Carlingtons và Jack thật không có chút quan hệ nào? Chúng ta quá đa nghi đấy thôi, hoặc là chỉ Jack có hứng thú với cấp động học và phòng thí nghiệm của lão, mà chính bản thân Carlingtons cũng không hay biết".

Lăng Độ Vũ đứng dậy nói: "Nói không cũng vô ích, tôi quyết định bắt tay từ chỗ Carlingtons".

Chương 9

Liễu ám hoa minh

Nơi ngụ cư của Carlington cách phòng thí nghiệm bảy dặm đường, là ngôi nhà biệt thự hai tầng. giáo sư chỉ ở một mình, công việc nhà do một cô hầu đến dọn dẹp mỗi sáng.

Lăng Độ Vũ và Trác Sở Viên ngụ tại một căn nhà ở tầng lầu năm bên kia đường để tiện bề giám thị động tĩnh, căn phòng này là do chính phủ liên bang đặc biệt mượn dùng để giám sát, cửa kính ở đây có thể nhìn thấy khắp nơi, căn biệt thự của giáo sư đều nằm lọt vào tầm mắt của hai người.

Cả ngày giáo sư không hề ra ngoài, đến khoảng hơn mười hai giờ, Shelby đưa con cưng của giáo sư từ ngoài đi vào, đến năm giờ mới rời khỏi.

Lăng Trác hai người vẫn bền bỉ trông đợi, cho đến chín giờ tối, giáo sư mới lái xe đi ra, đoán chừng đến phòng thí nghiệm để làm việc.

Lăng Độ Vũ nói: "Đã đến giờ hành động".

Trác Sở Viên nói: "Anh nên cẩn thận, em ở ngoài này canh chừng, nhớ là phải liên lạc với nhau".

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý.

Không bao lâu, chàng đã đi vào trong nhà của giáo sư, từ nơi phòng khách bắt đầu lục soát, luôn cá phòng tắm cũng không bỏ qua, cho đến phòng ngủ và thư phòng tầng trên, cũng không tìm thấy vật gì khả nghi.

Lăng Độ Vũ đi trở lại phòng khách rồi tắt đèn pin đi, đến sofa ngồi xuống.

Chẳng lẽ Jack và giáo sư Carlingtons không có tí quan hệ gì với nhau?

Chàng vốn có một giả thuyết, Jack và giáo sư phải có sự tìm hiểu lẫn nhau về đối tượng, từ một té bào Jack trở thành người lại rất hiểu bí mật về cơ thể con người, cho nên giáo sư và Jack phải có qua lại với nhau, nhất định phải có sự liên hệ về phương diện này, tra tìm xem có tài liệu gì liên quan đến Jack, hay chữ viết của Jack, chàng lục lọi khắp phòng thí nghiệm của giáo sư Carlingtons.

Chàng thật thất vọng, tất cả đều con số không.

Tiếng chuông điện thoại reo lên thật chói tai trong phòng khách rộng lớn trống trải, tối đen vắng lặng. Lăng Độ Vũ giật nảy mình, định nhắc điện thoại lên, nhưng dè dặt hành động đó lại.

Tiếng điện thoại reo thêm vài lần thì ngưng hẳn, đổi lại tiếng chuyển động của máy động cơ.

Lăng Độ Vũ ngăn người được một lúc thì mới biết trong máy điện thoại có gắn bộ phận ghi âm tự động, hiện thời đang ghi lại lời của người gọi.

Trong lòng Lăng Độ Vũ run lên, vội đến bên điện thoại, băng ghi âm còn chạy thêm một hồi rồi thì ngừng lại.

Lăng Độ Vũ bật đèn pin lên, ấn vào nút rewind/ không bao lâu tiếng máy ghi âm bắt đầu nói.

Một giọng trong thanh của người con gái nói: "Cha! Trong đêm khuya cha lại đến phòng thí nghiệm nữa rồi, không sợ quá cực khổ hay sao?".

Bỗng Lăng Độ Vũ thở hơi dài nhẹ nhõm, hẳn thực mong đợi tiếng nói của Jack, nhưng lại là Shelby đưa con yêu dấu của giáo sư. Nghĩ lại cũng tức cười, tỷ như Jack thực có ý cùng giáo sư liên lạc với nhau, Sớm đã bị nhân viên mật thám của liên bang phát hiện rồi.

Shelby oán trách cha, nói: "Cha! Con thật không hiểu, vì sao phải đợi đến ngày 3 tháng 12 mới dọn về ở với cha, mỗi ngày chỉ cho con tới thăm cha vài tiếng, và lại không cho con đến phòng thí nghiệm, nhưng con rất tin oet sự an bài của cha, cha là người thông minh nhất trên thế gian này, con thương cha. Ngày mai sáng sớm cha không cần phải làm điểm tâm, để con làm cho cha, cha có thể đã quên rồi, ngày mai là ngày sinh nhật của cha, con sẽ cùng cha chúc mừng sinh nhật, bye bye!".

Lăng Độ Vũ tắt máy ghi âm, lẳng lặng ngồi yên trong bóng tối, ý nghĩ kỳ lạ trong lòng dâng lên như làn sóng đỏ.

Hoàn toàn đều ngoài sự mong muốn, chàng đã gặt hái được dự kiện quý báu.

Chàng chắc chắn Jack và giáo sư có qua lại với nhau, chỉ có Jack mới khiến cho giáo sư Carlingtons buộc con mình dọn ra khỏi nhà của mình. Ngày 3 tháng 12 nhất định là ngày rất đặc biệt, bắt đầu sau ngày đó, lão sẽ không còn lo lắng đến Jack.

Chẳng lẽ Jack đang ở đây?

Chàng đứng dậy, cẩn thận từ trong phòng khách lục soát, lần này mục tiêu của chàng là cửa ngấm hay bí đạo.

Nhất định có chỗ ẩn tàng bí mật.

Chàng từ phòng khách lục đến nhà bếp, từ lầu dưới kiểm đến lầu trên. Không có gì đặc biệt khả nghi cả.

Chàng không không hề chán nản, cẩn thận suy xét xem có bỏ sót nơi nào không, đột nhiên chàng giật nảy người lên, nhìn qua cửa sổ, nhìn sang phòng phía ngoài kia nơi dùng để chứa đồ lật vật. Chàng chạy về phía phòng ngoài ấy, lấy sợi dây kẽm để mở khóa, đi vào trong phòng chứa đó.

Trong phòng để toàn đồ vật dụng để làm vườn.

Lăng Độ Vũ cẩn thận quan sát, không bao lâu đã phát hiện ra, liền bới những đồ lật vật đó ra, lộ ra một phiến đá rộng khoảng hai thước, phiến đá cùng với mặt đất nổi liền nhau, nếu không để ý sẽ không phát hiện nổi với nhau. Lăng Độ Vũ vừa vui mừng vừa ngẩn người, cuối cùng rồi cũng đã tìm thấy chỗ ra vào, chỉ là không biết dưới đó là chỗ gì. Rất có thể Jack ở dưới đấy, sẽ trở thành một trường quyết đấu.

Chàng tìm tòi được một lúc, hai tay nắm lấy phiến đá, dùng sức đẩy xuống.

Miếng đá đó vẫn không nhúc nhích.

Chàng gia tăng thêm sức, dùng hết sức đẩy, phiến đá đó bị đẩy trùng xuống khoảng ba tấc thì ngừng lại, liền nhanh sức đẩy ngang đi. Tiếng kinh kịch của phiến đá chạy sang một bên, để lộ ra một thông lộ đi xuống bằng bậc thang sắt hình tròn ốc.

Lăng Độ Vũ cẩn thận đi xuống, không bao lâu đi đến một căn hầm khoáng hơn một trăm thước, lấy đèn rọi đi, chỉ thấy hầm trống không.

Hai bên tường đều có kệ đựng hồ sơ, ở giữa hầm là một cái bàn lớn, hai bên đều có ghế để ngồi. Trên bàn

còn có một máy ghi âm.

Trong lòng Lăng Độ Vũ rất mừng, lấy ra máy thông tin ra liên lạc cùng Trác Sở Viên.

Được một lúc, Trác Sở Viên lớn tiếng hỏi: "Anh hiện ở đâu... tiếng nói của anh quá nhỏ, em không thể nghe rõ...".

Lăng Độ Vũ chạy đến bên thang sắt nói: "Anh đang ở trong một căn hầm, liên lạc hơi khó một chút".

Trác Sở Viên nói: "Bây giờ thì đỡ nhiều lắm, anh đã phát hiện được cái gì chưa?".

Lăng Độ Vũ trở lại trong hầm, kiểm được công-tắc điện, bèn bật sáng lên, bắt đầu dò xét. Trong hộp tú có một sổ ghi chép của giáo sư Carlingtons. Xem được một lúc, Lăng Độ Vũ mắng thầm, thì ra dùng toàn là một phương thức bí mật để ghi lại, chàng nhìn không hiểu.

Carlingtons thật đúng là một tên cáo già, dè dặt đến độ người ta không thể tra ra.

Chàng dò xét máy ghi âm trên bàn, phát hiện bên trong đều trống không, không có một cuộn băng nào khác, trên kệ tủ còn cái hộp đựng đồ, nhưng những cuộn băng đều bị lấy đi.

Mắt chàng để ý đến cái thùng sắt kia để ở một bên bàn, dùng để đốt các văn kiện, trong lòng kích động, liền tìm tòi trong đồng giấy vụn còn đang cháy dở.

Chàng không phí công, bên góc trái của cái thùng sắt đó tìm thấy được một đoạn băng chưa bị cháy hết, đoạn băng đó vừa may nằm kín dưới tấm giấy cứng kia, tránh được ngọn lửa bén đến.

Lăng Độ Vũ quá vui mừng, bèn lấy đoạn băng đó lên, bỏ vào máy ghi âm.

Tiếng sột soạt trong máy ghi âm nổi lên.

Trác Sở Viên nóng lòng chăm chăm nhìn ngôi nhà của Carlingtons, không biết sao trong lòng nàng lo lắng hẳn lên, tựa như sự nguy hiểm đang đến, nhưng lại không biết sự nguy hiểm đó từ đâu đến.

Bên đường cái, đêm vắng chỉ có vài chiếc xe chạy ngang qua.

Nàng ẩn thân trong bóng tối, chăm chú nhìn động tĩnh bốn bên, mỗi một khách bộ hành lướt ngang qua, đều làm cho nàng khẩn trương lên, Jack thật làm cho người ta quá sợ hãi.

Nàng cảm thấy sau lưng mình có tiếng động kỳ lạ, định xoay người lại quan sát, một cánh tay lực lưỡng siết chặt vào eo nàng, còn một cánh tay bám vào cổ họng nàng.

Bên tai rót âm thanh quen thuộc của Jack, tiếng nói nặng trĩu: "Không được phản kháng, đừng bức ta hại nàng, ta chỉ muốn hỏi nàng vài câu".

Tiếng máy ghi âm nổi lên, giọng một người đàn ông, tuy rằng âm thanh rất ồn ào, nhưng cũng không cần phải suy nghĩ lâu, giọng nói đúng là của Jack.

Tinh thần Lăng Độ Vũ giật mình, để ý lắng nghe.

Giọng nói của Jack dường như là từ ở nơi nào xa xôi đưa đến, loại làm cho người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi.

Giọng hắn nói: "Lạnh lẽo vô cùng, lạnh như dao cắt, như mỗi một dao đâm vào trong thân thể của ta, ta có cảm giác được sự khủng bố và thù hận của Alfonso, đau đớn khốc liệt, càng cảm hận loài người đến thấu xương, ta nhìn thấy mình biến thành thịt tương, nhìn thấy lửa lớn đốt cháy thân thể ta, tuy rằng ta chỉ thừa một tí huyết nhục trên ngọn dao sắc bén của Alfonso, nhưng nguyên thần của ta đều nằm trên ấy..".

"Bụt!" đoạn băng bị đứt.

Chỗ đoạn đó bị lửa sém vào nên dễ bị đứt.

Lăng Độ Vũ lấy đoạn băng đó nối tiếp lại, nghe tiếp.

Tiếng của Jack lại vang lên: "Alfonso đem dao rửa trong dòng nước lạnh, rửa sạch con dao sắc bén đó, huyết nhục của ta hòa vào nước trời đi, tế bào ta nằm trong nước hơn bốn mươi mấy năm, mới từ một tế bào hình thành người, nhưng ta đã nắm vững được quá trình thành người, lần sau sẽ nhanh chóng hơn. Nhưng lúc đó ký ức của ta cần phải chậm một thời gian mới phục hồi lại, nhớ lại mối thù của ta... thật hận tình cảm con người, trong lòng ta bùng cháy lên..".

Máy ghi âm ngừng lại, lần này thực đã hết, đoạn băng chỉ có bao nhiêu đó tài liệu, Lăng Độ Vũ cảm thấy có đôi chút hối tiếc.

oOo

Jack hôn hên thở vào má Trác Sở Viên, nàng cảm thấy đôi chút yếu đuối, làm cho nàng khó có ý nghĩ cầu sinh, nàng thầm than thế là hết, kết quả vẫn không thoát khỏi móng vuốt của Jack.

Giọng của Jack thật khẩn trương, hơi thở gấp gáp, nói: "Nàng... nàng biết không? Ta đã hiểu được yêu là gì, yêu là thống khổ bứt rứt đến xé phổi, có phải không? Hãy trả lời cho ta!".

Trác Sở Viên yếu ớt nói: "Người hãy thả ta ra trước, ta mới trả lời".

Jack kêu lên: "Không! Ta không thể thả nàng ra, từ sau ngày hôm đó, ta luôn nhớ đến nàng; khi nhớ đến nàng, ta càng muốn giết người, chỉ có giết người mới làm giảm nỗi thống khổ đó".

Trác Sở Viên nói: "Thế không phải là yêu, đó là hận".

Jack nói: "Ta bắt cần nó là cái gì, ta chỉ biết nàng chẳng hề yêu ta. Mỗi khi ta nhớ đến những lời nói của nàng nói với ta, ta càng phát điên lên, yêu là chiếm lấy, yêu là triệt để chinh phục đối với giống khác phái, ta muốn nàng... nói cho ta biết! Có phải vật chiếm không được là yêu...".

Trác Sở Viên cố kềm chế sự sợ hãi trong lòng, ra vẻ dịu dàng nói: "Người không hiểu, người là không hiểu, nhân loại dễ dãi trở thành sinh vật tài trí thông minh, là lúc thiện lương thắng sự xấu xa. Yêu ngoài sự chiếm giữ và chinh phục ra, còn có hy sinh, thông cảm, hiến dâng, quên mình...".

Jack nặng giọng, nói: "Thế nàng có yêu ta không? Chỉ cần nàng nói yêu ta, ta sẽ tha cho nàng".

Trác Sở Viên nói: "Không! Người giết ta đi!".

Jack cười điên dại, nói: "Ta hiểu rồi! Nàng không yêu ta, là vì y vẫn còn tồn tại; ta biết phải làm thế nào, chỉ cần giết y, nàng sẽ yêu ta, y là vật cản trở giữa chúng ta".

Trác Sở Viên chưa lên tiếng thì cổ mình đau nhói lên rồi ngất đi.

Lăng Độ Vũ lật từng văn kiện trên kệ tủ trong hầm, nhìn lướt qua nội dung trong ấy, điều đáng tiếc là chỉ liên quan đến tài liệu nghiên cứu của giáo sư Carlingtons, không có chút việc quan hệ gì với Jack.

Sau khi tìm tòi xong hai kệ tủ, Lăng Độ Vũ đem tất cả các vật dụng để lại chỗ cũ, chàng không muốn giáo sư Carlingtons hay Jack biết được chàng đã đến chỗ này. Sau một hồi sắp xếp ổn thỏa, chàng mới tắt đèn pin đi, đi về phía cầu thang, khi bước lên đến bậc thang thứ bảy thì trong lòng hồi hộp hẳn lên.

Linh tính cho biết sự nguy hiểm.

Lăng Độ Vũ cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa hầm, không thấy động tĩnh gì kỳ lạ.

Chẳng lẽ sự nhạy cảm trong giác quan thứ sáu của chàng lại sai lầm? Ngay khi sắp sửa tiếp tục đi lên, bỗng đôi chân bị ghì chặt lại, một luồng sức mạnh kéo chàng xuống, chàng té xuống thang lầu rất mạnh.

Đang khi chàng rơi xuống thì một luồng kinh phong tập kích ngay vào mặt chàng.

Lăng Độ Vũ trong bóng tối cố lách đầu sang một bên, nhưng vẫn không thể tránh được cú đâm của đối phương, trúng vào nơi vai trái, cùng với cơn đau kịch liệt, cả người ngã về phía sau.

Khi lui về sau lại trúng vào một vật cứng, mới nhớ lại là chiếc ghế, phần bụng lại bị lách thêm một cú đâm mạnh, cả người bay ngược về phía sau, ép mạnh vào ghế, "đùng" một tiếng trúng vào cạnh bàn.

Lăng Độ Vũ rơi xuống đất. Tuy rằng cả người đau đớn, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo.

Chàng biết không có ai nhanh bằng Jack, hơn nữa tuy là trong hầm rất tối tăm, Jack chưa có thể tập kích chàng chính xác, điều đó cũng cho biết ánh sáng đối với khả năng nhìn sự vật của hắn không ảnh hưởng mấy, chỉ ở điểm này cho thấy chàng hoàn toàn bất lợi ở nơi này.

Chàng liều mạng lăn lộn sang một bên, thì đụng vào vào nơi chân kệ tủ gần sát tường, chân Jack đá vào vùng xương sườn của chàng, cú đá này thật mạnh, Lăng Độ Vũ đau đến cong người lại.

Tiếng cười điên dại của Jack vang lên trong màn đêm đen kịt, không biết hắn hân hoan hay kêu gào thảm thiết.

Tiếng cười của Jack đột nhiên ngưng lại, trong lòng Lăng Độ Vũ biết là hồng bét, liền nắm chặt vào tay cửa kệ tủ, cố sức đứng lên.

Tiếng gió từ một bên phóng lại.

Lăng Độ Vũ trầm vai tấn mã, hướng về phía Jack nhắm vai phóng tới.

Chàng nghĩ chiêu này ít ra có thể dĩ công hoàn công, hóa giải đi đợt công kích của Jack, ngờ đâu chỉ chạm vào khoảng không, vừa hay ngay lúc đó Jack lại tránh đi.

Lần này chắc là thê thảm, chàng dùng toàn lực để phóng tới, khó có thể kềm lại, loạng choạng ngã về phía trước, đụng thẳng vào ghế, "bình" một tiếng trúng vào vật cứng, mới chợt nhớ lại đó chính là thùng sắt mà giáo sư Carlingtons dùng để đốt văn kiện.

Jack không cho chàng cơ hội để nghỉ lần nữa.

Cổ họng của Lăng Độ Vũ bị siết chặt, cánh tay mạnh mẽ của Jack ghì chặt vào cổ họng của chàng, khiến cho chàng như muốn ngất xỉu ngay.

Tiếng cổ họng của Jack kêu khô khè, giống hệt loài dã thú đang thở mạnh, Jack càng cảm thấy khuấy động thỏa mãn cực độ khi thấy Lăng Độ Vũ bị mình chinh phục, sắp vong mạng về tay mình.

Lăng Độ Vũ cắn răng liều mạng, cố giữ bình tĩnh, tùy vào ký ức mình, chàng duỗi tay mò mẫm bên cạnh người chàng.

Jack cười điên dại, hét lên: "Nhân loại cao quý, người có chỗ nào đáng để kiêu căng, cũng vẫn giống như lũ chó chết đi, ta không bao lâu nữa sẽ đi khỏi nơi này, không còn ai có thể cản trở ta...".

Lăng Độ Vũ đến hồi nghẹt thở, tay chàng rồi cũng dò được mục tiêu - cái thùng sắt dùng để đốt văn kiện và băng ghi âm.

Jack vận mạnh, nói: "Người là tên gàn bướng nhất trong nhân loại mà ta gặp phải, tiếc rằng cũng sẽ chết thôi. Người muốn giết ta har? Đâu phải dễ như vậy, khi ta từ thế giới của ta đến thế giới của các người, sinh mạng ta do mỗi một tế bào tạo thành trong thai nhi, cho nên chỉ cần một tế bào vẫn còn sống, ta sẽ sống trở lại, đó là cái mà nhân loại các người không hiểu".

Trong lúc hắn nói, cánh tay hắn hơi nói lỏng ra như chú mèo còn đang túm lấy chú chuột không nỡ giết ngay đi.

Lăng Độ Vũ duỗi tay vào thùng sắt tròn đó, cầm lấy một nắm tro, từ từ đưa tay về.

Jack vẫn cười điên dại, nói: "Ta đã đợi chán lắm rồi, không bao lâu nữa ta sẽ ngủ một giấc dài; đến khi tỉnh lại, ta đã rời khỏi chỗ bị ỉm của các người, đến nơi đồng loại cao quý của ta, tới nơi thế giới của ta. Ta sở dĩ đi đến đây là điều ngoài ý muốn, hành vi ngu dại của nhân loại, khiến cho nhất thời lầm lẫn, theo Temazu cùng những tộc nhân tụ lại thành một lực lượng đi vào thế giới này, thật ra ta có thể dựa vào lực lượng của ta để về bên thế giới của ta dễ như trót bàn tay. Nhưng có ai biết đâu lại bị giới hạn bởi vận tốc của cái thế giới này, lực lượng mạnh mẽ bị giam đi, thậm chí không tùy thuộc và nhân thể, thần hình hoàn toàn bị mất tức thì, cho nên ta hận nhân loại, hận sự ngu dốt các người, tạo nên hoàn cảnh khó khăn cho ta. Thôi được! Ta và người nói cũng đã đủ rồi, giờ chết của người đã đến, để ta bẻ cổ người...".

Cùng lúc Jack vận lực, tay trái Lăng Độ Vũ vươn lên, nắm tro tàn vung vào mặt Jack, tro bám vào trong mắt, mũi, miệng.

Jack gào lên một tiếng, cánh tay nơi cổ họng hơi nói lỏng một tí.

Lăng Độ Vũ nào bỏ qua dịp tốt này, vung tay đánh mạnh vào bẹn sườn của Jack.

Jack hự lên một tiếng, té bật về phía sau.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, chạy thẳng về hướng bên kia cầu thang, tạo nên tiếng va chạm hỗn loạn cùng với tiếng chạy nhanh dần dần xa đi.

Lăng Độ Vũ bật đèn lên, nhìn về bên phía vách tường trên kia, mở ra một cửa ra

khác.

Chàng phóng sang bên đó, chỉ thấy một đường thông đạo, bóng đêm lan ra ở hướng phía trước, chàng lần mò tới trước, không bao lâu ngửi thấy mùi tanh hôi.

Lăng Độ Vũ bỗng nhiên tính ngộ, đường bí đạo này nối liền với đường ông cống ngoài đường, cùng là nơi Jack ra vào từ phía thông đạo của đường hầm, chẳng trách nào hẳn có thể đột ngột xuất hiện.

**

Trác Sở Viên tỉnh lại, đầu đau như cắt.

Nàng cảm thấy mình nằm trong lòng một người đàn ông, liền nhớ đến chuyện trước bị ngắt đi, nghĩ đến Jack, nàng kinh hãi kêu lên, vội mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt dịu hiền của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nói: "Đã hết chuyện rồi! Kemptons đến kịp lúc, gã đã đưa em đi nghỉ được một lúc".

Bảy giờ rưỡi sáng, Lăng Độ Vũ một mình tìm đến phòng thí nghiệm của giáo sư Carlingtons.

giáo sư nói: "Lăng tiên sinh đến thật đúng lúc, tôi đang định đi ăn điểm tâm, cùng một thể nhé!".

Lăng Độ Vũ với vẻ mặt lạnh lùng nói: "Xin lỗi! Tôi không có hứng thú đi ăn sáng, giáo sư cũng không cần đi ra ngoài ăn sáng, là vì đứa con yêu dấu của giáo sư đã làm điểm tâm cho ông rồi, hay là tôi nên nói chúc ông 'sinh nhật vui vẻ'".

giáo sư ngạc nhiên nói: "Hả? Hôm nay là ngày hai tháng mười hai, là ngày sinh nhật của tôi, sao anh lại biết được?".

Lăng Độ Vũ nói: "Tôi làm sao lại không biết, tôi còn biết jack trốn dưới hầm nhà của ông, thôi đủ rồi! Hãy cho tôi biết, làm thế nào để tìm được hắn".

giáo sư Carlingtons ngăn người được một lúc, sắc mặt hơi đổi, nói: "Chúng ta tìm chỗ nào đó để nói chuyện được chăng?".

giáo sư rất muôn cùng Lăng Độ Vũ rời khỏi phòng thí nghiệm, thế là nghĩa lý gì, chẳng lẽ Jack ngay lúc này còn trốn trong ấy, Lăng Độ Vũ nói: "Không! Tôi muốn vào xem phòng thí nghiệm của ông".

giáo sư nói: " Xin lỗi, không có sự đồng ý của tôi, anh không thể nhìn bất cứ nơi nào, trừ phi anh có trát toà".

Lăng Độ Vũ nói: "Thế thì giáo sư đi báo cảnh sát vậy!". Chàng bước thẳng vào phòng thí nghiệm.

Mặt giáo sư Carlingtons xanh lên, đứng chặn ngay trước cửa, bối rối không biết phải làm cách nào.

Hai mươi lăm phút sau, Lăng Độ Vũ trở lại trước mặt giáo sư, trầm giọng nói: "Hắn không có ở trong đây, cho tôi biết, hắn hiện ở đâu?".

Sắc mặt của giáo sư đỡ căng thẳng được đôi chút, giận dữ nói: "Lăng tiên sinh, anh kiếm được hắn rồi thì sao?".

Lăng Độ Vũ nói: "Cho đến bây giờ ông mới chịu nhận là có sự qua lại cùng với hắn sao?".

giáo sư nói: "Tôi không thừa nhận cái gì cả, hơn nữa anh lại không tìm thấy chứng cứ gì để chứng minh sự quan hệ giữa tôi và hắn, đúng không?".

Lăng Độ Vũ định nói thì ngoài phòng thí nghiệm truyền vào tiếng xe hàng ngừng lại.

Sắc mặt lo lắng của giáo sư hiện thoáng qua.

Trong lòng Lăng Độ Vũ thấy lạ, liền chạy ra ngoài.

Một chiếc xe hàng lớn đậu ngay nơi khoảng trống cửa chính của phòng thí nghiệm, có trang bị cần trục. Vài nhân viên chuyển vận, trong đó có một vị lão thành nho nhã dẫn đầu đi đến nơi cửa chính của phòng thí nghiệm, người giữ cửa tiến đến chào hỏi bọn họ.

giáo sư Carlingtons đi đến nghênh tiếp, nói: "Spouls tiên sinh, ông tới rồi à? Tất cả đã chuẩn bị xong, ông chỉ cần cho nhân viên chuyển lên xe đưa đi là được rồi".

Lăng Độ Vũ đi theo tới, nói: "Vị này là...".

Người tên Spouls liếc nhìn Lăng Độ Vũ, ánh mắt rất kỳ lạ, đầy vẻ cảnh giác và phòng bị.

giáo sư Carlingtons cản lại, nói: "Lăng tiên sinh, xin lỗi, đây là khách của tôi, theo sự đính ước của tôi bao gồm máy đông lạnh, ông ta không thích cùng với người khác lai vãng".

giáo sư Carlingtons bỗng toàn thân bắn run lên, nhìn về phía sau lưng Spouls, nói: "Shelby sao con lại đến đây?".

Shelby xinh xắn, mang theo nụ cười như ánh mặt trời, chạy đến nói: "Con về đến nhà không gặp cha, cố tình làm điểm tâm cho cha, cha có thích không?".

Mọi người đều nhìn vào người nàng.

Người tên Spouls khi nhìn thấy Shelby, toàn thân chấn động thấy rõ, trong mắt phát ra những tia sáng nóng bỏng.

Lăng Độ Vũ và giáo sư đều chú ý đến sự thất thường của Spouls.

Sự phản ứng của giáo sư rất kịch liệt, trong sát na đó sắc mặt trở nên trắng bệch, liền vịn lấy đầu vai Shelby cùng kéo nàng rời khỏi nơi đó, vừa đi vừa nói: "Lại đây! Con về nhà trước đi, đợi khi cha làm xong vài

chuyện, liền về đến nhà với con".

Nhìn hai cha con họ đi xa, sắc mặt Lăng Độ Vũ không lộ ra biểu tình nào, chàng đã hiểu ra một chuyện rất quan trọng.

Lúc đó ánh mắt Spouls liếc sang mặt chàng.

Lăng Độ Vũ mở lời: "Thật đúng là đưa con hiếu thảo...". Vừa nói, vừa đi đến chỗ đậu xe sáng nay.

Đến khi chàng đề máy xe, mới nhìn thấy bốn người Spouls đi vào trong phòng thí nghiệm, giáo sư trở lại đi theo sau.

Lăng Độ Vũ lái xe đến một góc đường, lấy điện thoại cầm tay ra gọi Kemptons, nói: "Kemptons! Nghe đây, tôi đã kiếm được Jack".

Kemptons vội la lên, nói: "Cái gì?".

Lăng Độ Vũ nói: "Anh nhớ cho kỹ từng lời nói, tôi biết vì sao lại như vậy, lần này Jack biến đổi thành Spouls, mang theo một số nhân công đến phòng thí nghiệm của giáo sư Carlingtons đưa đi một số máy móc đông lạnh. Chúng ta phải giữa đường chặn hấn lại".

Kemptons nói: "Được lắm! Lần này chúng ta phải hành động bất ngờ để bắt hấn...".

Lăng Độ Vũ cười khỏ, nói: "Hy vọng là như vậy!".

Thật ra kể cả việc bắt giữ Jack, chàng không mấy tự tin cho lắm, đôi với một tên hung ma giết không thể chết, còn có thể làm được thứ gì khác nữa chứ.

Chương 10

Diệt vong

Âm thanh truyền lại từ máy thông tin báo cáo, nói: "Chiếc xe hàng đã rời khỏi đường Tân Nhật, trong vòng bảy phút sẽ đến địa điểm ngăn chặn".

Cánh viên cùng với đội đặc chủng canh phòng tại hiện trường không ngờ lại phải khẩn trương lên như vậy.

Kemptons hỏi Lăng Độ Vũ: "Chúng tôi đã điều tra ra người phụ trách chuyển vận cho công ty vận chuyển, tên người khách đó đích thực là Spouls, ỵ ra giá gấp đôi, muốn bọn họ đưa toàn bộ thiết bị đông lạnh qua phi trường ở hướng nam".

Roberts chen lời vào: "Theo lời của người phụ trách phi trường tư nhân đó nói máy bay là do Spouls mượn, sau khi trang bị đầy đủ là sáng sớm ngày mai sẽ vận chuyển ra hải phận quốc tế đến chỗ chỉ định, người chủ hàng sẽ nhận hàng tại đó".

Lăng Độ Vũ nhíu mày, nói: "Sự suy xét của Jack thật tí mỉ, mới dùng phương thức vận chuyển lắt léo thế này, thật ra hấn dùng bộ phận đông lạnh này để làm gì?".

Roberts đằng hắng một tiếng, nói: "Mặc hấn, bắt được hấn chẳng phải là giải quyết được vấn đề rồi sao?", kể đó ra lệnh, nói: "Các đơn vị chú ý, nhớ là phải bắt sống hấn, nếu không quá ép buộc, thì không được dùng đến vũ khí".

Kemptons cười lạnh, nói: "Lần này sẵn bắt con mồi xem còn xa hơn truy nã hung đồ ra pháp luật".

Lăng Độ Vũ nói: "Cẩn thận, hấn đến đây!".

Bên phía đại lộ, chiếc xe trọng tải từ từ lộ dạng.

Cánh sát giao thông khéo léo ngăn chặn các xe khác, cho nên sau khi xe trọng tải đi vào trong đại lộ này, chỉ còn lại mỗi một chiếc xe đó mà thôi.

Xe trọng tải từ từ đến gần, đèn giao thông được bật lên, từ xanh chuyển đỏ.

Xe từ từ ngừng lại.

Roberts hạ lệnh, hơn trăm viên đặc cảnh từ chỗ ẩn núp ùn ùn chạy ra, chỉ trong khoảnh khắc đã bao vây kín mít.

Tài xế xe và ba nhân viên vận chuyển hàng sợ đến ngẩn người.

Roberts hỏi bọn họ: "Tên Spouls ở đâu?".

Một người trong bọn họ ấp úng nói: "Ờ... ở đằng sau... thùng xe, ông ta bảo phải tự coi chừng hàng..".

Mọi người đều khẩn trương lên, Kemptons nói: "Còn có ai khác không?".

Viên tài xế nói: "Không có...ông ta không cần người của chúng tôi cùng chung một chỗ với ông ta".

Mọi người đều chăm chú nhìn về phía sau thùng xe được mở ra, một thùng gỗ to lớn nằm ngay tại giữa, nhưng không thấy có người nào khác.

Roberts nói: "Hắn rất có thể trốn trong ấy, lục xét, cần phải cẩn thận".

Bôn viên đặc cảnh nhanh chóng nháy lại chỗ thùng xe, không bao lâu chạy ra nói: "Không có người!".

Roberts tức chửi rùm lên, lại chạy lên lục soát.

Kemptons nói: "Có lẽ Jack đã biết mình bị phát hiện rồi".

Sắc mặt Lăng Độ Vũ trở nên nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi...".

Kemptons phiên hà nói: "Anh hiểu được gì?".

Lăng Độ Vũ nắm lấy cổ áo khoác ngoài của Kemptons, bằng thái độ nghiêm túc chưa từng có, nói: "Kemptons! Anh nhớ cho kỹ từng lời nói của tôi mà làm, không được bỏ sót, nếu không chúng ta sẽ thất bại thảm hại".

Tiếng của Roberts ở một bên nói: "Hãy yên tâm đi! Lăng tiên sinh, chúng tôi sẽ làm theo lời của anh". Gã lộ ra một thứ âm thanh tôn kính khác thường.

Lăng Độ Vũ từng chữ từng câu nói: "Các người phải đảm bảo sáng sớm ngày mai chiếc máy bay đó sẽ chở hàng chuyển vận cho Jack. Đồng thời ở dưới đáy của thùng đựng máy đông lạnh nên làm thêm một ngăn vừa đủ cho một người nằm, trong đó có trang bị đầy đủ dưỡng khí, vì chỗ đó là nơi phòng ngủ của tôi, hiểu chưa?".

Kemptons và Roberts gật đầu đáp ứng.

Lăng Độ Vũ chạy đến chỗ xe mình.

Kemptons gọi lại: "Anh còn định đi đâu vậy?".

Lăng Độ Vũ không quay đầu lại đáp: "Các người cứ ở phi trường đợi tôi, tôi cần phải đi đến nơi xảy ra án mạng gấp, hy vọng rằng đây là án mạng cuối cùng của Jack".

Kemptons và Robert nghe được ngẩn người nhìn nhau.

Lăng Độ Vũ chạy gấp đến chỗ cư ngụ của giáo sư Carlingtons, giáo sư đã về trước một bước, xe đậu trong hoa viên.

Cửa phòng và cửa ở hoa viên đều mở toang, Lăng Độ Vũ chạy thẳng vào.

giáo sư ngồi trên sofa trong phòng khách, hai mắt rơm rỏ, mặt đầy nước mắt.

Lăng Độ Vũ sớm đã đoán ra thảm cảnh này, nhưng cũng không thể chịu đựng nổi, toàn thân run bắn lên, trầm giọng nói: "Tên súc sinh đó thật quá ác độc!".

Sắc mặt giáo sư Carlingtons đỏ ửng gập đầu, tay ôm lấy mặt, đau đớn khóc rống lên, nói: "Shelby, là cha không tốt, đã hại đến con!".

Lăng Độ Vũ đi đến bên thang lầu, giáo sư kêu lên: "Không được lên trên đó, nó chết quá thảm thương, tôi không muốn bất cứ ai nhìn thấy nó".

Lăng Độ Vũ đến ngồi bên ghế sofa trước mặt giáo sư, nói: "Nói cho tôi biết! giáo sư và Jack đã xảy ra chuyện gì?".

giáo sư lắc đầu nói: "Tất cả đều hết rồi, Shelby là đứa con tôi yêu thương nhất, khi má nó chết, muốn tôi phải săn sóc tốt cho nó, nhưng tôi vì dã tâm của mình, vì muốn trở thành một khoa học gia đại tài, đã đem hủy diệt đi tất cả...".

Lăng Độ Vũ nói: "Xin hãy bình tĩnh lại, giáo sư phải vì Shelby mà trả thù, nói tường tận lại cho tôi biết, tôi mới có thể đối phó được với hắn".

giáo sư từ từ ngược mặt lên, trong lòng chứa chan hận thù, cắn phẫn nói: "Anh nhất định phải hủy diệt hắn, hắn đúng là cái thứ cầm thú ma quỷ...".

Lăng Độ Vũ nói: "Lần đầu tiên giáo sư gặp Jack vào lúc nào?"

Ánh mắt giáo sư ngưng tụ lại nói: "Đó là việc hai năm về trước, tôi tham gia đại hội quốc tế nghiên cứu thảo luận cấp đông học tại Pháp, sau khi đại hội kết thúc, hắn tới tìm tôi, lúc đó hắn không có nói cho tôi biết lai lịch xuất thân kỳ dị của hắn, chỉ là cùng tôi thảo luận về cấp đông học, hắn đối với cơ thể con người rất là am hiểu, và cũng khiến cho tôi tăng thêm sự hiểu biết vượt bậc về vật lý độ lạnh, không ai có thể sánh kịp. Hôm nay hắn tới phòng thí nghiệm là để lấy vật dụng khí cụ, còn bảo đảm sẽ có thành tựu vượt bậc về môn cấp đông học hiện thời, một thành tựu hiếm có trong thế kỷ này".

Lăng Độ Vũ nói: "Thế lúc đó giáo sư có biết hắn là tên giết người không góm tay hay không?"

giáo sư lắc đầu nói: "Không biết! Cho đến khi cô Trác Sở Viên tìm đến tôi, mới biết được việc hắn đã làm qua; nhưng vì chân đã lún sâu vào trong bùn, mà lòng lại hiếu thắng, tôi tự tạo nên một cái cớ: là so với tất cả sự văn minh tiến bộ, số trăm người cho đến ngàn người tử vong thì đã sao đâu chứ? Tôi thật quá ích kỷ đi, cho đến khi cái chết đến với con gái mình, tôi mới biết so với tình yêu mà nói, cái chuyện tiến bộ hay thoái bộ, đều là chuyên nhỏ nhặt không đáng kể, không liên hệ gì đến chuyện nặng nhẹ".

Lăng Độ Vũ thở một hơi dài, giáo sư thật đúng là loài người, khiến cho Jack người 'khách' này xem thường nhân loại, coi thường tình yêu quan trọng trong lòng nhân loại.

Jack có thể mãi mãi sẽ không nghiệm thấy tình yêu là gì. Nhân loại tuy rằng có ngàn cái không phải, có vạn cái không tốt, nhưng không thể không phủ nhận, vẫn còn có một khía cạnh cao quý.

giáo sư nói: "Ba tháng trước đây, hắn tới tìm tôi. Trong căn hầm nhỏ đó, cho tôi biết tất cả về việc liên quan đến hắn:

Trong vũ trụ của hắn ở đã xảy ra chuyện, khiến cho hắn bị buộc phải rời khỏi, trong quá trình lánh nạn, hắn cảm xúc được một loại 'năng lực' thông suốt vũ trụ cùng với vũ trụ gián cách nhau. Trong lúc đó, hắn đành buộc phải thử, mượn thứ lực lượng đó đến vũ trụ của chúng ta, tiếc là vũ trụ của chúng ta chuyển động quá

chậm, làm cho hắn không thể tồn tại được, chỉ còn cách duy nhất là dựa vào loài người, mới sinh ra trong thế giới này. Đáng tiếc là năng lực của hắn hoàn toàn bị giới hạn, bị ảnh hưởng đến giới hạn của con 'người', giới hạn con người, cũng là giới hạn của hắn...".

Lăng Độ Vũ nói: "giáo sư thật tin lời nói của hắn sao?".

giáo sư Carlingtons nói: "Thoạt đầu thì cũng không tin, nhưng hắn đưa ra điều kiện trao đổi, hắn sẽ giúp tôi hoàn thành sự nghiên cứu về khoa cấp đông học, và còn cho tôi biết về cách phá vận tốc ánh sáng siêu việt, và điều đó cũng đã đề cập đến vấn đề đi 'vào cõi thần tiên'. Tôi biết anh là một kỳ nhân có lực lượng huyền năng, cho nên mới tỏ ra cùng với anh hợp tác hoặc để xin cho biết thêm ý kiến".

Lăng Độ Vũ lẩm bẩm: "Vào cõi thần tiên? Vào cõi thần tiên?".

"Cõi thần tiên" là một ý nghĩ kỳ diệu của nhân loại, như là lúc tinh thần kết tụ lại, trong phút chốc đã khiến tinh thần vượt xa khỏi không gian, đến sâu vào nơi vũ trụ"

giáo sư nói: "Hiện tại tôi đã hoàn toàn thông hiểu và nắm chắc định lý phá vỡ vận tốc ánh sáng, và còn có thể phá vỡ năng lực và động lực của vận tốc, dựa theo sự phóng đoán của tên súc sinh đó, thì tệ nhất là một trăm năm sau mới xuất hiện".

Lăng Độ Vũ mới hiểu, không trách gì giáo sư Carlingtons đã đăng tải một bài luận án kinh thiên động địa có liên hệ đến vận tốc ánh sáng, đều do kiến thức của Jack. Lăng Độ Vũ thở một hơi dài nói: "Hắn vì sao phải làm như vậy? Đối với hắn có gì tốt chứ?".

giáo sư nói: "Đạo lý rất là đơn giản, tên súc sinh đó có hai vấn đề lớn. trước hết, là hắn phải trở về với vũ trụ và thế giới của hắn; kế đến, là hắn không thể chịu đựng nổi kiếp làm người', cũng giống như người không chịu nổi kiếp làm chó vậy. cho nên trước hết hắn phải dạy cho nhân loại hiểu phương pháp và lý thuyết phá vỡ vận tốc ánh sáng, đến khi vận tốc ánh sáng có thể vượt qua, là lúc hắn có thể về với cố hương, đáng tiếc, hiện thời muốn rời khỏi, cái ngày thành công đó còn quá xa xôi, thế là hắn lại muốn hiểu biết bí mật về cơ thể con người, đối với mỗi tế bào, hắn đều hiểu biết rất sâu xa, cho nên trong lúc gần đây bị vây bắt, hắn mượn một tế bào nhỏ nhoi, trong lúc sống trở lại, bèn tăng đi tuổi thọ, biến thành một ông lão, tuy rằng chỉ tay râu tóc đều không đổi".

Lăng Độ Vũ nói: "Ý nghĩ của hắn cũng thật chu đáo, nhưng mà hắn vẫn không thể thắng được thú tính trong người hắn, vừa khi gặp được Shelby đã lộ ra cái đuôi chồn đó, đây cũng trở thành vết thương chí mạng và là sự thất bại của hắn. Hay lắm! giáo sư đã hiểu được cái bí mật lớn về sự phá vỡ vận tốc ánh sáng, vậy giáo sư định sẽ làm gì?".

Giáo sư thở dài thườn thượt, nước mắt tuôn như suối, đau đớn nói: "Thí dụ của hắn đã cho chúng ta biết, tùy ý phá đi quy luật thiên nhiên, hậu quả rất khó lường, phương pháp và định lý phá vỡ sẽ là mồ chôn chúng ta, tôi sẽ không nói ra điều gì về phương diện này".

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý, con người không ngừng đi tìm tòi lĩnh vực chưa biết, cũng giống như mang đầy tính toán khó khăn nguy hiểm.

Lăng Độ Vũ nói: "giáo sư, tôi đi đây, tôi sẽ kiếm cái tên hung ma đó, dùng tất cả mọi phương pháp để tiêu trừ hắn".

giáo sư Carlingtons vội ngược đầu lên, nói: "Tôi xin nói cho anh biết một phương pháp để diệt trừ hắn!".

oOo

Tiếng phi cơ từ mặt biển bay lên, từ từ trầm thấp xuống.

Lăng Độ Vũ biết phi cơ đã bay lên.

Hiện trên biển cả chỉ còn lại một chiếc tàu, chàng và Jack.

Chàng cầm chặt chiếc thùng động dẩy, kẻ đó được đặt trên tàu.

Chàng không biết đây là loại tàu gì nhưng tốc độ tương đối nhanh, chẳng nằm ngửa ở đáy thùng lớn vận chuyển thiết bị hàn độ, bọn người Kemptons khá tháo vát, đã đem hẩn giấu vào đáy thùng, làm cho người ta khó mà phát giác. Chàng thấu nhập tâm thần, đem tinh khí khắp người tập trung vào Đan điền.

Đây là một cuộc đánh bạc.

Đánh cá nhược điểm của Jack.

Tuy Jack có dị năng phát hiện được loài người, nhưng cũng vì đó mà chủ quan và thành kiến làm mất đi cảnh giác, vì thế giảm đi cái dị năng đó, hơn nữa Lăng Độ Vũ một lòng một dạ đem sinh mệnh từ trường vào trong thiên định, đương nhiên sẽ tránh khỏi cảm ứng của Jack.

Cho tới hiện thời Lăng Độ Vũ đang rất thành công.

Lần này là thi đua tính nhẫn nại, chỉ cần bị Jack phát hiện, đừng nói gì tới bất hẩn, sợ rằng tính mạng sẽ gặp nguy hiểm ghê gớm.

Không biết thời gian qua bao lâu thì tàu ngừng lại.

Lăng Độ Vũ xoay mình lại, trong lòng nghĩ Jack thật là thần thông quảng đại, lại có thể an bài chuyển vận thiết bị như vậy. Giáo sư Carlingtons có nói cho chàng biết, Jack có năng lực kỳ dị, hẩn dễ dàng làm ảnh hưởng kết quả ở chỗ cờ bạc hay đua ngựa, thắng được một số tiền lớn. Đại đa số kinh phí của giáo sư đều đến từ Jack. Có tiền mua tiên cũng được, chẳng trách Jack muốn gió được gió, muốn bão được bão, tiếc là hẩn không biết lạc thú làm người, nếu không có thể xưng hùng xưng bá, có thể nói sung sướng hơn thần tiên.

Lăng Độ Vũ có cảm tưởng như bị đóng đũa, biết rằng thùng được kéo lên, tiếp đó là tiếng rung động dữ dội đã được hạ xuống, xe dời động kéo đi mới biết bị bỏ lên xe.

Chàng ngửi được mùi rong biển, nước biển.

Cửa xe mở ra.

Trên đường đi không nghe tiếng người hay tiếng xe cộ, ở đây tựa hồ như là một hoang đảo, với tài năng vô cùng tận của Jack, mua một hoang đảo, kiến lập một phòng lạnh trong lòng đất, thật là việc có thể làm được.

Chàng nhắm nghiền hai mắt lại, đức hạnh là việc khá quan trọng trong giờ phút sắp tới này.

Thùng đã được tháo gỡ, mấy đồ thiết bị được tháo từng cái một để cài đặt lại.

Jack lặng lẽ làm việc.

Từ tiếng dội của âm thanh có thể đoán ra đây là phòng kín trong lòng đất, trang bị rất đầy đủ, cho nên quá trình cài đặt rất là mau chóng, chỉ trong vòng một ngày đã hoàn thành.

"Reng...reng...".

Lăng Độ Vũ nghe rõ là tiếng chuông, trong lòng mừng rỡ, giáo sư Carlingtons đã nói cho hẩn biết, lúc mà tiếng chuông reo lên, có nghĩa là hệ thống máy đông lạnh sẽ chuẩn bị đi vào tình trạng hoạt động tự động, sau khi qua chỉ định thứ tự, người tiếp thụ sự đông lạnh phải nằm vào trong giường đông lạnh.

Thành công lần lần đến gần.

Trong lúc Jack nằm vào trong hòm, thì cũng là lúc chàng hành động.

Nghĩ đến đây, cái thùng bỗng nhiên động dậy mạnh.

Lăng Độ Vũ sợ đến thất sắc, thầm kêu không ổn. giá sử Jack đem cái thùng này bỏ ra ngoài phòng, như vậy không cần phải hỏi cũng biết là cửa đóng mở đều nằm ở phía trong, vậy chàng phải làm thế nào trở vào đây

lần nữa?

Sự phỏng đoán của chàng quả không sai tí nào, kể đến chàng cùng cái thùng cây đó được đưa ra ngoài khoảng trống lộ thiên, ánh mặt trời xuyên qua những khe hở trong thùng.

Lăng Độ Vũ quyết tra xét, bèn nắm lấy chỗ đầu cây gần đó bẻ mạnh mở tung ra, đấy là thiết kế của Kemptons, vì thế chàng mới ra được dễ dàng.

Một luồng không khí trong lành đưa đến, làm cho chàng tỉnh táo thêm.

Chàng thò đầu về phía trước nhìn xem, xém tí nữa la lên kêu cứu.

Một chiếc xe đẩy đang đẩy cái thùng to của chàng thẳng tới bên sườn núi cao, không bao lâu sẽ tới bên vách đá cao vừng đứng, phía dưới sườn núi cao toàn là đá lởm chởm, sóng mạnh đánh vỗ bờ.

Ở đây đúng là một hoang đảo đơn độc nhô ra biển.

Ý nghĩ trong đầu chàng còn chưa dứt thì thùng đã rơi xuống vách núi "đùng" một tiếng lặn đi.

Hai tay Lăng Độ Vũ nắm lấy bên thùng, liều mạng nhảy ra ngoài, hai chân đồng thời co lại, tách rời cái thùng đó đang lặn xuống dưới.

Chàng nhìn chăm chặp vào mỏm đá nhô ra, một tay bám lấy nó.

Thùng đã rơi vào trong đá, bể nát như đá cát. Lăng Độ Vũ dùng hết sức mình trèo lên trên đỉnh đá cao, vừa may nhìn thấy Jack lái chiếc xe đẩy quay đầu rời đi.

Lăng Độ Vũ cấp tốc đuổi tới trước, nhẹ nhàng phóng lên, bám vào băng ghế sau của chiếc xe đẩy.

Không bao lâu xe chạy đến một con đường dốc nghiêng, về đến gian phòng dưới lòng đất.

Lúc đó Lăng Độ Vũ mới có cơ hội nhìn thấy tình hình ở dưới này. Đây là chỗ trống rộng khoảng một ngàn thước hơn, trên tường trám kín lớp chì dày, ở đây Jack đã phí không ít công lao.

Jack rời khỏi chiếc xe đẩy, hần thở một hơi dài.

Lăng Độ Vũ khấn trong lòng, hy vọng Jack không đi vòng lại phía sau xe, nếu không tất cả đều trôi theo dòng nước.

Tiếng bước chân của Jack đi về phía sau xe.

Lăng Độ Vũ tập trung lực toàn thân lại, chuẩn bị khi Jack vừa đi tới, sẽ ra tay trước, toàn lực đánh gập tới.

Jack ngưng bước, lại thở dài, nói: "Yêu là gì? Ta không hiểu".

Do dự được một lúc, lại nói: "Tình dục và xâm lược là bản tính của loài người, ta thuận theo đó mà làm. Sao lại có vấn đề chứ? Ta thật không hiểu, đạo đức chỉ là giả tạo và trái với dục vọng con người, bọn họ khẳng khẳng muôn tôn kính đến vô thượng, ôi!".

Bước chân của hắn lại cử động, thẳng đến chỗ Lăng Độ Vũ.

Quả tim Lăng Độ Vũ tựa hồ giật thót tới cổ họng, thiếu điều sợ đến nháy vọt ra ngoài.

Tiếng chuông từ bên phòng ở dưới lòng đất truyền lại.

Jack nói: "Thời gian cũng đã đến rồi, chờ ta ngủ đến một trăm năm, hy vọng lúc đó thế giới đã phá được sự giới hạn của vận tốc ánh sáng, lúc đó ta sẽ về đến nhà".

Tiếng bước chân dần dần xa đi.

Tiếng máy móc làm việc nổi lên.

Lăng Độ Vũ nhìn đồng hồ, nghĩ cũng đã đến giờ, theo lời giáo sư cho chàng biết, sau ba mươi phút, quá trình đông lạnh của Jack đến hồi tối nguy hiểm, hàn độ phải đạt từ trừ mười đến trừ năm chục độ, nếu như trong vùng hàn độ này mà ngưng lại một lúc lâu, chất lỏng trong mỗi một tế bào sinh vật sẽ giãn nở ra, trở thành những lưỡi băng có hình thể sắc bén, sẽ hủy hoại tất cả các tế bào, tạo thành cái chết không thể cứu được.

Thời gian đã đến.

Lăng Độ Vũ thở hắt ra, từ chỗ băng sau của chiếc xe đẩy đi ra.

Jack đã trở thành lão già Spouls, nằm yên trong một hòm kín, đang trải qua quá trình đông lạnh, dường như chưa biết nguy cơ đến gần.

Phía sau giường đông lạnh là chỗ đặt của hai bộ máy, bảng hàn độ biểu chỉ từ trừ mười lăm độ nhảy đến mười sáu độ, đều đặn đi trở xuống.

Lăng Độ Vũ cẩn thận tra xét, cuối cùng tìm được cái nút ấn màu đỏ.

Hắn đặt tay ấn vào nút ấn đó, nếu ấn vào, sự hoạt động của máy sẽ ngưng lại, sẽ giữ độ lạnh ở mức đó.

Lăng Độ Vũ nhìn vào kim của biểu đồ, đang chạy đến trừ bốn mươi tám độ, thở một hơi dài: "Jack! Vĩnh biệt!", bèn ấn vào nút đó.

Tức thì tiếng chuông reo lên đình tai, đèn đỏ không ngừng nhấp nháy lên để cảnh cáo.

Mặt Jack hiện lên nét đau đớn khó coi, tất cả bắp thịt đều vận vẹo méo mó.

Lăng Độ Vũ hoảng sợ sững sốt, cứ theo lời giáo sư nói, Jack sẽ chết rất êm đềm không hay biết gì, không hề có phản ứng gì khác.

Jack vật lộn rất mãnh liệt, nhưng mắt hắn vẫn nhắm kín, tay chân hắn đánh vào nắp thành bằng kính, như tỉnh lại từ một cơn ác mộng vậy.

Lăng Độ Vũ chấn động tâm thần, không biết phải ứng biến như thế nào, đổi lại là giáo sư Carlingtons, sợ rằng lão cũng sẽ không biết xoay sở như thế nào.

Jack đột nhiên ngưng hẳn lại, không thấy động đậy nữa.

Lăng Độ Vũ mới cảm thấy hơi thở nhẹ hẳn lên, bỗng một tiếng nổ vang lên, Jack, giường đông lạnh, kính dày đều nổ tung lên, tạo thành cả vùng trời mây hồng.

Một luồng hơi mạnh thổi Lăng Độ Vũ bay bổng lên, thẳng đến bên chiếc xe đẩy mới mất đi lực ép.

Sắc mây hồng phú đầy trong phòng.

Jack cảm thấy bình tĩnh vô hạn, tận hưởng hết sự thanh thản đó, cảm giác như không gian và thế giới sâu sắc vô cùng. Màu sắc của cầu vồng hợp lại, đá phá đi màn đêm đầy sao.

Ánh hào quang rời rạc chiếu sáng.

Lăng Độ Vũ cảm thấy có đôi chút thương tiếc.

Chàng tự tay tiêu diệt đi một người từ một vũ trụ khác đi đến, người ngoài hành tinh này không hiểu tí gì về vật chất của nhân loại, không thể điều khiển được cái tốt lẫn cái xấu của nhân loại, dẫn tới sự diệt vong.

Jack thật đã chết rồi.

Chỉ cần một tế bào của hắn còn lại, hắn sẽ không chết.

Nhưng vì quá trình đông lạnh quá nhanh, mỗi tế bào của hắn đều bị diệt vong.

Hắn không thể dựa vào năng lực vĩ đại của hắn được nữa, và cũng không thể sống trở lại trong cái thế giới "vận tốc chậm chạp này", nói cho cùng tất cả đều hủy diệt.

Trước khi vào giết hắn, Lăng Độ Vũ có chạm phải năng lực của hắn, hiểu được sự vĩ đại và tôn quý của hắn.

Đáng tiếc đã không có người thay đổi kết cuộc này.

Lăng Độ Vũ nói: "jack, đây là món quà giáo sư vì đưa con gái mình mà tặng cho ngươi".